

TĒMAS JĀNA, EVANĢĒLIJĀ

Edvards Zinke un Tomass Šeperds

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2024. GADA 4. CETURKSŅIM

TĒMAS JĀŅA EVANĢĒLIJĀ

Kādā veikalā Teherānā, Irānā, bija kāds skaists persiešu paklājs ar senu skatu Šveices mežos – tur bija redzami kalni, ūdenskritums, tirkīzils ezers, mežainas kalnu nogāzes un plašas zilās debesis, izraibinātas ar mākoņiem.

Ikviens šajā veikalā varēja pavadīt laiku, izpētot detaļas: mezglu skaitu kvadrātcentimetrā, paklāja audumu, izmantoto krāsvielu veidus – visas detaļas, kurām pateicoties bija tapis paklājs.

Vai arī apmeklētāji varēja koncentrēties uz izmantotajām tehnikām un tēmām, kas piešķīra paklājam unikālo skaistumu: debesīm, kas atspīdēja ezerā, sniegu, kas pārklāja kalnus, zaļojošo mežu, ko papildināja zaļās sūnas. Paklāja tēmas saplūst cita ar citu saskanīgā skaistumā, izceļot šīs mierīgās Alpu kalnu vietas krāšņumu.

Šajā ceturksnī mēs pētīsim citu smalki izstrādātu šedevru. Šis darbs nav radies, pateicoties otas triepieniem, tā nav ierāmēta fotogrāfija, ne arī prasmīgi noausts paklājs. Tas ir Dieva Vārds, kas mākslinieciski izteikts Jāņa evaņģēlijā.

Vārdiem ir nozīme to kontekstā. Lai ikviens saprastu, ko Svētie Raksti vēlas pateikt, tie ir jāpēta kontekstā – gan konkrēto teikumu, nodaļu un sadaļu, gan arī visas Bībeles kopīgā vēstījuma kontekstā. Visbeidzot, tā kā visa Bībele ir Svētā Gara iedvesmota, arī katra tās daļa jāpēta kopuma kontekstā.

Šī ceturkšņa mērķis ir izprast Jāņa evaņģēlija vēsti. Četru evaņģēliju vidū tā ir tiešām unikāla, bieži pievēršot īpašu uzmanību Jēzus sarunām tikai ar vienu vai diviem cilvēkiem, piemēram, Nātanaēlu, Nikodēmu, sievieti pie akas, paralizēto pie Betzatas dīķa, vīrieti, kurš piedzimis aklus, Lācaru un viņa māsām, Pilātu, Pēteri vai Tomu. Daudzi no šiem stāstiem atrodami tikai Jāņa evaņģēlijā.

Jāņa evaņģēlijs ir Dieva Vārds, kas mums ir nodots ar apustuļa starpniecību. Tāpat kā visa Bībele, evaņģēlijs ir tapis pēc Dieva, ne cilvēku gribas. Jānis bija tikai labprātīgs instruments, ko Svētais Gars izmantoja, lai nodotu tālāk daudzas svarīgas tēmas: Vārds (“logos”), gaisma, maize, ūdens, Svētais Gars, vienotība, zīmes, liecība un pravietojumi. Šīs tēmas savstarpēji papildina un izgaismo cita citu visā evaņģēlijā.

Bībeles studijas bieži koncentrējas uz vārda vai īsa Rakstu fragmenta nozīmi – mēs pārbaudām vārda nozīmi Bībeles vārdnīcā, pārbaudām gramatiku, tiešo kontekstu,

vēsturisko kontekstu un, atceroties līdzību ar paklāju, nonākam pie mezglu skaita kvadrātcentimetrā, auduma, krāsvielu un pamatnes pārbaudēm. Visas šīs detaļas ir svarīgas.

Tomēr, pārbaudot detaļas, mēģināsim nepalaist garām kopējo attēlu. Patiešām, kā persiešu paklājs var aizvest skatītāju uz skaistajiem Alpiem, tā Jāņa evaņģēlijs mūs aizvedīs uz Jēzus Kristus dzīves laiku un kalpošanu. Detaļām ir sava loma kopējās ainās noskaidrošanā, un Jāņa evaņģēlijā šī kopaina ir Dieva iedvesmota Jēzus, mūsu Kunga un Glābēja, atklāsme.

Edvards Zinke, bijušais Septītās dienas adventistu Ģenerālkonferences Bībeles pētniecības institūta asociētais direktors, ir iesaistīts daudzās draudzes aktivitātēs un valdēs, cita starpā viņš ir Elenas Vaitas mantojuma fonda priekšsēdētāja vietnieks un vecākais redaktors "Adventist Review" izdevumā. E. Zinkem ir trīs septītās dienas adventistu universitāšu goda doktora grādi, un viņš dzīvo Merilendā.

Tomass Šeperds, PhD, DrPH, ir Jaunās Derības vecākais pētnieciskais profesors Endrjūsas Universitātes Septītās dienas adventistu teoloģijas seminārā, kur viņš māca kopš 2008. gada. Kopā ar sievu Šēriju Šeperdu, MD, kalpojuši kā misionāri Malāvijā, Āfrikā un Brazīlijā. Viņiem ir divi pieauguši bērni un seši mazbērni.

Citātu beigās norādītas oriģināllapuses.

Ja nav norādīts citādi, Bībeles citātos izmantots 1965. gada izdevuma revidētais teksts un 2012. gadā izdotās Bībeles teksts (norādīts kā JT).

ZĪMES, KAS RĀDA CEĻU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ. 2:1–11, Jņ. 4:46–54, Jņ. 5:1–16, Mk. 3:22, 23, Mt. 12:9–14, Jņ. 5:16–47.

ATMIŅAS PANTS:

“Vēl daudz citu zīmju Jēzus darīja Savu mācekļu priekšā, kas nav aprakstītas šīnī grāmatā. Bet šīs ir rakstītas, lai jūs ticētu, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls, un lai jūs, pie ticības nākuši, dzīvību iegūtu Viņa Vārdā” (Jņ. 20:30, 31).

Kāpēc Jānis sarakstīja šo evaņģēliju? Vai viņš gribēja uzsvērt Jēzus brīnumus? Vai arī kādas īpašas Jēzus mācības? Kāds iemesls bija to visu uzrakstīt? Svētā Gara spēkā un ietekmē Jānis paskaidro, kāpēc. Kaut arī par Kristus dzīvi varētu uzrakstīt vēl daudz vairāk (Jņ. 21:25), šie stāsti, ko viņš ir iekļāvis, tika rakstīti, “lai jūs ticētu, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls, un lai jūs, pie ticības nākuši, dzīvību iegūtu Viņa Vārdā” (Jņ. 20:31).

Šajā nedēļā mēs aplūkosim dažus no Jēzus agrīnajiem brīnumdarbiem Jāņa evaņģēlijā – sākot ar ūdens pārvēršanu viņā kāzās līdz ļoti slimā dēla dziedināšanai, kā arī paralizētā vīra dziedināšanai pie Betzatas dīķa.

Jānis šos brīnumus sauc par “zīmēm”. Ar to viņš nedomā ceļa zīmes, bet gan brīnumainus notikumus, kas norāda uz dziļāku realitāti: Jēzu kā Mesiju. Visos šajos ziņojumos mēs pamanīsim cilvēkus, kas atsaucās ticībā. Viņu paraugs aicina mūs darīt tāpat.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 5. oktobrī.

Kāzas Kānā

Izlasi Jņ. 2:1–11. Kādu zīmi Jēzus paveica Kānā, un kā tas palīdzēja Viņa mācekļiem sākt Viņam ticēt? _____

Redzot, kā Jēzus paveic brīnumu, pārvēršot ūdeni vīnā, mācekļi tika mudināti pieņemt lēmumu sekot Jēzum. Kāpēc gan lai tā nebūtu spēcīga zīme, kas norāda uz Viņu kā uz To, kas nācis no Dieva? (Viņi, iespējams, vēl nebija gatavi saprast, ka Viņš ir Dievs.)

Mozus bija israēliešu vadonis, un viņš izveda Izraēlu no Ēģiptes ar daudzām “zīmēm un brīnumiem” (5. Moz. 6:22, 5. Moz. 26:8). Viņš bija tas, kuru Dievs izmantoja, lai atbrīvotu Izraēlu no ēģiptiešiem. (Viņš savā ziņā bija viņu “glābējs”.)

Dievs ar Mozus starpniecību pravietoja, ka nāks pravietis, kas līdzinās Mozum. Dievs lūdza Izraēlu uz klausīt Viņu (5. Moz. 18:15, Mt. 17:5, Ap. d. 7:37). Šis “pravietis” bija Jēzus, un Jāņa 2. nodaļā Jēzus izpildīja Savu pirmo zīmi, kas norādīja uz Israēla bērnu atbrīvošanu no Ēģiptes.

Nīlas upe ēģiptiešiem bija galvenais resurss; tā bija viņu dievība. Viena no mocībām bija saistīta upi – tās ūdeni pārtapšana asinīs. Kānā Jēzus izdarīja līdzīgu brīnumu, bet tā vietā, lai pārvērstu ūdeni asinīs, Viņš to pārvērta vīnā.

Ūdens nāca no sešiem ūdens traukiem, kurus ebreju rituālos izmantoja attīrīšanas nolūkos, vēl ciešāk sasaistot brīnumu ar pestīšanas tēmām Bībelē. Stāstot par ūdens pārvēršanos vīnā un tādējādi atsaucoties uz iziešanu no Ēģiptes, Jānis norādīja uz Jēzu kā mūsu Glābēju.

Ko svētku saimnieks domāja par neraudzēto vīnu, ko Jēzus sagādāja? Viņš patiešām bija pārsteigts par dzēriena kvalitāti un, nezinādams par brīnumu, ko Jēzus tur paveica, domāja, ka viņi labāko ir pataupījuši beigām.

Grieķu termins “oinos” tiek lietots gan svaigai, gan raudzētai vīnogu sulai (sk. Septītās dienas adventistu Bībeles vārdnīca, 1177. lpp.). Elena Vaita apgalvo, ka brīnumā radītā sula nebija alkoholiska (sk. nodaļu “Kāzas Kānā”, “Laikmetu ilgas”, 149. lpp.). Bez šaubām, tie, kas uzzināja par notikušo, bija pārsteigti.

Kādi ir jūsu iemesli sekot Jēzum? (Mums to ir tik daudz, vai ne?) _____

Otrā zīme Galilejā

Visu Savas zemes kalpošanas laiku Jēzus darīja brīnumus, kas palīdzēja cilvēkiem ticēt Viņam. Jānis pierakstīja šos brīnumus, lai arī citi sāktu ticēt Jēzum.

Izlasi Jņ. 4:46–54. Kāpēc evaņģēlists šeit rakstīto sasaista ar kāzu mielastā paveikto brīnumu? _____

Sniedzot pārskatu par otro zīmi, ko Jēzus paveica Galilejā, Jānis norāda uz pirmo zīmi, kas notika kāzās Kānā. Šķiet, ka Jānis saka: zīmes, ko Jēzus darīja, palīdzēs jums saprast, kas ir Jēzus. Pēc tam Jānis piebilst: “Šī jau bija otrā zīme, ko Jēzus darīja, atnācis no Jūdejas Galilejā” (Jņ. 4:54).

Sākumā Jēzus atbilde uz augstmaņa lūgumu var šķist skarba. Tomēr šis ierēdnis sava dēla dziedināšanu bija izvirzījis kā kritēriju, lai sāktu ticēt Jēzum. Jēzus lasīja viņa sirdi un precīzi norādīja uz garīgo slimību, kas bija daudz dziļāka nekā viņa dēla dzīvībai bīstamā slimība. Kā zibens spēriens no skaidrām debesīm virietim pēkšņi nāca saprašana, ka viņa garīgā nabadzība var maksāt viņa dēla dzīvību.

Ir svarīgi atzīt, ka brīnumi paši par sevi nepierādīja, ka Jēzus ir Mesija. Arī citi ir darījuši brīnumus. Daži bija īsti pravieši, citi viltus. Brīnumi atklāj tikai pārdabiskā esamību; brīnumi paši par sevi vēl nenozīmē, ka tas ir Dievs, kas tos veic. (Sātans arī var darīt “brīnumus”, ja ar vārdu “brīnumi” mēs domājam pārdabiskas darbības.)

Augstmanis sirds sāpēs paļāvās uz Jēzus žēlastību, lūdzot dziedināt dēlu. Jēzus atbilde bija pārliecinoša. Viņš teica: “Ej, tavs dēls dzīvos” (Jņ. 4:50). Darbības vārds “dzīvos” grieķu valodā faktiski ir tagadnes formā. Šo lietojumu sauc par “futūristisko tagadni”, kur par nākotnes notikumu tiek runāts ar tādu pārliecību, it kā tas jau norisinātos. Virietis nesteidzās mājās, bet, ticot Jēzum, nākamajā dienā atgriezās mājās – un konstatēja, ka drudzis bija atstājis viņa dēlu tieši brīdī, kad Jēzus izteica šos vārdus.

Cik spēcīgs iemesls ticēt Jēzum!

Pat ja mēs piedzīvotu brīnumu, kādi kritēriji mums ir jāņem vērā, pirms mēs pieņemam, ka tas ir no Dieva? _____

Brīnums pie Betzatas dīķa

Nākamā Jāņa pierakstītā zīme notika pie Betzatas dīķa (Jņ. 5:1–9). Tika uzskatīts, ka kustību ūdenī ik pa laikam izraisa eņģelis un ka pirmais slimais, kas nonāk ūdenī, tiek dziedināts. Tādēļ dīķa apkārtnē bija pārpildīta ar tādiem, kas cerēja tikt izārstēti “nākamajā reizē”. Jēzus devās uz Jeruzalemi un, ejot garām dīķim, ieraudzīja gaidošo pūli.

Kāds tas bija skats! Visi šie cilvēki, daži arī stipri slimi, izmisīgi gaidīja dziedināšanu, kas nekad nenotiks. Kāda iespēja Jēzum!

Izlasi Jņ. 5:1–9. Tā kā ikviens, kas atradās pie dīķa, acīmredzot gribēja izveseļoties, kāpēc Jēzus jautāja paralizētajam, vai viņš vēlas tikt dziedināts (Jņ. 5:6)? _____

Ja cilvēks ir ilgstoši slim, slimība kļūst par normu, un, lai cik dīvaini tas neliktos, zaudēt invaliditāti dažkārt var būt nedaudz traucējoši. Vīrietis savā atbildē norāda, ka dziedināšanu vēlas. Problēma ir tā, ka viņš to meklē nepareizā vietā, kamēr Tas, kurš bija radījis cilvēka kājas, stāvēja tieši viņa priekšā. Vīrietis nezināja, kas ar viņu runā; tomēr pēc dziedināšanas viņš varēja sākt nojaust, ka Jēzus ir Kāds, kas ir ļoti īpašs.

“Jēzus no šī cietēja neprasa, lai tas parādītu ticību. Viņš vienkārši saka: ‘Celies, ņem savu gultu un staigā!’ Cilvēks ticībā paļaujas uz šiem vārdiem. Katrā slimnieka nervā un muskulī ieplūst jauna dzīvība, un veselīgs vingrums pārņem viņa locekļus. Neko nejautādams, viņš savu gribu pakļauj Kristus pavēlei, un visi muskuļi tam paklausā. Kājās uzlēcis, viņš saprot, ka ir vesels.

Jēzus šim cilvēkam neapgalvoja, ka tas saņems dievišķu palīdzību. Slimais varēja sākt šaubīties un tā pazaudēt savu vienīgo iespēju izveseļoties. Bet viņš ticēja Kristus vārdiem un, tiem paklausīdams, saņēma spēku.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgās”, 202., 203. lpp.)

Vēlāk Jēzus dziedināto cilvēku sastapa templī un sacīja: “Redzi, tu esi vesels kļūvis; negrēko vairs, lai tev nenotiek kas ļaunāks” (Jņ. 5:14). Kāda ir saistība starp slimību un grēku? Kāpēc mums jāsaprot, ka ne visas slimības ir konkrētu grēku tiešs rezultāts?

Cietas sirdis

Zīmes un brīnumi paši par sevi nepierāda, ka tie būtu no Dieva. Bet, no otras puses, ja tie ir no Dieva, tad ir bīstami tos noraidīt.

Izlasi Jņ. 5:10–16. Ko mēs varam mācīties no reliģisko vadītāju neiedomājamās cietsirdības attiecībā uz Jēzu un Viņa tikko paveikto brīnumu? _____

Kad Jēzus atklājās vīrietim, kurš bija dziedināts, viņš nekavējoties pastāstīja reliģiskajiem vadītājiem, ka viņu dziedinājis Jēzus. Varētu domāt, ka šis būtu istais brīdis slavēt Dievu, bet tā vietā vadītāji “tāpēc sāka Jēzu vajāt, ka Viņš to bija darījis sabbatā” (Jņ. 5:16).

Dziedināšana sabbatā bija atļauta tikai ārkārtas gadījumos. Šis vīrietis bija invalīds 38 gadus; tādējādi viņa dziedināšana nebija ārkārtas situācija. Un arī tad, ja būtu, – kāda bija nepieciešamība viņam nest savu gultu? Varētu domāt, ka Tas, kam piemīt Dieva spēks veikt šādu brīnumu, arī zinās, vai ir atļauts sabata dienā nest mājās paklājiņu. Skaidrs, ka Jēzus centās viņus aizvest pie dziļākām Bībeles patiesībām, ejot tālāk par cilvēku radītiem likumiem un noteikumiem, kas dažos gadījumos pat slāpēja patieso ticību.

Ko šie citi stāsti māca par to, cik garīgi cieti var kļūt cilvēki, lai arī kādi nāktu pierādījumi (Jņ. 9:1–16; Mk. 3:22, 23; Mt. 12:9–14)? _____

Kā šie reliģiskie vadītāji varēja būt tik akli? Iespējams, atbilde ir tāda, ka viņi bija kļuvuši akli pašu samaitātās sirds dēļ, savas maldīgās pārliecības dēļ, ka Mesija viņus atbrīvos no Romas varas, kā arī tāpēc, ka viņi paši mīlēja varu un nepadevās Dievam. Tas viss palīdzēja viņiem noraidīt patiesību, kas stāvēja viņu priekšā.

Izlasi Jņ. 5:38–42. Kāds bija Jēzus brīdinājums? Ko mēs varam mācīties no šiem vārdiem? Tas ir, kas mūsos varētu būt tāds, kas padara mūs aklu pret patiesībām, ko mums vajadzētu zināt un ņemt vērā savā dzīvē? _____

Jēzus pretenzijas

Brīnums pie Betzatas dīķa sniedza Jānim lielisku iespēju uzsvērt, kas ir Jēzus. Jānis deviņos pantos apraksta brīnumu un apmēram 40 pantos (sk. zemāk) apraksta To, kurš paveica brīnumu.

Izlasi Jņ. 5:16–18. Kāpēc Jēzus tika vajāts Viņa rīcības sabatā dēļ? _____

Jņ. 5:18 var būt mulsinošs, jo tajā, šķiet, teikts, ka Jēzus pārkāpa sabatu. Tomēr, tuvāk aplūkojot Jēzus teikto Jņ. 5:16–18, redzams, ka Viņa “darbs” sabatā saskan ar Viņa attiecībām ar Tēvu. Dievs nebeidz uzturēt Visumu arī sabatā. Līdz ar to Jēzus darbība sabatā bija daļa no Viņa pretenzijām uz dievišķumu. Reliģiskie vadītāji Viņu vajāja, pamatojoties uz šķietamu sabata pārkāpšanu un pretenzijām uz vienlīdzību ar Dievu.

Izlasi Jņ. 5:19–47. Ko Jēzus teica, lai palīdzētu vadītājiem ieraudzīt Viņu tādu, kāds Viņš patiesībā ir, kā to tik spēcīgi apliecināja brīnums, ko Viņš tikko bija paveicis? _____

Jēzus aizstāv savu rīcību trīs soļos. Pirmkārt, Viņš izskaidro savas ciešās attiecības ar Tēvu (Jņ. 5:19–30). Jēzus norāda, ka Viņš un Tēvs darbojas tik ciešā saskaņā, ka Jēzum pat ir vara gan tiesāt, gan uzmodināt mirušos (Jņ. 5:25–30).

Otrkārt, Jēzus savai aizsardzībai piesauc četrus “liciniekus” pēc kārtas – Jāni Kristītāju (Jņ. 5:31–35), brīnumus, ko Viņš dara (Jņ. 5:36), Tēvu (Jņ. 5:37, 38) un Svētos Rakstus (Jņ. 5:39). Katrs no šiem “liciniekiem” sniedz liecību par labu Jēzum.

Visbeidzot Jņ. 5:40–47 Jēzus pret saviem apsūdzētājiem pavērs viņu pašu nosodījumu, atklājot kontrastu starp Viņa kalpošanu un viņu pašlabuma meklēšanu. Nosodījums, kā Viņš saka, nāks no Mozus (Jņ. 5:45–47), uz kuru viņi ir likuši cerības.

Kā mēs varam uzmanīties, lai neiekristu šajā slazdā – it kā ticēt Dievam, pat zināt pareizo mācību, bet pilnībā nepadoties Kristum? Līdzdaliet savu atbildi grupā. _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Jēzus šim cilvēkam neapgalvoja, ka tas saņems dievišķu palīdzību. Slimais varēja sākt šaubīties un tā pazaudēt savu vienīgo iespēju izveseļoties. Bet viņš ticēja Kristus vārdiem un, tiem paklausīdams, saņēma spēku.

Tādā pašā ticībā mēs varam saņemt garīgu dziedināšanu. Grēks mūs ir šķīris no Dieva dotās dzīvības. Mūsu dvēseles ir paralizētas. Paši mēs svētu dzīvi spējam dzīvot tikpat maz, cik tizlais cilvēks spēja staigāt. Ir daudzi, kas apzinās savu nespēku un ilgojas pēc garīgas dzīves, kas viņus saskaņotu ar Dievu, bet tie veltīgi pūlas to sasniegt. Izmisumā tie izsaucas: ‘Es, nožēlojamais cilvēks! Kas mani izraus no šīs nāvei lemtās miesas?’ (Rm. 7:24) Lai šie izmisušie cīnītāji paceļ skatu uz augšu! Pestītājs noliecas pār saviem asinīm atpirktajiem un ar neizsakāmu laipnību un žēlsirdību saka: ‘Vai tu gribi vesels kļūt?’ Viņš tev liek celties veselībā un mierā. Negaidi, kamēr Tu sajūtīsi, ka esi dziedināts! Tici Viņa vārdiem, un tie piepildīsies! Pakļauj savu gribu Kristum! Izvēlies kalpot Viņam, un, to darīdams, tu saņemsi spēku! Lai kādi arī nebūtu Jaunie ieradumi vai tevi pārvaldošās kaislības, kas, tik ilgi padodoties, saistījušas dvēseli un miesu – Kristus spēj un ilgojas tevi atbrīvot. Viņš grib dāvināt dzīvību dvēselei, kas ‘mirusi pārkāpumos un grēkos’. (Ef. 2:1) Viņš grib atbrīvot nespēkā un nelaimē nonākušo, grēka važām saistīto gūstekni.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 203. lpp.)

“Jēzus noraidīja apsūdzību Dieva zaimošanā. Mana autoritāte darīt darbu, kurā jūs Mani apsūdzat, Viņš teica, ir tā, ka Es esmu Dieva Dēls, vienots ar Viņu raksturā, gribā un mērķos.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 208. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomājiet šīs nedēļas nodarbību. Ticība bija atslēga, kas padarīja dziedināšanas iespējamā. Taču vadītāji parādīja, cik bīstami ir šaubīties un neticēt. Kāpēc mums nevajadzētu jautāt jautājumus (kas ir mums visiem) ar šaubām? Kāpēc tie nav viens un tas pats, un kāpēc ir svarīgi pazīt atšķirību starp tiem?

2. Apskatiet ceturtdienas pēdējo jautājumu. Kāpēc mums kā septītās dienas adventistiem jābūt īpaši uzmanīgiem attiecībā uz šīm briesmām? Lai cik svarīgi ir, piemēram, zināt un pat ievērot pareizo sabatu vai zināt par mirušo stāvokli, kāpēc šīs patiesības mūs neglābj? Kas mūs glābj un kā?

3. Uzmanīgi izlasiet Jņ. 5:47. Kā mūsdienās rīkojas tie, kuri, piemēram, noliedz vispasaules plūdus vai burtisku sešu dienu radīšanu, darot tieši to, no kā Jēzus šeit brīdināja?

DIEVIŠĶUMA PAZĪMES

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ. 6:1–15, Jes. 53:4–6, 1. Kor. 5:7, Jņ. 6:26–36, Jņ. 9:1–41, 1. Kor. 1:26–29, Jņ. 11.

ATMIŅAS PANTS:

“Jēzus viņai sacīja: ‘ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība; kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs, un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam! Vai tu tam tici?’” (Jņ. 11:25, 26).

Bibelē ir skaidri atklāts, ka Jēzus Kristus ir mūžīgs Dēls, viens ar Tēvu, bez izcelsmes un nav radīts. Jēzus ir Tas, kurš radījis visu radīto (Jņ. 1:1–3). Tādējādi Jēzus vienmēr ir pastāvējis; nekad nav bijis tā, kad Viņa nebūtu bijis. Lai gan Jēzus nāca uz šo pasauli un uzņēmās mūsu cilvēcību, Viņš vienmēr saglabāja savu dievišķību un vairākkārt teica un darīja lietas, kas šo dievišķumu parādīja.

Šī patiesība Jānim bija svarīga, tāpēc, atstāstot dažus Jēzus brīnumus, Jānis tos izmantoja, lai norādītu uz Kristus dievišķumu. Jēzus ne tikai teica to, kas atklāja Viņa dievišķumu, bet arī apstiprināja Savus vārdus ar darbiem, kas atklāja Viņa dievišķumu.

Šīs nedēļas tēmā aplūkosim trīs svarīgākās Jēzus dievišķuma pazīmes. Pārsteidzoši ir tas, ka visos gadījumos bija kāds, kas neticēja brīnumam vai neuztvēra tā nozīmi. Dažiem tas bija laiks novērsties no Jēzus, citiem laiks vēl dziļāk grimt aklumā, vēl citiem tas bija brīdis, kad plānot Jēzus nāvi. Tikmēr citiem – laiks noticēt, ka Jēzus ir Mesija.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 12. oktobrī.

Piecu tūkstošu pabarošana

Jņ. 6:4, 5 apustulis īpaši uzsver, ka piecu tūkstošu pabarošanas laiks bija tuvu Pashā svētkiem. Pashā bija piemiņa Israēla atbrīvošanai no Ēģiptes. Pashā jērs tika nogalināts pirmdzimtā vietā. Šis upuris simbolizēja Jēzus nāvi mūsu labā. Pie krusta sods, ko mēs bijām pelnījuši savu grēku dēļ, tika uzlikts Jēzum. Kristus, mūsu Pashā jērs, patiešām tika nogalināts mūsu dēļ (1. Kor. 5:7).

“Viņš nesa pārkāpumu vainu un pacieta, ka Tēvs apslēpj savu vaigu, līdz Viņa sirds salūza un dzīvība izdzisa. Viņš šo upuri nesa grēcinieka izglābšanai.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 540. lpp.)

Izlasi Jņ. 6:1–14. Kādas paralēles šeit var atrast starp Jēzu un Mozu? Tas ir, ko Jēzus šeit izdarīja, kam vajadzēja atgādināt cilvēkiem par atbrīvošanu, ko viņu senči bija saņēmuši caur Mozus kalpošanu? _____

Daudzas šī stāsta detaļas veido paralēli ar Mozu 2. Mozus grāmatā. Pashā laiks (Jņ. 6:4) norāda uz lielo atbrīvošanu no Ēģiptes. Jēzus kāpj kalnā (Jņ. 6:3), tāpat kā Mozus devās uz Sinaja kalnu. Jēzus pārbauda Filipu (Jņ. 6:5, 6), tāpat kā israēlieši tika pārbaudīti tuksnesī. Maizes pavairošana (Jņ. 6:11) atgādina mannu. Atlikušā ēdiena savākšana (Jņ. 6:12) atgādina israēliešu mannas savākšanu. Tiek salasīti divpadsmit grozi ar pārpalikumiem (Jņ. 6:13), kas ir tikpat daudz, cik divpadsmit Israēla ciltis. Un ļaudis komentē, ka Jēzus ir pravietis, kam jānāk pasaulē (Jņ. 6:14), – paralēle “pravietim kā Mozus”, par ko pravietots 5. Moz. 18:15. Tas viss norāda uz Jēzu kā uz jauno Mozu, kas nācis, lai atbrīvotu Savu tautu.

Tādējādi Jānis parāda, ka Jēzus ne tikai dara zīmes un brīnumus, bet dara arī tādas zīmes un brīnumus, kas jūdu tautas kontekstā bija ar īpašu nozīmi. Viņš būtībā norādīja uz Savu dievišķumu.

Izlasi Jes. 53:4–7 un 1. Pēt. 2:24. Kādu lielo patiesību šie panti māca par Jēzu kā Dieva Jēru? Kā Viņa dievišķums ir saistīts ar šo patiesību, un kāpēc šī patiesība ir vissvarīgākā patiesība, ko mēs jebkad varam uzzināt? _____

“Šis tiešām ir tas pravietis”

Izlasi Jņ. 6:14, 15, 26–36. Kā cilvēki reaģēja uz Viņa brīnumu, un kā Jēzus to izmantoja, lai mācītu viņiem, kas Viņš ir? _____

Jūdi gaidīja laicīgu Mesiju, kas viņus atbrīvos no Romas impērijas apspiestības. Divas no visgrūtākajām lietām, ar kurām saskaras karā, ir karaspēka pabarošana un ievainoto un mirušo aprūpe. Ar saviem brīnumiem Jēzus parādīja, ka spēj paveikt abus.

Bet ne tāpēc Jēzus bija atnācis, un tas nebija Viņa brīnuma mērķis. Stāstījums par piecu tūkstošu pabarošanu sniedza iespēju ilustrēt, ka Jēzus ir dzīvības maize, pats Dievs no Debesīm. “Es esmu dzīvības maize,” Viņš teica. “Kas pie Manis nāk, tam nesalks” (Jņ. 6:35).

Šis ir pirmais no septiņiem “ES ESMU” apgalvojumiem Jāņa evaņģēlijā, kur “ES ESMU” ir saistīts ar kādu apzīmējumu (“dzīvības maize” Jņ. 6:35; “pasaules gaisma” Jņ. 8:12; “durvis” Jņ. 10:7, 9; “augšāmcelšanās un dzīvība” Jņ. 11:25; “ceļš, patiesība un dzīvība” Jņ. 14:6; “īstais vīnaks” Jņ. 15:1, 5). Katrs no tiem norāda uz kādu svarīgu patiesību par Jēzu. Apgalvojumi “ES ESMU” norāda uz 2. Moz. 3. nodaļu, kur Dievs atklāj Sevi Mozum kā diženo “ES ESMU” (sal. ar Jņ. 8:58). Jēzus ir lielais “ES ESMU”.

Bet cilvēkiem tā visa pietrūka.

“Viņu sirds neapmierinātību varēja izteikt ar jautājumu: ja jau Jēzus spēja darīt tik daudz brīnumdarbu, kā tie bija redzējuši, vai tad Viņš nevarētu dot veselību, spēku un bagātību visai Savai tautai, atbrīvojot to no apspiedējiem un piešķirot varu un godu? Tas, ka Viņš sevi apliecināja par Dieva sūtīto un tomēr atteicās būt par Israēla ķēniņu, bija noslēpums, kuru tie nespēja izprast. Viņa atteikšanās tika izskaidrota nepareizi. Daudzi secināja, ka Viņš neuzdrīkstas pieprasīt Sev tiesības tāpēc, ka pats šaubās par Savas sūtības dievišķumu. Tādā veidā tie savas sirdis atvēra neticībai un sātana iesētā sēkla nesa pārpratumu un atkrišanas augļus” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 385. lpp.).

Viņi meklēja materiālu labumu, nevis mūžīgo patiesību. Šis ir lamatas, kurās var iekrist ikviens, ja nebūsim uzmanīgi.

Kā mēs varam izvairīties no iekrišanas materiālismā uz garīgo vērtību rēķina? _____

Aklā vīra dziedināšana. 1. daļa

Izlasi Jņ. 9:1–16. Kas, pēc mācekļu domām, bija šī vīra akluma iemesls, un kā Jēzus izlaboja viņu maldīgos uzskatus? _____

Mācekļi sasaistīja slimību un grēku. Uz to norāda vairākas Vecās Derības vietas (sal. 2. Moz. 20:5, 2. Kēn. 5:15–27, 2. Kēn. 15:5, 2. Laiku 26:16–21), bet stāstam par Ījabu vajadzētu darīt piesardzīgu attiecībā uz to, vai šāda saikne vispār ir pastāvējusi.

Jēzus paskaidro šo jautājumu, noliedzot saikni starp grēku un ciešanām, bet šajā gadījumā norādot uz augstāku mērķi – lai ar dziedināšanu tiktu pagodināts Dievs. Notikums satur zināmu līdzību ar radīšanas stāstu, kā Dievs no zemes pīšļiem veidoja pirmo cilvēku (1. Moz. 2:7), tāpat kā Jēzus paņēma mālu, lai nodrošinātu aklajam to, kas viņam bija pietrūcis mātes miesās.

Mateja, Marka un Lūkas evaņģēlijā brīnumu stāsti ir uzrakstīti pēc līdzīga principa: problēmas izpausme, indivīda vešana pie Jēzus, izārstēšana un tās atzišana, slavējot Dievu.

Stāstā Jņ. 9. nodaļā šī secība ir pabeigta Jņ. 9:7. Taču – raksturīgi Jānim – brīnuma nozīme kļūst par daudz plašāku diskusiju jautājumu, kas noved pie ilgstošas mijiedarbības starp dziedināto vīru un reliģiskajiem vadītājiem. Šī pārsteidzošā diskusija notiek par diviem savstarpēji kontrastējošiem jēdzienu pāriem – grēks/Dieva darbi un aklums/redze.

Līdz pat Jņ. 9:14 stāstītājs lasītājam neatklāj, ka Jēzus šo dziedināšanu veica sabbatā, kas saskaņā ar tradīciju (nevis Bībeli) bija sabata pārkāpums. Tādējādi farizeji Viņu uzskatīja par sabata pārkāpēju. Farizeji secināja, ka Jēzus nav no Dieva, jo šie cilvēki apgalvoja, ka “Viņš neievēro sabbatu”. Tikmēr citiem šķīta mulsinoši, ka grēcinieks var darīt šādas zīmes (Jņ. 9:16).

Diskusija ne tuvu nav beigusies, bet jau parādās šķelšanās. Aklajam vīram arvien vairāk kļūst skaidrs, kas ir Jēzus, bet reliģiskie vadītāji kļūst arvien vairāk apmulsuši jeb aklāki attiecībā uz Viņa patieso identitāti.

Ko šim stāstam vajadzētu mums mācīt par briesmām tikt tā apžilbinātiem no saviem uzskatiem un tradīcijām, ka nepamanām svarīgas patiesības, kas atrodas tieši mūsu acu priekšā? _____

Aklā vīra dziedināšana. 2. daļa

Izlasi Jņ. 9:17–34. Kādus jautājumus uzdeva vadītāji, un kā aklais atbildēja? _____

Šī Jāņa evaņģēlija garā nodaļa ir vienīgā daļa evaņģēlijā, kurā Jēzus nav galvenais tēls, lai gan Viņš noteikti ir diskusiju objekts. Stāstu aizsāka jautājums par grēku (Jņ. 9:2), un tagad farizeji domā, ka Jēzus ir grēcinieks, jo Viņš dziedinājis sabbatā (Jņ. 9:16, 24), un viņi ceļ neslavu dziedinātajam cilvēkam: “Tu viss esi grēkos dzimis” (Jņ. 9:34).

Notiek neparasts apvērsums. Aklais cilvēks redz arvien vairāk ne tikai fiziski, bet arī garīgi, jo viņš arvien vairāk novērtē Jēzu un ticību Viņam. Turpretim farizeji kļūst arvien aklāki savā izpratnē, vispirms radot savstarpēju šķelšanos uzskatos par Jēzu (Jņ. 9:16), bet pēc tam paužot neziņu, no kurienes Viņš nācis (Jņ. 9:29).

Tikmēr šis brīnums dod Jānim iespēju mums pastāstīt, kas ir Jēzus. Jāņa evaņģēlija 9. nodaļas tēma par zīmēm mijas ar vairākām citām evaņģēlija tēmām. Jānis vēlreiz apstiprina, ka Jēzus ir pasaules gaisma (Jņ. 9:5; sal. ar Jņ. 8:12). Stāsts saistīts arī uz Jēzus noslēpumaino izcelsmi. Kas Viņš ir, no kurienes Viņš ir, kāda ir Viņa misija? (Sk. Jņ. 9:12, 29; sal. ar Jņ. 1:14.) Mozus tēls, uz ko ir atsauce iepriekšējās brīnumu stāstos, parādās arī šajā nodaļā (Jņ. 9:28, 29; sal. ar Jņ. 5:45, 46 un Jņ. 6:32). Visbeidzot ir tēma par pūļa reakciju. Daži mīl tumsu, nevis gaismu, bet citi ticībā atsaucas (Jņ. 9:16–18, 35–41; sal. ar Jņ. 1:9–16, Jņ. 3:16–21, Jņ. 6:60–71).

Ārkārtīgi biedējošs šeit ir reliģisko līderu garīgais aklums. Reiz aklais ubags nu var paziņot: “Nemūžam vēl nav dzirdēts, ka kāds būtu atvēris acis cilvēkam, kas neredzīgs piedzimis. Ja Viņš nebūtu no Dieva, Viņš neko nevarētu darīt” (Jņ. 9:32, 33). Un tomēr reliģiskie vadītāji, tautas garīgie ceļveži, tie, kuriem vajadzēja pirmajiem atpazīt Jēzu un pieņemt Viņu kā Mesiju, – neskatoties uz visiem spēcīgajiem pierādījumiem – to neredzēja. Vai arī viņi nevēlējās to redzēt. Cik spēcīgs brīdinājums tam, kā mūsu sirdis var mūs maldināt!

Izlasi 1. Kor. 1:26–29. Kā tas, ko Pāvils raksta, saskan ar to, kas notika šajā ainā, un kā šis princips attiecas arī uz tagadni? _____

Lācara augšāmcelšanās

Jāņa 11. nodaļa ir skumju pilna – skumjas ziņas par miļā drauga slimību (Jņ. 11:1–3), raudāšana par viņa nāvi (Jņ. 11:19, 31, 33), māsu žēlabas, ka Lācars nebūtu miris, ja Jēzus būtu bijis klāt (Jņ. 11:21, 32), un paša Jēzus asaras (Jņ. 11:35).

Taču Jēzus, pirms sāka ceļojumu pie Lācara (Jņ. 11:6), vēl uzklavējās divas dienas un pat norādīja, ka priecājas, ka nebija devies agrāk (Jņ. 11:14, 15). Tas, protams, netika darīts aukstas sirds dēļ. Visticamāk, tas bija nodoms atklāt Dieva godību.

Kamēr mēs nonākam līdz Jņ. 11:17–27, Lācars ir miris jau četras dienas. Pēc četrām dienām viņa ķermenis jau bija sācis trūdēt, un, kā Marta teica: “Kungs, viņš jau ož, jo ir jau pagājušas četras dienas” (Jņ. 11:39). Bez šaubām, Jēzus kavēšanās dēļ brīnums bija jo pārsteidzošāks. Atdzīvināt trūdošu liķi? Kādu vēl pierādījumu Jēzus varēja sniegt, ka Viņš patiesām ir pats Dievs?

Kā Dievam un Tam, kurš arī iesākumā radīja dzīvību, – Jēzum bija vara arī pār nāvi. Tādējādi Jēzus izmantoja šo gadījumu – Lācara nāvi –, lai atklātu svarīgu patiesību par sevi. “ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība; kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs, un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam” (Jņ. 11:25, 26).

Izlasi Jņ. 11:38–44. Ko Jēzus izdarīja, kas apstiprināja Viņa teikto? _____

Kā Jēzus parādīja, ka Viņš ir pasaules Gaisma (Jņ. 8:12, Jņ. 9:5), dodot aklajam redzi (Jņ. 9:7), tā šeit Viņš uzmodina Lācaru no mirušajiem (Jņ. 11:43, 44), parādot, ka Viņš ir augšāmcelšanās un dzīvība (Jņ. 11:25).

Šis brīnums vairāk nekā jebkurš cits norāda uz Jēzu kā dzīvības Devēju – uz pašu Dievu. Tas sniedz spēcīgu argumentu Jāņa tēmai, ka Jēzus ir dievišķais Dieva Dēls un ka ticot mēs varam iegūt dzīvību Viņā (Jņ. 20:30, 31).

Tomēr, nonākot līdz šī neticamā stāsta beigām (Jņ. 11:45–54), kurā daudzi, kas redzēja, sāka ticēt (Jņ. 11:45), atklājas spēcīga, bet skumja ironija. Kamēr Jēzus parāda, ka Viņš var atdzīvināt mirušos, tikmēr novērotāji spriež, ka varētu Viņu apturēt noga-linot! Cik spilgts piemērs cilvēces vājumam pretstatā Dieva gudrībai un spēkam!

TĀLĀKĪEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļas “Krīze Galilejā” (383.–394. lpp.), “Lācar, nāc ārā!” (524.–536. lpp.) un “Priesteru sazvērestības” (537.–542. lpp.).

“Kristus dzīvība, kas dod dzīvību pasaulei, ir Viņa teiktajā vārdā. Ar Savu vārdu Jēzus dziedināja slimības un izdzina ļaunos garus; ar Savu vārdu Viņš aplūsināja jūru un uzmodināja mirušos; un ļaudis nodeva liecību, ka Viņa vārdam ir spēks. Viņš runāja Dieva Vārdu, kā to bija darījis ar visu Vecās Derības praviešu un mācītāju starpniecību. Visā Bībele ir Kristus atklāsme, un Pestītājs tagad Savu sekotāju ticību vēlējās savienot ar Vārdu. Kad Viņa redzamā klātbūtne būs atņemta, tad Vārds kļūs par viņu spēka avotu. Līdzīgi savam Meistaram tiem vajadzēs dzīvot ‘no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes’ (Mat. 4:4).

Kā ēdiens uztur mūsu fizisko dzīvību, tā Dieva Vārds uztur garīgo dzīvību. Katrai dvēselei šī dzīvība no Dieva Vārda jāsaņem personīgi. Lai saņemtu uzturu, mums jāēd pašiem, un tāpat arī Vārds ikvienam jāuzņem pašam. Mēs to nevaram iegūt tikai ar cita cilvēka prāta starpniecību vien. Mums rūpīgi jāpēta Bībele, izlūdzoties no Dieva Svētā Gara palīdzību, lai varētu izprast Viņa Vārdu.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 390. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Šonedēļ mēs pārdomājam, kā Jēzus pabaroja piecus tūkstošus, dziedināja aklo no dzimšanas un pēc tam uzmodināja Lācaru no mirušajiem. Katrā no gadījumiem Jēzus sniedza spēcīgu pierādījumu Savam dievišķumam. Tomēr šie brīnumi, lai cik pārsteidzoši tie būtu, radīja šķelšanos. Daži atsaucās ticībā, citi sāka šaubīties. Ko tas mums māca par to, ka cilvēki, pat neskatoties uz spēcīgiem pierādījumiem, joprojām var izvēlēties noraidīt Dievu?

2. Visi šie stāsti norāda uz Kristu kā dievišķo Dieva Dēlu. Kāpēc Viņa dievišķums ir tik svarīgs, lai ticētu Jēzum kā Glābējam?

3. Izlasiet vēlreiz 1. Kor. 1:26–29. Kā 21. gadsimtā mēs redzam, ka šis princips darbojas? Kādas ir dažas no “muļķībām”, kurām tic kristieši, ko tie, kas dzīvo “miesā”, izsmej un noraida? Kas tajā, kam mēs ticam, arī “liek kaunā stipros”?

AIZKULISES: PROLOGS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ. 1:1–5, 1. Moz. 1:1, Jņ. 1:9–13, Jņ. 3:16–21, Jņ. 9:35–41, Mt. 7:21–23, Jņ. 17:1–5.

ATMIŅAS PANTS:

“Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs” (Jņ. 1:1).

Pirmajā nedēļā mēs runājam par Jāņa evaņģēlija beigām, kur bija paskaidrots, kāpēc viņš rakstīja savu evaņģēliju. Šīs nedēļas tēma atgriežas pie evaņģēlija sākuma, kur Jānis uzņem virzienu, kādā viņš, Svētā Gara iedvesmots, ir paredzējis vest lasītāju. Sava rakstu darba pirmajos vārdos un rindkopās Jaunās Derības rakstnieki bieži izklāsta tēmas, kuras viņi plāno aptvert. Tāpat dara arī Jānis, prezentējot savas tēmas kā daļu no lielā kosmiskā scenārija, kas atspoguļo galvenās patiesības par Jēzu Kristu – patiesības, kas iesniedzas pat vēl tālākā pagātnē nekā radišana.

Iepazīstināšana ar tēmām grāmatas sākumā tiem lasītājiem, kas jau zina, ka Jēzus ir Mesija, sniedz tādas priekšrocības, kādas nebija pašiem grāmatas varoņiem. Zinošs lasītājs var skaidri saskatīt grandiozās tēmas, pie kurām stāstā par Jēzu atgriežas evaņģēlists. Šīs lielās tēmas ir ietvertas Jēzus zemes dzīves vēsturiskajā periodā.

Šīs nedēļas nodarbība sāksies ar prologu (Jņ. 1:1–18) un apkopos tā galvenās tēmas. Šīs tēmas aplūkotas arī citviet Jāņa evaņģēlijā.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 19. oktobrī.

iesākumā – dievišķie “logos”

Izlasi Jņ. 1:1–5. Ko šie vārdi atklāj par Vārdu – Jēzu Kristu? _____

Jāņa evaņģēlijs sākas ar šo brīnišķīgo domu: “iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs” (Jņ. 1:1). Šis skaistais teikums satur tādu domu dziļumu, ko mēs tik tikko spējam aptvert.

Pirmkārt, evaņģēlists atsaucas uz radīšanas stāstu 1. Moz. 1:1 (“iesākumā”). Vārds bija jau pirms Visuma sākuma. Tādējādi Jānis apstiprina Jēzus mūžīgo esamību.

Tālāk: “Un Vārds bija pie Dieva.” Jānis Jņ. 1:18 norāda, ka Viņš ir “pie Tēva krūts”. Lai arī kā mēs mēģinātu iztēloties, ko tas īsti nozīmē, viens ir skaidrs: Jēzus un Tēvs ir ļoti tuvi.

Un tad viņš saka: “Un Vārds bija Dievs.” Bet kā gan Vārds var būt ar Dievu un tajā pašā laikā būt Dievs? Atbilde ir atrodamā grieķu valodā. Grieķu valodā ir noteiktais artikuls, bet nav nenoteiktā artikula. Tāpēc mums ir svarīgi, lai grieķu noteiktais artikuls norāda uz specifiku, kādu konkrētu objektu vai personu.

Frāzē “Vārds bija pie Dieva” vārds “Dievs” ir ar artikulu, tādējādi norādot uz konkrētu personu – Tēvu (“Un Vārds bija pie Tēva”). Frāzē “un Vārds bija Dievs” vārdam “Dievs” nav artikula, kas šajā gadījumā norāda uz dievišķības īpašībām. Jēzus ir Dievs, nevis Tēvs, bet viņš joprojām ir dievišķais Dieva Dēls, dievības otrā Persona.

Apustulis apstiprina šādu izpratni, jo Jņ. 1:3, 4 teikts, ka Jēzus ir visa radītā Radītājs. Viss, kas kādreiz neeksistēja, bet pēc tam radās, pastāv tikai caur Jēzu, Dievu-Radītāju.

“No mūžīgiem laikiem Kungs Jēzus Kristus bija viens ar Tēvu. Viņš bija Dieva lieluma un Majestātes attēls, Viņa godības atspīdums.” (Elena Vaits “Laikmetu ilgas”, 19. lpp.)

Kāpēc pilnīga Kristus dievības atzīšana ir tik svarīga mūsu teoloģijas sastāvdaļa? Ko mēs zaudētu, ja Jēzus būtu tikai radīta būtne? Līdzdaliet savu atbildi Bībeles izpētes grupā un esiet gatavi pārrunāt, kāpēc mācība par Kristu kā mūžīgu Dievu ir tik svarīga mūsu ticībai. _____

Vārds tapa miesa

Izlasi Jņ. 1:1–3, 14. Ko šie panti mums stāsta, ko Jēzus, pats Dievs, darīja – un kāpēc šī patiesība ir vissvarīgākā patiesība, ko mēs jebkad varētu uzzināt? _____

Jānis savu evaņģēliju sāk nevis ar vārdu “Jēzus” vai Viņa kā Mesijas/ Kristus lomu, bet gan ar terminu “logos”. Ap to laiku, kad Jānis rakstīja, dažādas filozofijas lietoja terminu “logos”, lai apzīmētu Visuma racionālo uzbūvi vai arī lai atsauktos uz pašu loģikas un saprāta ideju.

Arī ietekmīgā antīkā filozofa Platona mācība realitāti bija sadalījusi divās valstībās. Viena ir debesu un nemainīga valstība, kurā pastāv absolūta pilnība. Otra ir šeit – zūdošs, mainīgs, ļoti nepilnīgs augšējās pilnīgās valstības attēlojums, lai arī kur tā atrastos. (Platons nekad neatbildēja uz šo jautājumu.) Dažas filozofijas “logos” identificēja kā abstraktu starpnieku starp mūžīgajām formām un zūdošām, laicīgām formām.

Jānis lieto šo terminu pavisam citā veidā. Viņš apgalvo, ka patiesība, “logos”, nav kaut kāds ēterisks un abstrakts jēdziens, kas peld starp debesīm un zemi. “Logos” ir persona: Jēzus Kristus, kurš kļuva miesa un dzīvoja starp mums (Jņ. 1:14).

Jānim “logos” ir Dieva Vārds. Vēl svarīgāk ir tas, ka Dievs sazinājās, tas ir, Viņš atklājās cilvēcei visradikālākajā veidā: Dievs kļuva par vienu no mums.

Jāņa evaņģēlijā “logos” simbolizē mūžīgo Dievu, kas ienāk laikā un telpā, kurš runā, darbojas un sadarbojas ar cilvēkiem personīgā līmenī. Mūžīgais Dievs kļuva par cilvēku, vienu no mums.

Jņ. 1:14 apustulis norāda, ka “logos” “tapa miesa un mājāja mūsu vidū”. Pamatā esošais grieķu vārds, kas tulkots kā “mājāja”, nozīmē “uzsliet telti”. Jānis atsauca uz 2. Moz. 25:8, kur Dievs lika israēliešiem izveidot svētnīcu, telts konstrukciju, lai Viņš varētu dzīvot viņu vidū. Tādā pašā veidā, tas ir, ar iemiesošanu, Jēzus – dievišķais Dieva Dēls – iegāja cilvēka miesā, aizsedzot Savu godību, lai cilvēki varētu ar Viņu komunicēt.

Pakavējieties pie tā, ko Jānis šeit raksta. Pats Dievs, Radītājs, kļuva par cilvēku, vienu no mums, un dzīvoja mūsu vidū. (Mēs pat vēl neesam tikuši līdz tam, ka Viņš mirst mūsu labā!) Ko tas mums stāsta par to, cik reāla ir Dieva mīlestība pret cilvēci? Kāpēc mums vajadzētu smelties tik daudz mierinājuma no šīs apbrīnojamās patiesības? _____

Vārda dzirdēšana vai nedzirdēšana

Izlasi Jņ. 1:9–13. Kādu skarbu realitāti par to, kā cilvēki atsaucās Jēzum, Jānis šeit attēlo?

Prologā, Jņ. 1:1–18, aprakstīts ne tikai tas, kas ir Jēzus Kristus, Vārds (“logos”), bet arī tas, kā cilvēki pasaulē ir saistīti ar Viņu. Jņ. 1:9 Viņš tiek saukts par patieso Gaismu, kas apgaismo katru cilvēku, kas nāk pasaulē. Šī gaisma izgaismo pasauli, padarot to saprotamu. Kā saka K. S. Lūiss: “Es ticu kristietībai tāpat kā ticu, ka Saule ir uzlēkusi, ne tikai tāpēc, ka es to redzu, bet arī tāpēc, ka ar to es redzu visu pārējo.” (“Is Theology Poetry?” (n. p.: Samizdat University Press, 2014), 15. lpp., sākotnēji prezentēts 1944. gadā.)

Paskatieties arī uz Jņ. 1:9 rakstīto. Gaisma nāk pie visiem, bet ne visi to uzņem. Kā redzēsīm rītdienas nodarbībā, galvenā Jāņa evaņģēlija tēma ir tas, kā cilvēki pieņem vai noraida Jēzu. Šī tēma sākas šeit. Skumjais vēstījums ir tāds, ka Mesija nāca pie Saviem ļaudīm, Israēla tautas, un daudzi Viņu neuzņēma kā Mesiju.

Rm. 9–11 Pāvils aplūko to pašu traģisko tēmu, proti, to, ka daudzi jūdi Jēzu noraidīja. Taču Pāvils nenoslēdz ar negatīvu domu; viņš paredz, ka daudzi ebreji kopā ar pagāniem tomēr pieņems Jēzu kā savu Mesiju. Patiešām, viņš brīdina pagānus, lai tie nelielās, salīdzinot sevi ar jūdiem. “Jo, ja tu no sava dabīgā celma, meža eļļaskoka, esi izcirsts un pret savu dabu esi iepotēts dārza eļļaskokā, cik daudz vieglāk šie, kas pēc savas dabas jau viņam pieder, var tikt iepotēti savā pašu eļļaskokā” (Rm. 11:24).

Līdzīgi Jānis raksta, ka visi, kas pieņem Jēzu kā savu Glābēju, kļūs par Dieva bērniem. Tas notiek, ticot Viņa Vārdam. (Sk. Jņ. 1:12, 13.)

Šeit ir saikne starp prologu un evaņģēlija noslēgumu. Jņ. 20:31 apustulis izklāsta, kāpēc viņš rakstīja – lai jūs ticētu, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls, un lai ticot jums būtu dzīvība Viņa Vārdā. Tādējādi ievads un noslēgums veido sava veida vienotību, saistītus jēdzienus, kas ietver visu, kas starp tiem notiek. Šī saikne norāda uz Jāņa evaņģēlija galveno mērķi – lai cilvēki tiktu izglābti, ticot Jēzum Kristum kā savam Glābējam.

Kā tava dzīve ir mainījusies, kļūstot par Dieva dēlu vai meitu?

Tēmas atkārtojas – ticība/ neticība

Izlasi Jņ. 3:16–21, Jņ. 9:35–41 un Jņ. 12:36–46. Kā šie teksti atkārto prologā atrodamo ticības/ neticības tēmu? _____

Šķiet, ka Jāņa evaņģēlijā cilvēce ir sadalīta visaptverošās grupās: tajos, kas tic Jēzum un pieņem Viņu kā Mesiju, un tajos, kuriem ir iespēja ticēt, bet kas izvēlas neticēt.

Mācekļi ir pirmajā grupā, tāpat kā citi, piemēram, Nikodēms (kurš lēnām nonāk pie ticības), sieviete pie akas un vīrietis, kurš piedzimis akls. Otrajā grupā ir farizeji un augstie priesteri, cilvēki, kas piedzīvo 5000 pabarošanas brīnumu, un pat viens no mācekļiem – Jūda.

Interesanti, ka lietvārds “ticība” (grieķu “pistis”) Jāņa evaņģēlijā nekad neparādās. Tomēr darbības vārds “ticēt” (“pisteuō”) parādās 98 reizes, salīdzinot ar 241 reizi visā Jaunajā Derībā! Šis darbības vārds patiešām ir ļoti liela tēma Jāņa evaņģēlijā. Šī darbības vārda lietojums lietvārda vietā var norādīt uz ļoti aktīvu kļūšanu par kristietī. Būt ticīgam Jēzum ir kaut kas tāds, ko mēs darām, un tas izpaužas mūsu dzīvesveidā, nevis tikai uzskatu kopumā. Kā mēs zinām, arī velns tic Jēzum (sk. Jēk. 2:19).

Jāņa evaņģēlijā galvenā atšķirība starp abām grupām ir attieksme pret Jēzu. Ticīgie vai tie, kas sāk ticēt, ir atvērti pret Viņu pat tad, kad Viņš tos izaicina vai norāj. Viņi nāk pie Jēzus un nebēg. Viņš ir Gaisma, kas spīd pār viņiem. Un ticībā viņi kļūst par Dieva bērniem.

No otras puses, neticīgie parasti nāk pie Jēzus, lai cīnītos ar Viņu. Viņi ir tie, kas mīl tumsu, nevis gaismu. Viņiem ir grūti pieņemt Viņa izteikumus, vai arī viņi redz, kā Viņš pārkāpj vecās tradīcijas un nepiepilda viņu cerības. Tie drīzāk izsaka spriedumu pret Viņu, nevis ļauj Viņa gaismai spriest un tiesāt. Šāda attieksme, protams, atkal un atkal bija redzama reliģiskajos vadoņos, kuriem ideālā gadījumā kā tautas garīgajiem vadītājiem vajadzēja būt pirmajiem, kas pieņēma Jēzu.

Kā jūs izdzīvojat savu ticību Jēzum, nevis tikai intelektuālu piekrišanu Viņam kā Mesijam? Kāpēc ir svarīgi zināt atšķirību? (Sk. Mt. 7:21–23.) _____

Tēmas atkārtojas – godība

Izlasi Jņ. 17:1–5. Ko Jēzus domāja, sakot: “Tēvs, Mana stunda ir nākusi: apskaidro Savu Dēlu, lai Dēls apskaidro Tevi”?

Vakardienas pētījumā tika aplūkots Jāņa evaņģēlija laicīgais, cilvēciskais stāsts un tā konflikts un norise starp cilvēkiem, atkal un atkal risinot jautājumu par to, kas ir Jēzus un ko Viņš dara. Šodienas pētījums koncentrējas uz dievišķo, kosmisko stāsta līniju, kas arī atrodama Jāņa evaņģēlijā.

Prologs sākas ar šo kosmisko stāsta līniju. Jēzus tiek pasniegts kā dievišķais Dieva Dēls, Visuma Radītājs. Viss, kas kādreiz neeksistēja, bet tika radīts, pastāvēja tikai caur Jēzu. “Caur Viņu viss ir radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas ir” (Jņ. 1:3). Bet tālāk tiek atzīmēta godība, Viņam iemiesojoties cilvēkā (Jņ. 1:14). Jānis lieto vārdus “godība” (“doksa” – spožums, slava, gods) un “slavināt” (“doksazō” – slavēt, godināt, cildināt), lai runātu gan par goda saņemšanu no cilvēkiem, gan par goda vai slavas saņemšanu no Dieva.

Jāņa evaņģēlijā Jēzus pagodināšanas ideja ir saistīta ar “Viņa stundas” jēdzienu; tas ir, Viņa nāves laiku (sal. ar Jņ. 2:4, Jņ. 7:30, Jņ. 8:20, Jņ. 12:23–27, Jņ. 13:1, Jņ. 16:32, Jņ. 17:1). Krusts ir Viņa godības stunda.

Šī ideja ir diezgan paradoksāla, jo krustā sišana bija apkaunojošākais un pazemojošākais nāvessoda izpildes veids senās Romas pasaulē. Šis neticamais pretstats – Dievs pie krusta – ilustrē, kā cilvēciskais stāsta sižets savijas ar dievišķo.

Cilvēciskā līmenī Jēzus nomira ciešanās, kā nicināts noziedznieks, kas vājuma brīdī izsaucās: “Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc Tu Mani esi atstājis?” Krusta cilvēciskā, tumšā puse ir īpaši atklāta Mateja un Marka evaņģēlijā (Mt. 27:46, Mk. 15:34).

Bet krusta krāšņā puse ir īpaši atklāta Lūkas un Jāņa evaņģēlijos (Lk. 23:32–47, Jņ. 19:25–30). Tā ir pestīšanas, žēlsirdības vieta, kur Dieva Dēls atdod Sevi Tēvam.

Cik ironiski: Dieva lielākā godība atklājas Viņa lielākajā kaunā – pasaules grēku nešanā.

Padomājiet, ko nozīmē tas, ka bija vajadzīga tik skarba metode – pats Dievs pie krusta, lai izglābtu mūs no grēka. Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, cik tiešām slikts ir grēks?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elena Vaita "Laikmetu ilgas", nodaļa "Dievs ar mums" (19.–26. lpp.).

"Kungs Jēzus Kristus, dievišķais Dieva Dēls, pastāvēja no mūžības, atsevišķa persona, tomēr viens ar Tēvu. Viņš bija Debesu nepārspējamā godība. Viņš bija Debesu prāta pavēlnieks, un eņģeļu godbijīgo godināšanu Viņš saņēma kā Savas tiesības. Tā nebija Dieva aplaupīšana [citēts Sal. pam. 8:22–27].

Šajā patiesībā, ka Kristus bija viens ar Tēvu pirms pasaules pamatu likšanas, ir gaisma un godība. Tā ir gaisma, kas spīd tumšā vietā, padarot to mirdzošu ar dievišķo, sākotnējo godību. Šī patiesība, kas pati par sevi ir bezgala noslēpumaina, izskaidro citas noslēpumainas un citādi neizskaidrojamas patiesības, pati paliekot ietverta nepieejamā un nesaprotamā gaismā." (Elenas Vaitas komentāri, *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, 5. sēj., 1126. lpp.)

"Jēzus sacīja: 'Kad Es no zemes tikšu paaugstināts, Es visus vilkšu pie sevis' (Jņ. 12:32). Grēciniekam jāatklāj Kristus kā par pasaules grēkiem mirstošs Pestītājs; kad mēs ieraugām Dieva Jēru pie Golgātas krusta, mūsu prātiem sāk atvērties pestīšanas noslēpums un Dieva laipnība mūs vada uz nožēlu. Mirstot Kristus atklāja neizprotamu mīlestību; un, grēciniekam šo mīlestību uzlūkojot, tā mīkstina viņa sirdi, ietekmē prātu un rada dvēselē nožēlu. Ir taisnība, ka cilvēki reizēm kaunas par saviem grēcīgajiem ceļiem un atsakās no dažiem ļauniem ieradumiem, pirms tie apzinās, ka Kristus viņus velk pie sevis. Bet vienmēr, kad tie patiesi cenšas laboties, viņus vada Kristus spēks. Jau tad cilvēku dvēselē darbojas tiem vēl nezināma ietekme, modinot sirdsapziņu un labojot dzīvi. Un, kad Kristus viņu skatu piesaista krustam un tie atzīst, ka Jēzu tur pienaglojuši viņu grēki, tad uz sirdsapziņu sāk runāt arī bauslis." (Elena Vaita "Ceļš pie Kristus", 26., 27. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc Jānim būtu jāsāk evaņģēlijs, par Jēzu runājot Radītāja lomā? Ko tas mums stāsta par radīšanas nozīmi visā teoloģijā? Kāpēc tad ir svarīgi, lai mums būtu pareiza izpratne par radīšanu, kā atklāts Svētajos Rakstos?

2. Vairāk pakavējieties pie jautājuma, kas uzdots svētdienas nodarbības beigās. Kas notiktu ar krustu, ja mūžīgā Dieva vietā mirtu radīta būtne? Ko mēs zaudētu, ja Jēzus nebūtu mūžīgs Dievs?

KRISTUS KĀ MESIJAS LIECINIEKI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ. 1:19–23, Jes. 40:1–5, Jņ. 1:29–37, Rm. 5:6, Jņ. 1:35–39, Jņ. 1:43–51, Jņ. 3:1–21.

ATMIŅAS PANTS:

“Jēzus atbildēja: ‘Patiesi, patiesi Es tev saku: ja cilvēks nepiedzimst no augšienes, neredzēt tam Dieva valstības’” (Jņ. 3:3).

Bez šaubām, Jēzus nodrošināja ļaudīm spēcīgus pierādījumus no Svētajiem Rakstiem, kas apstiprināja apgalvojumus, ko Viņš bija izteicis par Sevi, tostarp: “Patiesi, patiesi es jums saku: kas tic, tam ir mūžīgā dzīvība” (Jņ. 6:47).

Bet tas nav viss. Ūdens pārvēršana vīnā, tūkstošu pabarošana ar dažiem maizes klaipiem, augstmaņa dēla dziedināšana, cilvēka dziedināšana pie Betzatas dīķa, redzes atgriešana aklajam kopš dzimšanas, Lācara uzmodināšana no mirušajiem. Evaņģēlists atsauca uz dažādiem notikumiem un cilvēkiem – ebrejiem, pagāniem, bagātniekiem, nabagiem, vīriešiem, sievietēm, valdniekiem, vienkāršo tautu, izglītotiem un neizglītotiem – lai nestu liecību par to, kas ir Jēzus.

Jānis norāda pat uz paša Tēva liecību un uz Rakstiem, kas liecina par Viņa identitāti.

Šī nedēļa sākas ar Jāņa Kristītāja spēcīgo liecību. Uz skatuves nāk arī citi liecinieki: Andrejs un Sīmanis Pēteris, Filips un Nātānaēls, kā arī visnegaidītākais liecinieks farizejs Nikodēms. Bet vēl viens liecinieks stāv ēnā – tas otrs mācekļis kopā ar Andreju (Jņ. 1:35, 40) jeb pats Jānis.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. oktobrī.

Jāņa Kristītāja liecība

Kā atklāja pagājušās nedēļas tēma, Jāņa evaņģēlijs sākas ar Jēzu Kristu, Vārdu, Viņu mūžīgajā pastāvēšanā pirms radīšanas. Bet tajā pašā prologā Jānis Kristītājs parādās kā Jēzus liecinieks. Daži ebreji Jēzus laikā gaidīja divus mesijas – vienu kā priesteri un otru karalisko. Jānis skaidri māca, ka Jānis Kristītājs nepretendēja būt kāds no šiem mesijām, bet gan liecināja par vienīgo un patieso Mesiju.

Izlasi Jņ. 1:19–23. Kā Jānis Kristītājs izskaidroja savu kalpošanu un misiju? _____

Reliģiskie vadītāji nosūtīja priesterus un levītus, lai jautātu Jānim, kas viņš ir. Tā kā Jūdejā valdīja lielas mesiāniskās cerības, Jānim Kristītājam bija svarīgi skaidri atklāt savu saikni ar šīm gaidām. Viņš nebija Gaisma, bet tika sūtīts no Dieva, lai liecinātu par Gaismu un sagatavotu Jaudis Mesijas atnākšanai (Jņ. 1:6–8). Tāpēc viņš tiem atbildēja, cik vien skaidri varēja, sakot: “Es neesmu Kristus” (Jņ. 1:20).

Pie tam Jānis kristīja ar ūdeni, bet Kristus kristīja ar Garu (Jņ. 1:26, 33). Jānis nebija cienīgs atraisīt Jēzus kurpju siksnu (Jņ. 1:27). Kristum tika dota priekšroka pirms Jāņa, jo Viņš bija pirms Jāņa (Jņ. 1:30). Jēzus bija Dieva Dēls, un Jānis tikai norādīja uz Viņu (Jņ. 1:34).

Izlasi Jes. 40:1–5 un Jņ. 1:23. Kā Jānis lieto šos pantus? _____

Laikā, kad ceļi bija grambaini un akmeņiem pilni, kalpus dažkārt sūtīja pa priekšu ķēniņam, lai tie izlīdzinātu brauktuves virsmu un asos pagriezienus, lai valdnieka ceļš būtu gludāks. Tātad, piepildot pravietojumu, Jānis bija ieradies, lai sagatavotu cilvēku sirdis Jēzum.

Kādā veidā mums kā septītās dienas adventistiem būtu jāveic tāda pati kalpošana kā Jānim Kristītājam? Kādas ir paralēles? _____

Dieva Jērs

Ebreju tauta meklēja Mesiju, kas viņus atbrīvotu no Romas. Jāņa evaņģēlija mērķis bija mainīt viņu izpratni par Mesiju, lai viņi Jēzū varētu atpazīt pravietojuma par gaidāmo Ķēniņu piepildījumu. Mesija nebūs laicīgs valdnieks. Viņš nāks, lai izpildītu visus Vecās Derības apsolījumus attiecībā uz Sevi, kas ietver Viņa pašaizliedzību pasaules labā, un atjaunotu attiecības starp Dievu un Viņa tautu.

Izlasi Jņ. 1:29–37. Ko Jānis Kristītājs sludināja par Jēzu? Kādu salīdzinājumu viņš izmantoja, lai attēlotu Viņu, un kāpēc tas ir tik nozīmīgi, lai saprastu, kas bija Jēzus un kāda būs Viņa misija? _____

Jāņa Kristītāja apgalvojums, ka Jēzus ir Dieva Jērs, atbalsta Jāņa evaņģēlija mērķi, proti, radīt jaunu izpratni par Mesijas darbu un būtību. Jēzum patiešām jābūt upurēšanas sistēmas apsolījuma piepildījumam, atgriežoties pie apsolījuma par Pestītāju, kas pirmo reizi dots 1. Moz. 3:15.

“Kad kristību laikā Jānis uz Jēzu norādīja kā uz Dieva Jēru, Mesijas darbs tam atklājās jaunā gaismā. Pravieša domas pievērsās Jesajas vārdiem. ‘Viņš padevās (..) kā jērs, ko ved nokaušanai’ (Jes. 53:7).” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 136. lpp.)

Izlasi Mk. 10:45, Rm. 5:6 un 1. Pēt. 2:24. Kā šie panti jums palīdz izprast Jēzus kā “Dieva Jēra” lomu? _____

Lai vai cik daudz vai maz Jānis Kristītājs izprata Jēzus kalpošanu, viņš bija pārliecināts, ka Jēzus ir apsolītais Mesija, Tas, kurš bija nācis, lai piepildītu pravietojumu.

Padomājiet par šo Jēzus titulu – “Dieva Jērs”. Kādus attēlus tas rada prātā, un kā tā saistība ar Vecās Derības upurēšanas sistēmu palīdz jums novērtēt mūsu pestīšanas augsto cenu? _____

Divi Jāņa mācekļi

Kad Jēzus gāja garām, Jānim Kristītājam blakus stāvēja divi viņa mācekļi. Jānis viņiem teica: “Redzi, Dieva Jērs!” (Jņ. 1:36) Abi mācekļi bija klausījušies Jāņa vēsti par Kristu, kurš piepildīs Vecās Derības pravietojumus par Mesiju. Nu šie mācekļi atstāja Jāni, lai sekotu Jēzum, apzinoties, ka Jēzus ir lielāks par Jāni Kristītāju un ka Viņš ir Jāņa vēsts piepildījums.

Izlasi Jņ. 1:35–39. Ko šie divi mācekļi darīja pēc tam, kad bija dzirdējuši Jāņa liecību par Jēzu? _____

Vēlēdamies būt kopā ar Jēzu, viņi pavadīja dienu kopā ar Viņu. Kas zina, kādas pārsteidzošas lietas viņi toreiz iemācījās un piedzīvoja?

Tas noteikti bija kaut kas lielisks, jo drīz pēc tam viņi vēlējās dalīties pieredzē ar citiem. Andrejs, viens no diviem mācekļiem, nekavējoties uzmeklēja savu brāli Sīmani un sacīja: “Mēs esam atraduši Mesiju” (tulkojumā: “svaidītais”) (Jņ. 1:41). Andrejs atveda savu brāli pie Jēzus, un Jēzus uzreiz parādīja, ka pazīst viņu, sacīdams: “Tu esi Sīmanis, Jāņa dēls. Tevi sauks Kēfa” (Jņ. 1:42). Jēzus pazina un saprata Pēteri. Tas, ka Jēzus pazīst cilvēkus, ir Jāņa evaņģēlija motīvs. (Sk. piem., Jņ. 2:24, 25.)

“Ja Jānim un Andrejam būtu tas pats neticības gars, kas priesteriem un rakstu mācītājiem, tad viņi nekad kā mācekļi nesēdētu pie Jēzus kājām. Tie būtu nākuši kā kritiķi, lai nosodītu Viņa vārdus. [...] Bet pirmie mācekļi tā nedarīja. Kad Jānis Kristītājs sludināja, viņi atsaucās uz Svētā Gara aicinājumu. Tagad tie pazina Debesu Mācītāja balsi. [...] Pār Vecās Derības rakstu mācībām izlējās dievišķa gaisma. Daudzpusīgās patiesības tēmas parādījās jaunā krāšņumā. (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 139. lpp.)

Jāņa evaņģēlijā viss uzsvars ir celt gaismā to, kas ir Jēzus, lai šī labā vēsts tiktu izplatīta pasaulē.

Kā Kristus un jūsu ticība Kristum ir mainījusi jūsu dzīvi? Kādas citas izmaiņas jūs joprojām vēlētos piedzīvot? _____

Filips un Nātānaēls

Izlasi Jņ. 1:43–46. Ko Filipa vēsts atklāj par viņa jauno ticību Jēzum? _____

Filips bija no Betzatas, tāpat kā Andrejs un Pēteris. Viņš atrada savu draugu Nātānaēlu un pastāstīja viņam par Jēzu. Jānis Kristītājs Jēzu bija nosaucis par “Dieva Jēru”. Andrejs bija teicis Pēterim, ka ir atradis ”Mesiju”. Bet Filips raksturoja Jēzu kā to, par kuru rakstīja Mozus un pravieši, un pievieno vārdu “Jēzus no Nācaretes”. Viņa atsauce uz Nācareti izraisīja asu drauga reakciju.

Šķiet, ka Nātānaēlam bija aizspriedumi pret mazo Nācaretes pilsētiņu. Ķēniņš noteikti nenāktu no tādas nomaļas vietas. Aizspriedumi viegli aizmiglo acis, nepamanot cilvēkos to, ko viņi patiešām ir vērti. Šķiet, ka Filips, iespējams, no iepriekšējām sarunām ar Nātānaēlu ir atzinis, ka īstais veids, kā tikt galā ar aizspriedumiem, nav kaut kāda cildena filozofiska vai teoloģiska argumentācija, bet gan aicinājums cilvēkam pašam piedzīvot patiesību. Viņš vienkārši saka: “Nāc un redzi!” Un tieši to viņš arī darīja. Viņš aizgāja un ieraudzīja.

Izlasi Jņ. 1:47–51. Kā Jēzus pārliecināja Nātānaēlu par to, kas Viņš ir, un kāda bija Nātānaēla reakcija? _____

Starp 46. un 47. pantu trūkst svarīgas detaļas par to, kā Nātānaēls atbildēja uz Filipa aicinājumu. Viņš piecēlās un devās skatīties. Draudzība ar Filipu bija stiprāka par aizspriedumiem, un no šī brīža viņa dzīve mainījās.

Par Nātānaēlu Jēzus teica jaukus vārdus, nosaucot viņu par israēlieti, kurā nav vil-tības (Jņ. 1:47), kas ir liels pretstats tam, ko Nātānaēls bija teicis par Jēzu (Jņ. 1:46). Nātānaēls atbild ar izbrīnu, jo viņš iepriekš nebija saticis Jēzu.

Tad Jēzus teica, ka gara acīm bija redzējis viņu sēžam zem vīģes koka, un šis īsais paziņojums pārliecina Nātānaēlu. Dievišķā atklāsmē Jēzus bija redzējis Nātānaēlu lūdzam zem šī koka, meklējot patiesību (sk. Elena Vaita “Laikmetu ilgās”, 140., 141. lpp.). Pēc tam Nātānaēls izteica cildenu apliecinājumu, nosaucot Jēzu par rabīnu, Dieva Dēlu un Israēla ķēniņu. Ņemiet vērā, kā šķietami mazākā atklāsme noveda pie vislielākās ticības atzīšanas.

Nikodēma liecība

Izlasi Jņ. 3:1–21. Kā Nikodēma liecība atbalsta Jāņa evaņģēlija tēmu? _____

Nikodēms bija cienījams skolotājs Israēlā un bagāts sinedrija loceklis. Viņa liecība ir liela nozīme Jāņa evaņģēlijā vairāku iemeslu dēļ. Viņš Jēzu sauca par “rabīnu” un norādīja uz zīmēm, ko Jēzus darīja, lai pierādītu Savu dievišķo misiju. Tādā veidā, pats vēl daudz nesaprazdams, ko dara, Nikodēms sniedza liecības, kas atbalstīja Jēzu kā Mesiju.

Nikodēms pašas zīmes uzskatīja par pierādījumu Jēzus dievišķajam aicinājumam, taču neuzskatīja, ka tās norāda uz Jēzu kā uz Vecās Derības pravietojumu par gaidāmo Mesiju. Tāpat Nikodēms ieradās ar zināmām šaubām. Šajā brīdī viņš neatzina Jēzu par Kristu.

Izlasi Jņ. 3:3–21. Ko Jēzus teica Nikodēmam, lai parādītu, ka spēj ieskatīties sirdī? _____

Jēzus pazīst katra cilvēka sirdi. Viņa atbilde Nikodēmam var šķist pēkšņa, taču Viņš pievērsās tieši šim jautājumam. Lai gan ebreji uzskatīja, ka pagāniem ir jāatgriežas, daudzi nesaprata, ka arī pašiem izredzētajiem ir vajadzīga atgriešanās pieredze. Nevienš nepiedzimst izglābts, lai arī kāda būtu viņa izcelsme vai baznīca, kurā audzis.

Ebreju brīnišķīgais mantojums, sākot ar Ābrahāmu, piedāvāja viņiem daudzas priekšrocības (sk. Rm. 3:1, 2). Taču ar to nepietika. Jēzus stāstīja Nikodēmam neiedomājamo, ka viņam, Israēla skolotājam un valdniekam, ir jāpiedzimst no augšienes!

Tad Jēzus norādīja uz Nikodēma garīgo zināšanu trūkumu: “Tu esi Israēla mācītājs un to nezini?” (Jņ. 3:10) Kā tu, cildenais skolotāj, varēji to nezināt? Pārmetums noteikti bija satriecošs.

Neskatoties uz to, kādi jautājumi Nikodēmam toreiz bija par Jēzu, Nikodēms vēlāk nostājās Jēzus sekotāju pusē (sk. Jņ. 19:39).

Ko nozīmē “piedzimt no jauna”, un kāpēc Jēzus to tik ļoti uzsvēra? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Nikodēms” (167.–177. lpp.).

Nikodēms “sāka pētīt Rakstus pavisam citā gaismā, ne lai diskutētu par kādu teoriju, bet lai iegūtu dzīvību savai dvēselei. Padodoties Svētā Gara vadībai, viņš tagad iepazinās ar Debesu valstību. [...] Ticībā gan mēs saņemam Dieva žēlastību, bet ticība nav mūsu glābēja. Tā neko nepelna. Tā ir roka, ar ko mēs satveram Kristu un attiecinām uz sevi Viņa nopelnus – dziedināšanu no grēka. [...] Kā piedošana, tā arī atgriešanās nāk no Kristus.

Kā tad mēs tiekam glābti? ‘Kā Mozus paaugstinājīs tuksnesī čūsku’, tāpat ir paaugstināts Cilvēka Dēls, lai ikviens čūskas sakostais un pieviltais, Viņu uzlūkojot, varētu dzīvot. ‘Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku’ (Jņ. 1:29). No krusta starojošā gaisma atklāj Dieva mīlestību, un tā mūs velk pie Viņa. Ja mēs tai nepretojamies, tad tiekam vadīti krusta pakājē, lai nožēlotu grēkus, kas piesita krustā Pestītāju. Tad Dieva Gars caur ticību rada dvēselē jaunu dzīvību. Domas un tieksmes tiek saskaņotas paklausībā Kristum. Sirds un prāts tiek radīti no jauna Tā līdzībā, kas darbojas mūsos, pakļaujot Sev visas lietas. Tad Dieva likums tiek ierakstīts prātā un sirdī, un mēs līdz ar Kristu varam sacīt: ‘Man ir prieks dzīvot pēc Tava prāta, Mans Dievs’ (Ps. 40:9).’ (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 175., 176. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Jānis Kristītājs nāca, lai sagatavotu ceļu Jēzum. Cik veiksmīga, jūsuprāt, bija viņa kalpošana, vismaz no cilvēciskā viedokļa? Domājot par atbildi, uzdodiet arī svarīgu jautājumu: kā jūs definējat “panākumus” garīgās lietās?

2. Vēlāk Jānis Kristītājs izteica dažas patiesas šaubas (Mt. 11:2, 3; Lk. 7:19). Kas izraisīja viņa jautājumus, un ko mēs no tiem varam mācīties par to, kā būt nelokāmiem savā ticībā?

3. Grupā pārrunājiet domu par to, kā tas ir iespējams, ka kāds, kā, piemēram, Nikodēms, patiesās draudzes vadītājs, un kam noteikti bija daudz zināšanu, varēja būt tik garīgi nezinošs par to, kas patiešām ir svarīgs. Ko mēs varam mācīties no viņa gadījuma?

SAMARIEŠU LIECĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ. 4:1–42, Jņ. 3:26–30, Jer. 2:13, Cah. 14:8, Ec. 36:25–27.

ATMIŅAS PANTS:

“[Tie] sacīja sievietei: ‘Nu mēs vairs neticam tavas runas dēļ, jo mēs tagad paši esam dzirdējuši un zinām, ka Viņš tiešām ir pasaules Pestītājs’” (Jņ. 4:42).

Kas bija samarieši? Israēla ziemeļu valsti 722. gadā p.m.ē. ieņēma asīrieši. Lai radītu politisko stabilitāti, asīrieši izklīdināja gūstekņus pa visu impēriju. Savukārt citu tautu gūstekņi tika atvesti un izmitināti ziemeļu valsts teritorijā – šo ļaužu grupu, kas praktizēja savu jūdaisma paveidu, sauca par samariešiem.

Attiecības starp viņiem un ebrejiem nebija labas. Piemēram, kad ebreji atgriezās no Bābeles, samarieši cīnījās pret tempļa atjaunošanu. Tīkmēr samarieši bija uzcēlušī paši savu tempļi Gerizima kalnā (to iznīcināja ebreju valdnieks Džons Hirkans 128. gadā p.m.ē.).

Kristus laikā šis naidis turpinājās. Ebreji pēc iespējas izvairījās no Samarijas. Lai gan tirdzniecība, iespējams, turpinājās, cita mijiedarbība bija aizliegta. Ebreji neaizņēmās no samariešiem un pat nepieņēma no viņiem labvēlību. Šādā kontekstā Jānis stāsta par Jēzus satikšanos ar sievieti pie akas un samariešu pilsētas Ziharas iedzīvotājiem.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavoties Bībeles izpētei 2. novembrī.

Tikšanās vieta

Izlasi Jņ. 4:1–4. Kāda bija pamatproblēma, kas veda Jēzu cauri Samarijai? _____

Farizeji atklāja, ka Jēzus mācekļi kristīja vairāk cilvēku nekā Jāņa Kristītāja mācekļi. Šī situācija varēja radīt spriedzi starp Jāņa sekotājiem un Jēzu. Jāņa mācekļi, gluži dabiski, bija greizsirdīgi par sava skolotāja reputāciju un statusu (salīdzini ar Jņ. 3:26–30). Jāņa iespaidīgā atbilde bija, ka viņam jāiet mazumā, bet Jēzum jāaug (Jņ. 3:30). Iespējams, lai izvairītos no konfrontācijas, Jēzus pameta Jūdeju, lai dotos uz Galileju. Samarija nodrošināja taisnāko ceļu starp šīm divām vietām, taču tas nebija vienīgais iespējams ceļš. Dievbijīgie ebreji, dodoties uz austrumiem caur Pereju, veica garu apkārtceļu. Taču Jēzum Samarijā bija misija.

Izlasi Jņ. 4:5–9. Kā Jēzus izmantoja šo iespēju, lai uzsāktu dialogu ar sievieti pie akas?

Jēkaba aka atradās tieši blakus Sihemai, savukārt Zihara, no kurienes bija sieviete, atradās apmēram 1,5 km attālumā. Jēzus sēdēja pie akas, kamēr Viņa mācekļi devās uz pilsētu pirkt pārtiku. Viņam nebija pieejams akas atvērinošais ūdens. Kad sieviete nāca smelt ūdeni, Viņš lūdza padzerties.

Jāņa evaņģēlija 3. nodaļā pārsteidzoši bija tas, ka Nikodēms, jūdu valdnieks un rabīns, pazemojās, lai nāktu pie Jēzus. Viņš ieradās naktī, lai neviens viņu neredzētu. Tikmēr Jāņa 4. nodaļā sieviete slēpjas gaišā dienas laikā, iespējams, lai izvairītos no kontakta ar citām sievietēm, kuras ieradās dienas sākumā vai beigās, kad bija vēsāks. Galu galā, kāpēc viņa gāja tik garu ceļu, lai atnestu ūdeni, un dienas vidū, kad dedzināja saule? Lai arī kāds bija iemesls, tikšanās ar Jēzu mainīja viņas dzīvi.

Kas notiek tālāk? Ebreju skolotājs tiek pretstatīts samarietei ar sliktu reputāciju. Kāds kontrasts! Un tomēr tieši šādā kontekstā atklājas ievērojama tikšanās.

Kādi tabu ir tavā kultūrā, kas varētu kavēt tavu liecību citiem? Kā mēs iemācāmies tos pārvarēt? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā. _____

Sieviete pie akas

Izlasi Jņ. 4:7–15. Kā Jēzus izmanto šo satikšanos, lai liecinātu šai sievietei? _____

“Naidis starp jūdiem un samariešiem sievietei liedza šo laipnību piedāvāt Jēzum. Pestītājs meklēja atslēgu uz viņas sirdi un ar dievišķās mīlestības izraisītu smalkjūtību nevis piedāvāja, bet lūdza pakalpojumu. Laipnības piedāvājumu varēja noraidīt, bet uzticība modina uzticību.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 184. lpp.)

Tāpat kā sastapšanās ar Nikodēmu gadījumā, Jēzus redz katru sirdi. Uz sievietes pārsteigumu, ka ebrejs lūdz no samarieša šādu pakalpojumu, Jēzus atbildēja tieši: “Ja tu ko zinātu par Dieva dāvanu un kas Tas ir, kas tev saka: dod Man dzert, – tad tu būtu Viņu lūgusi, un Viņš būtu tev devis dzīvu ūdeni” (Jņ. 4:10).

Sievietes atbilde bija līdzīga Nikodēma jautājumam jaunpiedzimšanas kontekstā: “Kā tas var notikt?” (Jņ. 3:9) Viņa jautāja: “Tev nav smeljamā trauka, un aka ir dziļa; no kurienes tad Tev ir dzīvais ūdens?” (Jņ. 4:11). Abos gadījumos Jēzus norādīja uz pār-pasaulīgajām garīgajām patiesībām, kuras katram bija jādzird un jāsaprot. Būtībā Jēzus viņiem abiem teica vienu un to pašu: viņiem ir vajadzīga atgriešanās pieredze.

Kāds ir Vecās Derības konteksts Jēzus izteikumam par dzīvo ūdeni? (Jer. 2:13, Cah. 4:8)

Ūdens ir nepieciešams dzīvībai. Cilvēki nevar pastāvēt bez ūdens, tāpēc ūdens var būt arī spēcīga un atbilstoša metafora mūžīgajai dzīvībai. Tāpēc Jēzus saka: “Bet, kas dzers no tā ūdens, ko Es tam došu, tam nemūžam vairs neslāps, bet ūdens, ko Es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžigai dzīvībai” (Jņ. 4:14).

Izlasi Jņ. 7:37, 38. Ko Jēzus mums saka šajos pantos, un kā mēs piedzīvojam to, ko Viņš šeit sola? _____

“Kungs, dod man šo ūdeni”

“Es jūs slacināšu ar šķīstu ūdeni, lai jūs topat šķīsti: Es jūs šķīstīšu no visiem jūsu traipiem un no visādas jūsu elka kalpības. Es jums piešķiršu jaunu sirdi un jaunu garu; Es izņemšu no jūsu krūtīm akmens sirdi un ielikšu jums miesas sirdi. Es jums došu Savu Garu un jūs vadīšu, ka jūs staigāsit Manos likumos un sargāsit un pildīsiet Manas tiesas” (Ec. 36:25–27).

Kā Ec. 36:25–27 ir atspoguļotas patiesības, ko Jēzus centās sniegt Nikodēmam un sievietei pie akas? _____

Abos gadījumos Jēzus centās uzrunāt šos cilvēkus ar garīgām patiesībām, lai gan izmantoja ilustrācijas no dabas.

Neviens, protams, sākumā nesaprata, ko Jēzus domāja. Nikodēms jautāja, kā gan cilvēks var piedzimt no jauna? Tas ir, kā viņš var atgriezties mātes klēpī? Nikodēms acīmredzami domāja ikdienišķā un zemes līmenī, lai gan Jēzus viņam skaidri norādīja uz garīgo patiesību. Arī sieviete pie akas Jēzus vārdus par ūdeni uztvēra tiešā nozīmē, kaut gan Jēzus skaidri runāja par kaut ko garīgu.

Sievietes atbilde uz dzīvā ūdens piedāvājumu bija: “Kungs, dod man tādu ūdeni, ka man vairs neslāpst un nav jānāk šurp smelt” (Jņ. 4:15). Viņa sprieda, ka Jēzus piedāvātais ūdens dos iespēju vairs nenākt uz aku, tādējādi samazinot risku satikties ar cilvēkiem. Pārsteidzoši, ka saruna tik ātri pārvirzījās no Jēzus lūguma pēc ūdens uz to, ka sieviete lūdza ūdeni Viņam.

Izlasi Jņ. 4:16. Kā Jēzus atbildēja uz sievietes lūgumu? _____

Pēkšņi Jēzus maina diskusijas tēmu, aicinot sievieti iet, pasaukt savu vīru un atgriezties. Kāpēc tik pēkšņa tēmas maiņa? Sievietes rīcība liecināja par izvairīšanos. Jēzus lasīja viņas sirdi. Lai atrastu dziedināšanu, viņai jārisina sava situācija. “Pirms šī dvēsele no Kristus varēja saņemt ilgoto dāvanu, tai vajadzēja atzīt savus grēkus un pieņemt Pestītāju.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 187. lpp.)

Jēzus atklāsme

Izlasi Jņ. 4:16–24. Ko Jēzus darīja, lai parādītu šai sievietei, ka Viņš zina viņas dziļākos noslēpumus, un kā viņa uz to reaģēja? _____

Gaisma bija pārāk žilbinoša, lai skatītos tieši virsū. Atzīstot Jēzu par pravieti, sieviete atkal praktizēja izvairīšanos. Viņa uzdeva Jēzum jautājumu par reliģiskiem strīdiem starp ebrejiem un samariešiem – par īsto vietu, kur pielūgt.

Atbildot uz to, Jēzus norādīja, ka samarieši nezina, ko viņi pielūdz. Viņu pielūgsmē bija jūdaisma un pagānisma apvienojums. Ebreji pielūdza Dievu, kurš atklāj Sevi, – vēl viena svarīga samarieša atzišanās.

Patiesā Dieva pielūgšana nav saistīta ar vietu. Tāpēc diskusija par pielūgsmes vietu šajā sarunā nebija atbilstoša. Jo Dievs ir gars, un tiem, kas Viņu pielūdz, tas jādara garā un patiesībā. Sieviete pieņēma Jēzus atklāto patiesību un bija gatava saņemt vēl vairāk.

Izlasi Jņ. 4:25, 26. Kā Jēzus viņai atklāja Savu identitāti? _____

Visos četros evaņģēlijos šī ir vienīgā vieta pirms Viņa notiesāšanas, kur Jēzus kādam skaidri paziņoja, ka Viņš ir Mesija. Un Viņš to darīja nevis kādam lielam pūlim vai nozīmīgai personai, bet gan kādai vārdā nenosauktai samarietei vienatnē pie Jēkaba akas. Viņu interesē jebkura vientuļa dvēsele, kas jūtas šķirta un vientuļa.

Šai sievietei, kura bija ne tikai no svešas kultūras, bet arī ne ar augstāko morāli, Jēzus atklāti pasaka, kas Viņš ir. Un, atklājis viņai Savas zināšanas par viņas tumšākajiem noslēpumiem, Viņš arī deva šai sievietei lielu iemeslu ticēt Viņam.

Ko šim stāstam vajadzētu stāstīt par to, kāpēc evaņģēlijam ir jānojauc šķēršļi, ko mēs, cilvēki, savā starpā radām? _____

Samariešu liecība

Izlasi Jāņa 4:27–29. Ko pārsteidzošu sieviete izdarīja? _____

Jēzus sarunu ar sievieti pārtrauca mācekļu ierašanās. Lai gan viņi bija pārsteigti, ka Viņš runā ar sievieti, viņi neizjautāja, bet tā vietā mudināja Viņu ēst.

Sieviete tikmēr atstāja savu ūdens trauku un steidzās uz pilsētu, lai dalītos ar citiem tajā, ko tikko bija piedzīvojusi ar Jēzu.

Izlasi Jņ. 4:30–42. Kas notika pēc šīs tikšanās, un ko tas māca par to, kā var izplatīt evaņģēliju? _____

Šķiet dīvaini, ka Jēzus stāstījumu par ražu pārtrauc ar stāstu par daudzu cilvēku atgriešanos pilsētā. Bet Jānis vēlas, lai mēs redzētu, kā Jēzus saprata notiekošo. Dalīties pestīšanas plānā ar kādu samarieti Viņam bija daudz svarīgāk nekā ēst. Viņa mērķis bija vest dvēseles pretī pestīšanai, un Viņš izmantoja šo iespēju, lai mācītu Saviem mācekļiem, cik steidzami ir jādalās evaņģēlijā ar visiem cilvēkiem, pat ar tiem, kas nav viņiem līdzīgi.

Jāņa evaņģēlijā ir daudz kulminācijas punktu. Noteikti starp tiem ir Jņ. 4:39–42. Daudzi samarieši ticēja sievietes liecības dēļ, kura vēstīja: “Viņš man visu pateicis, ko esmu darījis” (Jņ. 4:39).

Samarieši lūdza Jēzu palikt pie viņiem. Rezultātā daudz vairāk cilvēku sāka ticēt Jēzus Vārdam. “[Tie] sacīja sievietei: ‘Nu mēs vairs neticam tavas runas dēļ, jo mēs tagad paši esam dzirdējuši un zinām, ka Viņš tiešām ir pasaules Pestītājs’” (Jāņa 4:42).

Ko šim stāstam vajadzētu stāstīt par to, cik spēcīga var būt pat viena cilvēka liecība? Cik spēcīgs liecinieks tu esi tam, ko Jēzus ir paveicis tavā dzīvē? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Pie Jēkaba akas” (183.–195. lpp.).

“Tiklīdz samariete bija atradusi Pestītāju, tā pie Viņa atveda arī citus. Šī sieviete izrādījās sekmīgāka misionāre pat par Jēzus mācekļiem. Tie Samarijā nesaskatīja nekā tāda, kas norādītu uz daudzsološu darba lauku. Viņu domas bija vērstas uz nākotnē darāmo lielo darbu. Tie neredzēja, ka tieši ap viņiem jau bija ievācama raža. Bet, atsaucoties uz viņu nicinātās sievietes aicinājumu, Pestītāju atnāca klausīties vesela pilsēta. Saņemto gaismu viņa tūlīt aiznesa saviem tautiešiem.

Samarietes rīcība parāda praktisko darbību, kas izriet no ticības Kristum. Ikviens patiess māceklis Dieva valstībā piedzimst kā misionārs. Kas dzer no dzīvā ūdens, kļūst par dzīvības avotu. Saņēmejs kļūst par devēju. Kristus žēlastība dvēselē ir līdzīga avotam tuksnesī, kas plūst, lai atspirdzinātu visus un sniegtu dzīvības ūdens malku ceļiniekiem, kam draud bojāeja.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 195. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārskatiet savas atbildes uz svētdienas pēdējo jautājumu. Esiet pilnīgi godīgi. Kādi tabu un aizspriedumi ir atrodami jūsu kultūrā, kas patiešām varētu kavēt jūsu liecību citiem?

2. Kāpēc, jūsuprāt, Jēzus piedzīvoja tik sirsnīgu uzņemšanu samariešu vidū, nevis dažu Viņa ļaužu vidū?

3. Iedomājies sevi samarietes vietā. Atnāk pilnīgs svešinieks un dara viņai zināmu, ka Viņš zina viņas dziļākos noslēpumus. Kā kāds, vēl pie tam svešinieks, varētu to zināt? Nav brīnums, ka Jēzus atstāja uz viņu iespaidu. Ko šim stāstam vajadzētu mums stāstīt par to, ka Kungs zina par mums visu, pat visdziļākos, tumšākos noslēpumus, kurus mēs nevēlamies, lai kāds zinātu? Un tomēr – ko tas, kā Viņš izturējās pret šo sievieti, mums liecina par to, kā Viņš vēlas pret mums izturēties, pat zinot visus mūsu noslēpumus? Kādu mierinājumu jūs gūstat no šīs patiesības?

4. Kādas tēmas Jāņa evaņģēlijā, ko mēs līdz šim esam pētījuši, ir atrodamas Jēzus kalpošanā samarietei pie akas?

VAIRĀK LIECĪBU PAR JĒZU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ. 3:25–36, Jņ. 1:32–36, Dan. 7:18, Jņ. 6:51–71, Jņ. 5:36–38, Jņ. 7:37–53.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet, kad Es no zemes tikšu paaugstināts, Es visus vilkšu pie Sevis” (Jņ. 12:32).

Jēzus ir ne tikai izteicis pārsteidzošas lietas par Sevi vai to, kas Viņš ir vai kas Viņu ir sūtījis, vai arī no kurienes Viņš ir nācis. To, kas Viņš ir, Viņš arī parādīja ar brīnumiem un zīmēm. Kā daži atklāti liecināja par Jēzu: “Vai gan Kristus, kad Tas nāks, vairāk zīmes darīs, nekā šis ir darījis?” (Jņ. 7:31)

Viņš savus vārdus pamatoja ar darbiem, kas pierādīja Viņa vārdu patiesumu.

Bet, drāmai turpinoties, starp cilvēkiem sākās šķelšanās. Vīrieša dziedināšana pie Betzatas dīķa izraisīja dažu vadītāju dusmas. Diskusija Kapernaumā pēc 5000 cilvēku pabarošanas noveda pie tā, ka ļaužu pūļi Jēzu noraidīja. Lācara augšāmcelšanās dažos radīja ticību, bet citos naidīgumu, kas visbeidzot novedis pie Jēzus tiesāšanas un nāvessoda.

Šīs nedēļas tēmā aplūkotas dažas personas, kas liecināja par Jēzu un apliecināja Viņu. Katrā no šiem gadījumiem atklāti daži aspekti, kas Jēzus patiesībā ir, un kopā tie veido dziļāku redzējumu par Jēzu, Mesiju.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 9. novembrī.

Dvēseles pazemība: Jānis Kristītājs atkal liecina

Otrajā tēmā tika aprakstīts, kā Jāņa Kristītāja liecība atveda pie Jēzus pirmos mācekļus – Andreju un Jāni, Pēteri, Filipu un Nātānaēlu. Varētu sagaidīt, ka Kristītājs, sniedzis liecību, nokāps no skatuves, taču viņš Jāņa evaņģēlijā parādās vairākas reizes.

Izlasi Jņ. 3:25–36. Kā Jānis Kristītājs salīdzina sevi ar Jēzu? _____

Izcēlās strīds starp Jāņa Kristītāja mācekļiem un vārdā nenosauktu ebreju par šķīstīšanos. Iespējams, jautājums bija par kristību efektivitāti (sal. ar Mk. 1:4, 5). Interesanti, kad mācekļi nāca pie Jāņa, bez šaubām, lai atrisinātu šo jautājumu, viņi pieminēja Jēzu, sakot: “Viņš kristī, un visi iet pie Viņa” (Jņ. 3:26). Nav grūti izlasīt starp rindām, ka viņi bija greizsirdīgi uz Jēzu – greizsirdīgi sava skolotāja dēļ un arī sevis dēļ.

Jānim būtu bijis viegli ļauties greizsirdībai, bet viņš to nedarīja, jo zināja, kāda ir viņa misija. Tā vietā viņš atgādināja saviem mācekļiem, ka viņš nekad nav apgalvojis, ka ir Kristus. Gluži pretēji: viņš nāca, lai norādītu uz Viņu, sagatavotu Viņam ceļu, būtu liecinieks par Viņu (Jņ. 1:6–8).

Izmantojot ilustrāciju par kāzām, viņš sevi sauc par līgavaiņa draugu, un līgavainis ir Jēzus. Līgava ir Dieva tauta (sal. ar Hoz. 2:16–23, Jes. 62:1–5). Tad vārdos, kas parāda Jāņa patieso diženumu, viņš saka: “Viņam vajag augt, bet man iet mazumā” (Jņ. 3:30).

Jņ. 3:31–36 turpina salīdzinājumu starp Jēzu un Jāni, parādot Mesijas pārākumu pār Viņa priekštecī. Tā kā Jāņa liecība ir vērsta uz Jēzu, atkal tiek uzsvērtā liecības ideja. Tiem, kas saņem šo liecību un tic Jēzum, ir mūžīgā dzīvība. Tie, kas Viņu nepieņem, paliek zem Dieva dusmām. Dievs mīl pasauli un sūtīja Savu Dēlu izpirkt pasauli (Jņ. 3:16, 17). Bet tiem, kas atsakās no viņiem piedāvātās dāvanas, būs jāmaksā sods par saviem grēkiem – mūžīgā nāve.

Kā mēs varam mācīties pazemību gan Dieva, gan cilvēku priekšā? Ko mēs varam mācīties no Jāņa piemēra par dvēseles pazemību? _____

Jauna izpratne par Mesiju

Izlasi Jņ. 1:32–36. Ko Jānis Kristītājs šeit pasaka par Jēzu, ko cilvēki negaidīja no ilgi gaidītā Mesijas?

Ebreji gaidīja, ka nāks Mesija, kas atbrīvos viņus no Romas varas. Ilgi būdami apspiesībā, ebreji ticēja, ka Mesija ne tikai gāzīs Romu, bet arī padarīs tos par lielu un spēcīgu tautu. Taču Jāņa vārdus, nosaucot Jēzu par “Dieva Jēru”, tādējādi tiešā veidā norādot uz Viņa izpiršanas upuri, lielākā daļa cilvēku, iespējams, nebija pareizi sapratuši. Viņi, iespējams, nemaz nesaprata, par ko viņš runā.

Tādējādi Jānis ar savu evaņģēliju vēlējās mainīt viņu izpratni par Mesiju, lai viņi Jēzū varētu atpazīt pravietojumu piepildījumu attiecībā uz gaidāmo Kēniņu un to, ko Viņš darīs. Viņš nenāca kā politisks vai militārs vadītājs, bet gan lai upurētu Sevi par pasaules grēkiem. Tāds bija Viņa mērķis. Tikai pēc tam, kad viss būs pabeigts, nāks galīgā valstība (sk. Dan. 7:18).

“Kad kristību laikā Jānis uz Jēzu norādīja kā uz Dieva Jēru, Mesijas darbs tam atklājās jaunā gaismā. Pravieša domas pievērsās Jesajas vārdiem. ‘Viņš padevās (..) kā jērs, ko ved nokaušanai’ (Jes. 53:7).” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 136. lpp.)

Jānis Kristītājs Jņ. 1:31 saka: “Es Viņu nepazinu.” Kā tad Jānis iepazīna Jēzu kā Mesiju? Atbilde ir tāda, ka Kungs, kurš sūtīja Jāni, viņam iepriekš bija teicis: “Uz ko tu redzēsi Garu nonākam kā balodi no debesīm un paliekam, tas ir Viņš, kas kristīs ar Svēto Garu. Un es esmu redzējis un liecinājis, ka Viņš ir Dieva Dēls” (Jņ. 1:33, 34). Citiem vārdiem, Dievs atklāja Jānim, ka Jēzus ir Mesija.

“[Kristus ir] Dieva spēks un Dieva gudrība” (1. Kor. 1:24). Atziņa, ka Jēzus ir Kristus, nāk no paša Dieva caur Viņa Gara pārliecinošo spēku. Šī tēma Jāņa evaņģēlijā parādās bieži. Glābšana nenāk no pasaulīgas filozofijas, zinātnes vai augstākās izglītības. Tā nāk tikai no Dieva un plūst uz sirdi, kas padevusi ticībā un paklausībā Jēzum.

Kā mēs varētu zināt patiesību par Jēzu kā mūsu izpiršanas upuri, ja tā mums netiktu atklāta? Kāpēc tad ir tik svarīgi zināt Bībeli un to, ko tā māca par Jēzu?

Pieņemšana un noraidīšana

Otrajā tēmā tika aprakstīta 5000 cilvēku pabarošana, par ko lasām Jāņa evaņģēlija 6. nodaļā, taču tad mēs neapskatījām šī stāsta pēdējo sadaļu, ko pētīsim šeit.

Izlasi Jņ. 6:51–71. Ko Jēzus pateica tādu, ko cilvēkiem bija grūti pieņemt? _____

Uzreiz, kad Jēzus brīnumainā kārtā bija viņus pabarojis, cilvēki bija gatavi kronēt Viņu par ķēniņu (Jņ. 6:1–15). Taču vēlāk, sarunājoties ar viņiem Kapernaumas sinagogā, Viņš izskaidro brīnuma garīgo nozīmi, sakot: “Es esmu dzīvības maize” (Jņ. 6:35). Viņš sīkāk paskaidro, ka šī maize ir Viņa miesa, ko Viņš atdod par pasaules dzīvību (Jņ. 6:51).

Šie vārdi atvēra ļaužu acis uz to, ka Jēzus nebūs viņu šīs zemes ķēniņš. Viņš neiederejās rāmī, ko bija radījusi laicīgā domāšana. Viņi atteicās atgriezties, kas būtu mainījis viņu domāšanas veidu, lai atpazītu un pieņemtu Jēzu kā Mesiju. Šajā brīdī daudzi mācekļi Viņu pameta (Jņ. 6:66).

No cilvēciskā viedokļa Jēzum tas noteikti bija grūti. Pūļa atzinība priecē. Kurš gan nevēlas patikt? Taču tas, ka daudzi cilvēki atkāpjas un apšaubā tavus principus, dabiski, atņem drosmi. Redzot ļaužu pulku aizejam, Jēzus jautā Savam iekšējam lokam, divpadsmit mācekļiem, vai arī viņi vēlas doties prom.

Tajā brīdī Pēteris sniedz apbrīnojamu atzišanos – vēl vienu liecību par to, kas Jēzum pieder, gan arī kas Viņš ir. “Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi, un mēs esam ticējuši un atzinuši, ka Tu esi Dieva Svētais” (Jņ. 6:68, 69).

Mācekļi bija kopā ar Jēzu vairākus gadus, ceļoja kopā ar Viņu, pieredzēja Viņa brīnumus, klausījās Viņa svētrunas. Viņi no pieredzes zināja, ka nav neviena, kas būtu salīdzināms ar Viņu. Viņus pārņēma pārliecība, ka, lai cik neparastas arī būtu dažas situācijas, šis cilvēks ir Mesija – neatkarīgi no tā, cik ļoti viņi joprojām pārprata Viņa atnākšanas nodomu. Tikai pēc Viņa nāves un augšāmcelšanās viņi sāka saprast, kāpēc Jēzus vispār bija nācis.

Ko mēs varam mācīties no šī stāsta par to, ka vairākums parasti kļūdās? Kāpēc mums tas ir jāatceras, jo īpaši attiecībā uz mūsu ticības aspektiem, kas nešķiet saistoši pat lielākajai daļai kristiešu? _____

Tēva liecinieks

Jāņa evaņģēlijs sākas, runājot par Vārdu (“logos”) kā par Dievu; tas ir, Vārds bija kopā ar Dievu Tēvu (Jņ. 1:1). Kad Vārds kļuva miesa, Gars liecināja par Jēzu, nolaižoties uz Viņu kristībās (Jņ. 1:32–34). Bet Tēvs arī liecina par Jēzu Viņa zemes kalpošanas laikā.

Izlasi Jņ. 5:36–38. Ko Jēzus šeit saka par Tēvu? _____

Jēzus saista Tēvu ar darbiem un brīnumiem, ko Viņš bija darījis. Viņam ir pilnīgi skaidrs, ka Tēvs Viņu ir sūtījis un arī liecinājis par Viņu.

Izlasi Mt. 3:17, Mt. 17:5, Mk.1:11 un Lk. 3:22 (sk. arī 2. Pēt. 1:17, 18). Ko Tēvs saka par Jēzu? _____

Jēzus kristībās Tēvs un Gars pievienojās Dēlam, atzīmējot šo svarīgo notikumu – Jēzus kalpošanas sākumu. Tēvs paziņo, ka Jēzus ir Viņa mīlais Dēls, uz ko Viņam labs prāts. Taču izšķirošajā Kristus kalpošanas laikā Tēvs runā atkal, šoreiz, kā tas ir ierakstīts Jāņa evaņģēlijā.

Notikumi sasniedza kulmināciju kalpošanas pēdējās dienās. Reliģiskie vadītāji, nespējot Viņu apturēt (sk. Jņ. 12:19), vēlējās Viņa nāvi, tagad vairāk nekā jebkad agrāk. Milzīgs pūlis Viņam sekoja, it īpaši tāpēc, ka arvien vairāk cilvēku sāka sekot Jēzum, uzklausot to liecību, kuri bija redzējuši Lācara uzmodināšanu no miroņiem (Jņ. 12:17, 18). Pat grieķi, kas bija ieradušies uz svētkiem, gribēja redzēt Jēzu.

Šajā brīdī, atbildot uz Jēzus vārdiem Jņ. 12:28 (“Tēvs, pagodini Savu Vārdu!”), Tēvs atkal runā no debesīm: “Es Viņu esmu pagodinājis un atkal Viņu pagodināšu!” (Jņ. 12:28)

Kā mēs jau redzējām, Jēzus godības stunda ir krusts. Tādējādi Tēva liecība par Jēzu norāda uz lielo Dieva Jēra upuri par pasaules grēkiem. Tā ir Viņa zemes kalpošanas kulminācija. Ar Viņa nāvi mūsu labā ir samaksāts pilns sods par visiem mūsu grēkiem, un ticībā mums pašiem nav šis sods nekad nebūs jāpiedzīvo.

Pūļa liecība

“Beidzamajā, lielajā svētku dienā Jēzus uzstājās un sauca: ‘Ja kam slāpst, tas lai nāk pie Manis un dzer! Kas Man tic, kā rakstos sacīts, no viņa miesas plūdis dzīva ūdens straumes”
(Jņ. 7:37, 38).

Jānis vairākas reizes bija pierakstījis, kā Jēzus drosmīgi runāja par Sevi, par to, kas Viņš bija un ko Viņš bija nācis darīt.

Iepriekš citētās rindas no Jņ. 7:37, 38 ir vēl viens piemērs tam, ko Jēzus apgalvoja par Sevi un par to, ko Viņš darīs ar visiem, kas nāk pie Viņa. Tie bija arī pārsteidzoši apgalvojumi.

Kāda bija daudzu ebreju atsaucība, kad Jēzus runāja ar tiem, kas apmeklēja Lieveņa svētkus? Jņ. 7:37–53. _____

Daži teica, ka Viņš ir pravietis, kā Mozus jau sen bija paredzējis (sk. 5. Moz. 18:15–19). Citi domāja, ka Jēzus ir Kristus. Bet tas radīja strīdu par to, ka Mesija nevar būt no Galilejas, ka Viņam jānāk no Dāvida dzimtas un jāpiedzimst Betlēmē – kas bija patiesība par Jēzu (sal. ar Mt. 1., 2. nod.), lai gan šķiet, ka daudzi to nezināja!

Jēzus un Viņa vārdu daiļrunība mulsināja pat virsniekus, kam Viņš bija jāarestē. Farizeji atbildēja virsniekiem ar vēl vienu jautājumu. “Vai kāds no valdniekiem vai farizejiem ir Viņam ticējis?” (Jņ. 7:48) Šis farizeju jautājums deva Jānim iespēju atkal atvest Nikodēmu, kurš pēc tikšanās ar Jēzu centās pasargāt Jēzu no viņu mahinācijām. “Vai mūsu likums tiesā cilvēku, pirms tas viņu uzklausa un nezina, ko viņš dara?” (Jņ. 7:51)

Vai Nikodēms vispār pieņēma Jēzu par Mesiju? Lai gan šī aina to nepierāda, starp šo darbību un to, ko Viņš darīja pēc Jēzus nāves (sk. Jņ. 19:39, 40), Bībele sniedz pārlicinošus pierādījumus tam, ka Nikodēms patiešām bija sācis Viņam ticēt.

Un tā, atbilde uz viņu jautājumu bija: Jā, patiesībā viens no farizejiem tomēr ticēja Viņam.

Izlasī Jņ. 7:49. Ko vadītāji teica, kas parādīja viņu nicinājumu pret pūli, kas sekoja Jēzum? Kāda mums šeit varētu būt mācība? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļas “Krīze Galilejā” (383.–394. lpp), “Ārējā pagalmā” (621.–626. lpp.).

“Pie kā mēs iesim?” Israēla mācītāji bija formu un tradīciju kalpi. Farizeji un saduķeji nepārtraukti strīdējās. Atstāt Jēzu nozīmēja nokļūt pie neatlaidīgiem kulta un ceremoniju ievērotājiem, pie godkāriģiem ļaudīm, kas tiecās pēc savas slavas. Kopš mācekļi bija pieņēmuši Kristu, tie bija atraduši vairāk miera un prieka nekā visā savā iepriekšējā dzīvē. Kā viņi varētu atgriezties pie tiem, kas bija nicinājuši un vajājuši grēcinieku Draugu? Tie tik ilgi bija gaidījuši Mesiju. Tagad Viņš bija atnācis, un mācekļi nespēja aiziet no Viņa pie tiem, kas tikoja pēc Viņa dzīvības un vajāja arī pašus mācekļus.

‘Pie kā mēs iesim?’ Taču ne projām no Jēzus mācībām, no Viņa mīlestības un žēlastības uz neticības tumsu un pasaules ļaunumu. Kad Pestītāju atstāja daudzi Viņa brīnišķo darbu liecinieki, Pēteris izteica mācekļu ticību: ‘Tu esi Kristus.’ Jau pati doma vien, ka viņi varētu pazaudēt šo savas dvēseles enkuru, tos pildīja ar izbailēm un sāpēm. Palikt bez Pestītāja būtu tas pats, kas tumsā tikt mētātiem vētrainā jūrā.’ (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 393. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet sarežģīto jautājumu, kāpēc daži cilvēki, saņemot liecību par Jēzu kā Mesiju un kristietības patiesību, labprāt to pieņem, un kāpēc citi, saņemot tos pašus pierādījumus, to noraida?

2. Kura patiesība var būt svarīgāka par to, ka Jēzus Kristus nomira par mūsu grēkiem? Un kā mēs uzzinājām šo izšķirošo patiesību? Ar zinātnes, dabas likumiem, dabas teoloģijas, loģikas, saprāta palīdzību? Lai gan patiesībā šīs lietas var likt mums ticēt Dievam Radītājam, visa iesākumam, nekustīgam virzītājam, tomēr neviena no šīm disciplinām viena pati vai pat visas kopā nevarētu iemācīt mums vissvarīgāko patiesību, kas mums jāzina: Kristus nomira par mūsu grēkiem. Kā šim faktam – ka visas šīs disciplīnas nevarētu mums pastāstīt šo vienu jautājumu, kas mums patiešām būtu jāuzzina, – vajadzētu mācīt mums to, cik svarīgi ir padarīt Bībeli par mūsu galīgo un augstāko autoritāti ticības jautājumos?

3. Kāpēc tavas paša ticības dēļ var būt tik svarīgi atcerēties to, ko Dievs ir izdarījis tavā dzīvē?

SVĒTĪGI TIE, KAS TIC

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ. 8:54–58, 1. Moz. 12:3, Rm. 4:1–5, Jņ. 12:1–8, Jņ. 19:4–22, Jņ. 20:19–31, Dan. 2, Dan. 7. nod.

ATMIŅAS PANTS:

“Jēzus viņam saka: ‘Tāpēc ka tu Mani redzēji, tu ticēji. Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic!’” (Jņ. 20:29).

Visā evaņģēlijā Jānim ir daudz dažādu cilvēku ar atšķirīgu izcelsmi, uzskatiem un pieredzi, un tie visi liecina par to, kas bija Jēzus.

“Redzi, Dieva Jērs!” (Jņ. 1:36) “Mēs esam atraduši Mesiju” (Jņ. 1:41). “Mēs esam atraduši To, par kuru Mozus .. rakstīja” (Jņ. 1:45). “Rabi, Tu esi Dieva Dēls, Tu esi Israēla ķēniņš!” (Jņ. 1:49) “Vai tikai tas nav Kristus?” (Jņ. 4:29) “Mēs tagad paši Viņu esam dzirdējuši un zinām, ka Viņš patiešām ir Kristus, pasaules Pestītājs” (Jņ. 4:42). “Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārds” (Jņ. 6:68). “Es ticu, ka Tu esi Kristus, Dieva Dēls, kam jānāk pasaulē” (Jņ. 11:27). “Lai gan es biju aklis, tagad es redzu” (Jņ. 9:25, NKJV). “Redziet, jūsu Ķēniņš!” (Jņ. 19:14) “Es pie Viņa vainas neatrodu” (Jņ. 19:6, NKJV). “Mans Kungs un mans Dievs!” (Jņ. 20:28)

Kas bija daži no šiem cilvēkiem, un kāpēc viņi tādā veidā liecināja par Jēzus identitāti?

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 16. novembrī.

Atgriežoties pie Ābrahāma

Jēzus nekautrējās paziņot, kas Viņš ir, ne arī aicināt lieciniekus liecināt par to, kas Viņš ir, pat lieciniekus, kuri jau sen bija nomiruši, tostarp Ābrahāmu. “Jūsu tēvs Ābrahāms kļuva liksms, noprazdams, ka redzēs Manu dienu, un viņš to redzēja un priecājās par to” (Jņ. 8:56).

Kāpēc Ābrahāma liecība bija tik svarīga, ka tā tika iekļauta Jāņa evaņģēlijā?

1. Moz. 12:3; 1. Moz. 18:16–18; 1. Moz. 26:4; Mt. 1:1, Ap. d. 3:25. _____

“Ar priekšzīmi un apsolījumu ‘Dievs Ābrahāmam vispirms pasludināja Evaņģēliju’ (Gal. 3:8). Tā sentēva ticība tika pievērsta gaidāmajam Pestītājam. Kristus jūdiem teica: ‘Jūsu tēvs Ābrahāms kļuva liksms, noprazdams, ka redzēs Manu dienu, un viņš to redzēja un priecājās par to’ (Jāņa 8:56). Īzāka vietā upurētais auns attēloja Dieva Dēlu, kam bija jāmirst mūsu vietā. Kad cilvēks par Dieva likumu pārkāpšanu bija notiesāts uz nāvi, Tēvs, skatoties uz savu Dēlu, grēciniekam teica: ‘Dzīvo, Es esmu atradis tev izpiršanas maksu.’” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 154. lpp.)

Ābrahāms bija ebreju tautas tēvs. Viņš saņēma apsolījumu, ka caur viņu tiks svētītas visas tautas. Šī svētība nāca caur Mesiju, kas dzimis kā viņa pēctecis.

Ābrahāms bija arī tēvs tiem, kas atsaucas Dievam ticībā (Ebr. 11:8, 17–19). Viņa gatavība upurēt savu dēlu Īzāku (1. Moz. 22), apsolījuma dēlu, bija ne tikai ticības apliecinājums, bet arī iespēja ieskatīties pestīšanas plānā.

Kad Jēzus teica: “Jūsu tēvs Ābrahāms kļuva liksms, noprazdams, ka redzēs Manu dienu” (Jņ. 8:56), vadītāji atbildēja: “Tev vēl nav piecdesmit gadu, un Tu būtu Ābrahāmu redzējis?” (Jņ. 8:57)

Jēzus atbilde bija pārsteidzoša. “Patiesi, patiesi Es jums saku: pirms Ābrahāms tapa, esmu Es” (Jņ. 8:58). Jēzus lieto valodu, kas atgādina to, ko Dievs teica Mozum pie degošā krūma. Tas bija apgalvojums, ka Viņš ir Dievs, kas pastāv neatkarīgi ne no viena. Nav šaubu, vadītāji saprata Viņa teiktā nozīmi, jo pēc tam viņi “paņēma akmeņus, lai mestu uz Viņu” (Jņ. 8:59).

Izlasi Rm. 4:1–5. Kā Pāvils izmanto šo stāstu par Ābrahāmu, lai atklātu lielo patiesību par pestīšanu tikai ticībā, bez bauslības darbiem? Kā šie panti palīdz jums saprast domu par Ābrahāmu kā ticīgo ļaužu tēvu? _____

Marijas liecība

Sešas dienas pirms Pashā Jēzus ieradās apciemot Mariju, Martu un viņu brāli Lācaru, kuru Jēzus bija uzmodinājis. Sīmanis, kurš bija dziedināts no spitālības, sarīkoja dzīres, izrādot pateicību par to, ko Jēzus viņa labā bija darījis. Marta apkalpoja, un Lācars kopā ar viesiem sēdēja pie galda (Jņ. 12:1–8).

Kāda nozīme šeit bija Marijas darbībām? Kā tās liecināja par to, kas patiesībā bija Jēzus? Jņ. 12:1–3. _____

Smaržas bija ļoti dārgas, parastā strādnieka vidējās gada algas vērtībā. Marija, iespējams, atnesa šo dāvanu pateicībā Pestītājam par grēku piedošanu un brāļa augšāmcelšanu. Viņa bija iecerējusi to taupīt Jēzus apbedīšanai. Bet tad viņa sadzirdēja, ka Viņš drīz tiks svaidīts par Ķēniņu. Tādā gadījumā viņa būtu pirmā, kas Viņam celtu godu.

Marija, iespējams, nevēlējās, lai viņas žests tiktu pamanīts, taču Jānis atzīmē: “Elļas smarža piepildīja visu māju” (Jņ. 12:3). Jūda reaģēja ar ātru aizrādījumu, norādot, ka smaržas vajadzēja pārdot un ieņēmumus atdot nabagiem. Jēzus nekavējoties nomierināja Mariju, sakot: “Laid viņu ...! Jo nabagi vienmēr ir pie jums, bet Es neesmu vienmēr” (Jņ. 12:7, 8).

Evaņģēlijam cauri atkārtojas tēma – Jēzus pazīst cilvēku sirdis (Jņ. 2:24, 25; Jņ. 6:70, 71; Jņ. 13:11; Jņ. 16:19). Šajā gadījumā Sīmaņa svētkos Jēzus zina, kas norisinās Jūdas sirdī. Jānis rūpīgi norāda, kas bija Jūda – zaglis (Jņ. 12:6).

“Smaržīgo dāvanu, kuru Marija bija nolēmusi izliet uz Pestītāja ķermeņa pēc nāves, tā atnesa, Viņam vēl dzīvam esot. Pēc apbedīšanas jaukā smarža varētu piepildīt vienīgi kapu, bet tagad Marija iepriecināja Kunga sirdi ar savas ticības un mīlestības apliecinājumu. [...] Kad Jēzus iegāja Sava lielā pārbaudījuma tumsā, Viņš paņēma līdzīgu atmiņas par šo darbu kā ķīlu tai mīlestībai, kuru mūžībā saņems no visiem atpestītajiem.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 560. lpp.)

Jēzus zināja, kas ir Marijas un Jūdas sirdī. Viņš arī zina, kas notiek tavā sirdī. Ko šai patiesībai vajadzētu atklāt par to, ka Kristus ir mūsu taisnība, kas mūs pārveido un arī aplāj? _____

Pilāta neapzinātā liecība

Atkal un atkal Jānis ziņo par reliģisko vadītāju mēģinājumiem sagrābt Jēzu, vest Viņu uz tiesu un notiesāt uz nāvi. Jāņa evaņģēlija tēma, ko Jēzus bieži minēja, ir tas, ka vēl nav pienācis Viņa laiks vai stunda, ar ko Viņš domāja krustā sišanas laiku (Jņ. 2:4; Jņ. 7:6, 8, 30; Jņ. 12:7, 23, 27; Jņ. 17:1).

Nu bija pienākusi šī liktenīgā stunda. Jēzus tiek arestēts Ķezermanes dārzā, vests Annas priekšā, pēc tam pie augstā priestera Kajafas, pēc tam divas reizes Pilāta priekšā.

Jānis ir atsaucies uz daudziem lieciniekiem no visām dzīves jomām, lai liecinātu, ka Jēzus bija Kristus. Nu Jānis atsaucas uz Pilātu, pārvaldnieku, kurš tiesāja Jēzu. Tā bija svarīga liecība, jo Pilāts bija romietis, pārvaldnieks un tiesnesis; vairums citu liecinieku bija ebreji un vienkāršās tautas pārstāvji.

Kā Pilāta spriedums ir saistīts ar Jāņa evaņģēlija tēmu? Jņ. 18:38, Jņ. 19:4–22. _____

Jēzus tika atvests pie Pilāta agri piektdienas rītā (Jņ. 18:28). Viņa plāns bija ātri nodot ieslodzīto nolemtajam liktenim. Taču Jēzus izturēšanās pievērsa Pilāta uzmanību. Pārvaldnieks cieši iztaujāja Jēzu un dzirdēja no Viņa lūpām: “Tāpēc Es esmu dzimis un pasaulē nācis, lai apliecinātu patiesību. Ikviens, kas ir no patiesības, dzird Manu balsi” (Jņ. 18:37).

Lai gan gubernators galu galā notiesāja Jēzu uz nāvi, viņš tomēr trīs reizes pasludināja Jēzu par nevainīgu (Jņ. 18:38; Jņ. 19:4, 6). Un virs krusta viņš uzrakstīja vārdus “Jēzus no Nācāretes, jūdu ķēniņš” (Jņ. 19:19), pabeidzot savu liecību par to, kas ir Jēzus. Un tomēr, neskatoties uz savu liecību par Kristus nevainību, viņš notiesāja Jēzu uz nāvi.

Pilāta priekšā stāvēja pati Patiesība, un tomēr, pakļaujoties pūļa spiedienam, Pilāts piesprieda Jēzum nāvi! Cik traģisks piemērs tam, kas notiek, ja neseko savai sirdsapziņai un tam, ko sirds saka, kas ir pareizi!

Ko mēs varam mācīties no Pilāta piemēra par briesmām, ļaujot populāram viedoklim vai spiedienam atturēt mūs darīt to, ko mēs uzskatām par pareizu? _____

Toma liecība

*Izlasi Jņ. 20:19–31. Ko mēs varam mācīties no Toma stāsta par ticību un šaubām?
Kādu būtisku kļūdu Toms pieļāva?* _____

Kristus parādījās mācekļiem pēc Savas augšāmcelšanās, kad viņi baiļu dēļ bija ieslēgušies istabā. Toma nebija ar viņiem. Vēlāk viņš dzirdēja stāstus par augšāmcelšanos no citiem mācekļiem, taču viņš bija izmisumā. Notikušais neatbilda viņa izpratnei par valstību. Un arī viņam noteikti bija jābrīnās, kāpēc Jēzus būtu atklājies citiem, kamēr viņa tur nebija klāt.

Toms teica: “Ja es neredzu naglu zīmes Viņa rokās un savu pirkstu nelieku naglu rētās un savu roku nelieku Viņa sānos, es neticēšu” (Jņ. 20:25).

Toms diktēja savas ticības nosacījumus. Jāņa evaņģēlijā šāda ticības izpratne ir atklāta vairākas reizes. Nikodēms atbildēja Jēzum ar: “Kā cilvēks var piedzimt, vecs būdams?” (Jņ. 3:4) Sieviete pie akas jautāja: “Kungs, Tev nav smeļamā trauka, un aka ir dziļa; no kurienes tad Tev ir dzīvais ūdens?” (Jņ. 4:11) Pūlis, kas bija pabarots ar maizēm un zivīm, jautāja: “Kādu zīmi tu mums dosi?” (Jņ. 6:30)

Jāņa evaņģēlijs pretstāv šai perspektīvai “redzi un tad tici”. Kad Jēzus pēc augšāmcelšanās satika Tomu, Viņš aicināja viņu nākt, redzēt un pieskarties Viņa augšāmceltajai miesai. Bet tad Viņš saka: “Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic” (Jņ. 20:29).

“Dievs nekad neprasa no mums ticību, nedodot pietiekošus pierādījumus mūsu ticības pamatošanai. Viņa esamību, Viņa raksturu, Viņa vārda patiesīgumu – visu apstiprina liecības, kas pārliecina prātu, un tādu liecību ir ļoti daudz. Tomēr Dievs nekad nav novērsis iespēju šaubīties. Mūsu ticībai jābalstās uz Dieva sniegtajām liecībām un nevis uz cilvēciegiem pierādījumiem.” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus”, 105. lpp.)

Pateicoties Dieva Vārdam, radīšanai un personīgajai pieredzei, mums ir dots neticami daudz pierādījumu, lai ticētu Jēzum.

Ja kāds tev jautātu, kāpēc tu tici Jēzum, ko tu teiktu? _____

Mūsu liecība par Jēzu

Atkal un atkal, kad Jānis sniedz liecības par Jēzu, viņa mērķis ir novest mūs pie visaptveroša secinājuma: “Vēl daudz citu zīmju Jēzus darīja Savu mācekļu priekšā, kas nav aprakstītas šinī grāmatā. Bet šīs ir rakstītas, lai jūs ticētu, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls, un lai jūs, pie ticības nākuši, dzīvību iegūtu Viņa Vārdā” (Jņ. 20:30, 31).

Iedomājieties, ka esat bijis tur, klātienē, un redzējis Jēzu darām daudzus no šiem brīnumiem. Mēs noteikti ticētu, vai ne? Mēs vēlētos tā domāt; bet savā ziņā mums ir pat vairāk iemeslu ticēt Jēzum nekā tiem, kas patiešām redzēja brīnumus.

Kāpēc?

Kas ir dažas no tām lietām, kas mums ir šodien un kuru nebija tiem, kas dzīvoja Jēzus laikā, un kam vajadzētu palīdzēt mums ticēt? Sk., piem., Mt. 24:2, Mt. 24:14, Mt. 24:6–8. _____

Tas ir tāpēc, ka mums ir ne tikai ietekmīgi Jāņa evaņģēlija stāsti, bet arī liela priekšrocība, redzot, ka piepildās tik daudz no tā, ko Jēzus un citi Bībeles rakstnieki paredzēja, piemēram, tempļa iznīcināšana (Mt. 24:2), evaņģēlija izplatība visā pasaulē (Mt. 24:14), lielā atkrišana (2. Tes. 2:3), un pasaule joprojām ir kritusi un ļauna vieta (Mt. 24:6–8). Visu Jēzus dzīves un kalpošanas laiku Viņa sekotāji bija neliela un vajāta ļaužu grupa, kurai pēc visiem cilvēciskajiem standartiem jau sen vajadzēja pazust no vēstures. Kā viņi varēja zināt, ka visas šīs lietas notiks? Un viņi zināja. Patiesībā mūsu pašu ticība pastāv kā Jēzus pravietojuma piepildījums, ka evaņģēlijs tiks izplatīts pa visu pasauli.

Mūsu laikā, apmēram pēc diviem tūkstošiem gadu, arī mums kā Jēzus sekotājiem ir priekštiesība liecināt par Jēzu un to, ko Viņš mūsu labā ir darījis. Mēs nevaram atzīt Jēzu kā Mesiju, pamatojoties uz Nātānaēla, samarietes, Nikodēma vai farizeju mācībām. Tieši lasot Svētos Rakstus, Svētā Gara pārliedzinošajā spēkā mēs pieņemam Jēzu kā pasaules Glābēju.

Tad katram no mums savā veidā un no savām attiecībām ar Dievu būs savs stāsts, ko pastāstīt. Mūsu stāsts var nebūt tik dramatisks, kā redzēt mirušo augšāmcelšanos vai kāda no dzimšanas akla cilvēka dziedināšanu, taču tam nav nozīmes. Svarīgi ir tas, ka mēs paši pazīstam Jēzu un savā veidā liecinām par Viņu, kā to darīja tie cilvēki, kas pieminēti Jāņa evaņģēlijā.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Ticības pārbaude” (145.–155. lpp.), grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Pilāta tiesas namā” (723.–740. lpp.).

“Izsaukdamies: ‘Mans Kungs un mans Dievs!’, [Toms] metās Jēzum pie kājām.

Jēzus šo atzišanos pieņēma, bet maigi norāja viņa neticību: ‘Tāpēc, ka tu Mani redzēji, tu ticēji. Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic!’ Kristum Toma ticība būtu bijusi daudz patīkamāka, ja māceklis ticētu uz brāļu liecības pamata. Ja šodien pasaule sekotu Toma paraugam, tad pestīšanai neviens neticētu, jo visiem, kas tagad pieņem Kristu, jābalstās uz citu izteiktām liecībām.

Daudzi, kuri šaubās, aizbildinās ar to, ka tie ticētu, ja tiem būtu tādi pierādījumi, kādus Toms saņēma no saviem biedriem. Tie neaptver, ka viņiem šodien ir ne tikai šie pierādījumi, bet arī vēl citi. Daudzi, kas līdzīgi Tomam gaida, lai tiktu atņemti visi iemesli šaubām, tā arī nekad nepiedzīvos savu vēlmju piepildīšanos. Tie pamazām nocietinās neticībā. Kas sevi pieradina skatīties uz tumšo pusi, kurnēt un žēloties, tie nezina, ko viņi dara. Tie sēj šaubu sēklu, kurai sekos šaubu raža. Brīdī, kad ticība un pašārvība būs visvairāk nepieciešama, daudzi vairs nebūs spējīgi cerēt un ticēt.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 807., 808. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāda būtiska atšķirība bija starp Ābrahāma un Toma ticības izpausmēm? Ko mēs varam mācīties no viņu stāstiem?

2. Nodarbības laikā tie, kas vēlas, var liecināt par Jēzu, kā mēs to redzējām Jāņa evaņģēlijā. Lai gan stāsti atšķiras, ko cilvēki saka un kā viņi visi liecina par vienu un to pašu Kungu?

3. Pilāts uzdeva ļoti filozofisku jautājumu: “Kas ir patiesība?” Sniedziet savu atbildi uz šo jautājumu, balstoties uz to, ko esam pētījuši Jāņa evaņģēlijā.

4. Apskatiet Dan. 2. un 7. nodaļas pravietojumus. Lai gan Jēzus laikā tiem bija šīs divas nodaļas, kāda mums šodien ir liela priekšrocība, kādas viņiem toreiz nebija, tas ir, redzēt pravietojumus piepildītus un tādējādi iegūt vēl vairāk iemeslu ticēt?

VECĀS DERĪBAS PRAVIETOJUMU PIEPILDĪŠANĀS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ. 5:17, 20, 36–40, 46, 47, Jņ. 13:18, Jņ. 17:12, Jer. 2:13, Cah. 9:9, Jņ. 8:12–30.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet Man ir lielāka liecība nekā Jāņa: tie darbi, ko Tēvs Man ir devis, lai Es tos pabeidzu, šie paši darbi, ko Es daru, liecina par Mani, ka Tēvs Mani ir sūtījis” (Jņ. 5:36).

Jāņa evaņģēlijā mēs atkal un atkal redzam, ka tas, ko Jēzus teica un darīja, patiešām atklāja, ka Israēlā ir ieradies Mesija (“ha Mašiah”). Un Viņš bija nācis kā viens no viņiem, ebrejs, dzimis Betlēmē, tieši tā, kā Raksti bija paredzējuši.

Tomēr, kā Jānis rakstīja: “Viņš bija pasaulē, un pasaule caur Viņu radusies, bet pasaule Viņu nepazīna” (Jāņa 1:10).

Viņš bija pasaulē, pasaule ir radīta caur Viņu, un tomēr pasaule Viņu nepazīna? Tas ir pārsteidzošs paziņojums. Kā mēs redzam Jāņa un citos evaņģēlijos, daudzi cilvēki Viņu nesaprata, lai gan viņiem vajadzēja saprast, it īpaši visa tā dēļ, ko Jēzus teica un darīja. Un vēl jo vairāk tāpēc, ka Vecās Derības teksti norādīja uz Viņu.

Šonedēļ mēs aplūkosim citus veidus, kā Jānis atklāja Jēzu kā Mesiju, kā arī apskatīsim, kāpēc daži cilvēki joprojām turpināja Viņu noraidīt, neskatoties uz visiem spēcīgiem pierādījumiem, kas apstiprināja, ka Viņš ir Kristus.

Ko mēs varam mācīties no viņu kļūdām?

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 23. novembrī.

Zīmes un brīnumi

Papildus īpašajiem brīnumiem, ko Jānis izmantoja, lai norādītu uz Jēzu kā Mesiju, viņš pierakstīja arī plašāku diskusiju par zīmēm un brīnumiem, ko Jēzus veica.

Zīmes un brīnumi paši par sevi nebija pierādījums, ka Viņš ir Mesija, jo daudzi pravieši, pat viltus pravieši, dažkārt paveica brīnumus. Jānis nepierakstīja zīmes tikai tādēļ, ka tās norādīja uz lielu brīnumdari. Zīmēm, par kurām rakstīja Jānis, bija unikāls raksturs, norādot uz Jēzu kā Mesiju un parādot, ka Viņš patiešām ir nācis no paša Dieva Tēva.

Izlasi Jņ. 5:17, 20, 36–38. Kā šie panti raksturo attiecības starp Jēzu un Dievu Tēvu, īpaši zīmju kontekstā? _____

Jēzus izmantoja zīmes, lai parādītu savas ciešās darba attiecības ar Tēvu. Abi bija viens. Darbi parādīja, ka “Tēvs ir Manī un es Viņā” (Jņ. 10:38; sk. arī Jņ. 14:10, 11).

Jēzus atnākšanas mērķis bija darīt tā darbus, kas Viņu sūtījis, lai šie darbi tiktu atklāti pasaulei. Tas ir, Viņš nāca darīt darbu, ko Tēvs Viņu sūtīja darīt, un darbi, ko Viņš darīja, skaidri liecināja, ka Viņš ir no Tēva.

Un tomēr, kā mēs jau redzējām, pat neskatoties uz spēcīgajām zīmēm un daudzu cilvēku liecībām, daudzi joprojām izvēlējās neticēt.

Reliģiskie vadītāji jautāja Jēzum: “Cik ilgi Tu mūs turēsi neziņā? Ja Tu esi Kristus, saki mums to skaidri!” Jēzus viņiem atbildēja: ‘Es jums esmu teicis, bet jūs neticat. Darbi, ko Es daru Sava Tēva Vārdā, nodod liecību par Mani!’ (Jņ. 10:24, 25).

Ja Jēzus būtu nācis uzreiz atklātībā un sacījis, ka Viņš ir Mesija, reliģiskie vadītāji, meklēdami jebko, ko varētu atrast pret Viņu, būtu metušies Viņam virsū. To zinādams, Jēzus norādīja uz darbiem, ko Viņš bija darījis. Ja Jēzus būtu teicis, ka Viņš ir Kristus, viņi varētu viegli mēģināt to noliegt. Bet kā viņi varēja noliegt zīmes, darbus un brīnumus? Tie bija spēcīga liecība par to, kas Viņš ir un no kurienes Viņš nācis.

Kā mēs varam pasargāt sevi no tik cietām sirdīm, kādas redzam šo reliģisko vadītāju vidū? Kā mēs paši varbūt cīnāmies pret Dieva darbu savā dzīvē? _____

Svēto Rakstu autoritatīvā loma

Papildus īpašajām zīmēm un liecībām, ko Jānis izmantoja, lai norādītu uz Jēzu kā Mesiju, Jānis arī izmantoja Vecās Derības autoritāti un tās pravietojumus, kas vēstīja par Kristus darbu. Vecā Derība ieņem centrālo vietu ne tikai Jāņa evaņģēlijā, bet arī visā Jaunajā Derībā. Pamatojums tam – kas Jēzus bija, no kurienes Viņš nāca, ko Viņš darīja un ko darīs, – ir balstīts uz Svētajiem Rakstiem, šajā gadījumā uz Veco Derību.

Izlasi šādus tekstus: Jņ. 5:39, 40, 46, 47. Ko tie mums māca par Jēzus attieksmi pret Svēto Rakstu autoritāti? _____

Visos evaņģēlijos Jēzus atkal un atkal norādīja uz Svēto Rakstu autoritāti kā galveno liecinieku par Viņu. Piemēram, Jēzus bieži izmantoja Vecās Derības notikumus, lai norādītu uz Sevi un to, ko Viņš dara. Lūk, viens gadījums, kad Viņš paņēma notikumu no 4. Moz. 21:5–9. “Kā Mozus paaugstinājis čūsku tuksnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam” (Jņ. 3:14). Šeit Jēzus ne tikai atsaucas uz stāstu, bet, izmantojot to, lai norādītu uz Sevi, būtībā sniedz mums autoritatīvu skaidrojumu tam, kādu vēstījumu stāstam bija paredzēts nodot.

Ne tikai Jēzus, bet arī citi izmantoja Veco Derību, lai norādītu uz Jēzu. Piemēram, Jāņa evaņģēlija sākumā mēs lasījām Filipa vārdus: “Mēs esam To atraduši, par ko Mozus bauslībā un pravieši rakstījuši” (Jņ. 1:45).

Izlasi šādus pantus: Jņ. 13:18; Jņ. 17:12; Jņ. 19:24, 28, 36. Ko tie māca par Svēto Rakstu autoritāti, kā to saprata Jēzus un Jānis? Ko tam vajadzētu mums atklāt par izšķirošo lomu, kādai mūsu ticībā ir jābūt visiem Rakstiem? _____

Kādi spēki mūsdienās smalki vai atklāti darbojas, lai grautu mūsu ticību Bībeles autoritātei? Līdzdaliet savu atbildi Bībeles izpētes grupā. _____

Vecās Derības pravietojumi par Jēzu: 1. daļa

Diskusijā ar reliģiskajiem vadītājiem par Savu identitāti Jēzus apstiprināja Svēto Rakstu autoritāti. No pirmā acu uzmetiena šķīta, ka Viņam tas nav jādara, jo reliģiskie vadītāji Bībelei ticēja. Tomēr pat viņiem Jēzus uzsvēra Svēto Rakstu autoritāti, un Viņš to darīja, lai parādītu viņiem, kas Viņš ir, neatkarīgi no tā, cik cietas ir viņu sirdis un lai cik ļoti viņi centās cīnīties pret savu pārliecību.

Vienlaikus Jānis evaņģēlijā ierakstīja daudz tiešu Vecās Derības citātu un mājienu uz to, kas norāda uz Jēzu kā piepildījumu Vecās Derības apsolījumam par Mesiju.

Kā ir saistīti šie Jaunās Derības un Vecās Derības panti? Tas ir, kā Jaunā Derība izmanto šos pantus, lai liecinātu par Jēzu?

Jņ. 1:23, Jes. 40:3 _____

Jņ. 2:16, 17; Ps. 69:9 _____

Jņ. 7:38, Jer. 2:13 _____

Jņ. 19:36, 4. Moz. 9:12 _____

Ne tikai Jānis, bet arī Pēteris, Pāvils, Matejs, Marks, Lūka un visi Jaunās Derības rakstnieki, Svētā Gara iedvesmoti, atkal un atkal uzsvēruši, ka Nācarieša dzīve, nāve, augšāmcelšanās un debesbraukšana ir Vecās Derības pravietojumu piepildījums.

Lai gan Jēzus pastāvīgi norādīja mācekļiem uz Svētajiem Rakstiem, kas paredzēja Viņa kalpošanu, kad mācekļi beidzot saprata, ka Raksti norāda uz Viņu? Viņi to saprata tikai pēc tam, kad Viņš nomira un augšāmcelās, un viņiem parādījās. “Kad nu Viņš bija uzcēlies no miroņiem, Viņa mācekļi atcerējās, ka Viņš to bija sacījis, un sāka ticēt rakstiem un vārdam, ko Jēzus bija runājis” (Jņ. 2:22; sk. arī Jņ. 20:9).

Vecās Derības pravietojumi par Jēzu: 2. daļa

Jēzus sacīja reliģiskajiem vadītājiem: “Jūs pētījat rakstus, jo jums šķiet, ka tajos jums ir mūžīgā dzīvība, un tie ir, kas dod liecību par Mani!” (Jņ. 5:39) Cik neticami apgalvojumi par Sevi!

Aplēses atšķiras, taču daži zinātnieki apgalvo, ka Jēzus no Nācāretes piepildījis simtiem Vecās Derības pravietojumu. Lai kāds būtu skaits, izredzes, ka viens cilvēks izpildīs kaut vai dažus no tiem, kur nu vēl visus, ir neticamas. Ik pa laikam kāds izmanto šādu salīdzinājumu: iedomājieties, ka jūs aizpildāt Teksasas lieluma apgabalu ar monētām divu pēdu augstumā un nokrāsojat vienu monētu rozā un tad visas sajaucat. Pēc tam jūs kādam cilvēkam ar aizsietām acīm dodat vienu iespēju pacelt tieši šo vienīgo rozā monētu. Kādas ir izredzes, ka ar pirmo reizi cilvēks atradīs tieši rozā monētu?

Nav šaubu – Kristus dzimšanu, dzīvi un nāvi paredzēja Vecā Derība, kas ir pārsteidzošs pierādījums, ka Viņš ir gaidāmais Mesija. Jānis atkal un atkal norāda uz šiem Vecās Derības pantiem, lai pateiktu tieši to, kas bija Jēzus, un arī to, kāpēc mums vajadzētu ticēt Viņam un pieņemt Viņa piedāvāto pestīšanu.

Ko katrs no šiem Jāņa evaņģēlija pantiem atklāj par Jēzu kā mesiāniskā pravietojuma piepildījumu?

Jņ. 12:13, Ps. 118:26 _____

Jņ. 12:14, 15; Cah. 9:9 _____

Jņ. 13:18, Ps. 41:9 _____

Jņ. 19:37, Cah. 12:10, 13:6 _____

Cik stipri tu esi iesakņots tajā, kam tici? Ja kāds tev jautātu, kāpēc tu tici Jēzum kā Mesijam, kādas atbildes tu varētu sniegt, kur tu dotos un kāpēc, lai aizstāvētu savu ticību? _____

No apakšas

Līdz šim, pētot Jāņa evaņģēliju, mēs redzējām, kā Jānis parāda, ka Jēzus patiešām ir apsolutais Mesija, lielā cerība, pēc kuras jūdu tauta bija ilgojusies.

Un tomēr daudzi reliģiskie vadītāji, tautas garīgie līderi, bija Viņa lielākie ienaidnieki. Kāpēc?

Izlasi Jņ. 8:12–30. Kāda dinamika valdīja starp Jēzu un šiem reliģiskajiem vadītājiem? Kuri panti vislabāk palīdz izskaidrot, kāpēc daudzi Viņu noraidīja? _____

Jēzus atklāj, ka viņi nepazīst ne Viņu, ne Tēvu (Jņ. 8:19). Viņiem vajadzēja pazīt abus, taču dzīvoja maldu varā. Viņi bija tā aizrāvušies ar savām tradīcijām un filozofijām, ka pat tad, kad Jēzus stāvēja tieši viņu priekšā, tik daudzi ko darīja un runāja – visas spēcīgās Tēva atklāsmes –, joprojām Viņu noraidīja.

Otrkārt, Jēzus viņiem saka: “Jūs esat no zemes” (Jņ. 8:23). Citiem vārdiem sakot, lai cik reliģiozi viņi būtu, tie nebija garīgi, dievbijīgi cilvēki. Viņiem bija “ārēja svētbiļība” (2. Tim. 3:5), bet tas arī bija viss. Viņiem bija ārēja dievbijība, bet iekšēja neticība.

Tas nebija nekas jauns: “.. šī tauta Man tuvojas tikai ar savu muti un Mani godā tikai ar savām lūpām, bet ar savu sirdi ir tālu nost no Manis, un viņu bijība Manā priekšā ir tikai ārīgi iemācīta cilvēku ieraža” (Jes. 29:13). Tieši šo domu gadsimtiem vēlāk atkārtoja Jēzus, sakot: “Bet tie Mani velti cienī, mācīdami tādas mācības, kas ir cilvēku pavēles” (Mk. 7:7). Viņu cilvēciskās mācības un cilvēku baušļi bija “no šīs pasaules” (Jņ. 8:23), un, kā Jēzus toreiz teica, “Es nepiederu šai pasaulei” (Jņ. 8:23). Pietiekami slikti jau bija tas, ka šie vīri bija sevi maldinājuši; traģēdiju padarīja vēl ļaunāku tas, ka viņi maldināja arī citus, lai gan interesanti – Jānis raksta, ka šajos pantos aprakstītās sarunas dēļ “daudzi sāka Viņam ticēt” (Jņ. 8:30).

Tādējādi, pat neskatoties uz sliktu vadību, daudzi ebreji spēja tikt tālāk par vadītājiem un paši ieraudzīt, kas ir Jēzus.

Ko jūs gūstat no Jēzus sarunas ar reliģiskajiem vadītājiem? Kā mēs varam būt “no augšienes”, nevis “no zemes” – un kā mēs varam pamanīt atšķirību? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Jūsu sirdis lai neizbīstas” (662.–680. lpp.).

“Kā zelta dārglietas patiesība tika uzticēta ebreju tautai. Pats Kristus bija dibinājis jūdu sabiedrisko iekārtu, kura nesa Debesu zīmogu. Prototipos un simbolos tika apslēptas lielās pestīšanas patiesības. Tomēr, kad Kristus atnāca, jūdi nepazina To, uz kuru šie simboli norādīja. Viņu rokās bija Dieva Vārds, taču tradīcijas, kuras tika nodotas no paaudzes paaudzē, un cilvēciskie Rakstu izskaidrojumi apslēpa no tiem patiesību, kāda tā ir Jēzū. Svēto Rakstu garīgā nozīme bija zaudēta. Tautas priekšā bija atvērta visu zināšanu krātuve, taču tie to nezināja.

Dievs neslēpj savu patiesību no cilvēkiem. Cilvēki ar savu rīcību paši to padara neskaidru. Kristus jūdu tautai sniedza neskaitāmus pierādījumus, ka Viņš ir Mesija, taču Viņa mācība aicināja izšķirties par zināmām pārmaiņām dzīvē. Tie saprata, ka, pieņemot Kristu, viņiem būs jāatsakās no tik ierastajiem priekšrakstiem un tradīcijām, no saviem savtīgajiem, bezdievīgajiem darbiem. Nemainīgās, mūžīgās patiesības pieņemšana prasīja upuri. Tādēļ viņi neļāva īstenoties izšķirošajam pierādījumam, ko Dievs būtu devis, lai radītu ticību Kristum. Jūdi apgalvoja, ka tic Vecās Derības Rakstiem, taču nepieņēma tur uzrakstīto liecību par Kristus dzīvi un raksturu. Viņi baidījās, ka tas viņus var pārlicināt, likt atgriezties un atteikties no saviem aizspriedumiem. Pie viņiem bija Evaņģēlija bagātība – Ceļš, Patiesība un Dzīvība, taču viņi noraidīja lielāko dāvanu, kādu Debesis tiem varēja dot.” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 105. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā Jēzus dzīvē piepildītie pravietojumi vairo ticību?
2. Kādi ir trīs vai četri galvenie šķēršļi, kas traucēja reliģiskajiem vadītājiem ticēt Jēzum? Kā šie paši principi izpaužas arī mūsdienās?
3. Veic personīgo izpēti, kāda šodien ir tava pārlicība. Kādi soļi, tavuprāt, varētu stiprināt tavu ticību?
4. Ko tavai atbildei uz jautājumu pirmdienas pētījuma beigās vajadzētu mācīt par Svēto Rakstu autoritāti, un kāpēc mums ir jānoraida jebkas, kas liek šaubīties par Svēto Rakstu pilnīgo un galīgo autoritāti?

DZĪVĪBAS AVOTS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ. 1:4, Jņ. 10:10, Jņ. 1:12, 13, Jņ. 6:61–68, 4. Moz. 13:23–33, Mt. 4:1–4.

ATMIŅAS PANTS:

“Jēzus viņam saka: ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva kā vien caur Mani” (Jņ. 14:6).

Jāņa evaņģēlijā, kad Jēzum jautāja, kas Viņš ir, Viņš atbildēja ar vārdiem, kas apzīmē dievību. “ES ESMU” bija nepārprotama atsauce uz pašu Kungu, kurš bija parādījies Mozum degošajā krūmā. “ES ESMU, KAS ES ESMU,” Viņš sacīja Mozum (2. Moz. 3:14). Un šis pats Dievs, “ES ESMU”, tad “tapa miesa un mājāja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību kā Tēva vienpiedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības” (Jņ. 1:14).

Tēma “ES ESMU” vijas visa Jāņa evaņģēlija garumā. Šis nedēļas atmiņas pants arī atspoguļo šo tēmu: “Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība” (Jņ. 14:6). “ES ESMU” ir pasaules gaisma, dzīvības maize, vārti jeb durvis, labais gans un īstais vīnogulājs.

Šī nedēļa turpinās ar Dieva atklāsmi, kas mums dota Jāņa evaņģēlijā. Pilnīgāk izpētīsim notikumu otro pusi, kuros, neskatoties uz spēcīgajiem pierādījumiem par Jēzu kā Mesiju, daži Viņu noraidīja. Šo tēmu mēs pētīsim divu iemeslu dēļ: lai izvairītos no tādas pašas kļūdas, kā arī lai apdomātu, kā mēs varētu uzrunāt tos, kuriem draud šī kļūda.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 30. novembrī.

Viņā bija dzīvība

Jņ. 1:1 apustulis skaidri norāda, ka Jēzus ir Dievs, dievišķais Dēls. Līdz ar to Jņ. 1:4 – “Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma” – atsaucei uz dzīvību šeit ir jābūt dievišķai dzīvībai, mūžīgai pašpastāvēšanai. Tā kā Viņam ir dzīvība Sevī, Viņš var atdot Savu dzīvību un atgūt to (Jņ. 10:17). Un, tā kā Viņam ir dzīvība iekšienē, Viņš var dot dzīvību, kam Viņš vēlas (Jņ. 5:21; salīdzini ar Jņ. 14:19).

Vārds “dzīvība” (“zoē”) Jāņa evaņģēlijā minēts 36 reizes, kas ir aptuveni 25 procenti no visiem lietojumiem Jaunajā Derībā. Jņ. 1:4, 5 ne tikai atsaucas uz mūsu planētas dzīvības avotu, bet arī ir saistīts ar pestīšanu. Pārējos gadījumos Jāņa evaņģēlijā šī dzīvības (“zoē”) ideja visbiežāk tiek izteikta kā mūžīgā dzīvība, pestīšanas apsolījums (sk. Jņ. 3:15, 16, 36; Jņ. 4:14, 36; Jņ. 6:27, 40, 47, 54, 68; Jņ. 10:27, 28). Tādējādi Tas, kurš radīja dzīvību, ir tas pats, kurš nes pestīšanu, mūžīgo dzīvību pazudušajai pasaulei.

Kāpēc Jēzus nāca uz šo zemi? Jņ. 1:29, Jņ. 3:16, Jņ. 6:40, Jņ. 10:10, Jņ. 12:27. _____

“Un, kā Mozus paaugstinājis čūsku tuksnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam, lai ikviens, kas tic, Viņā iegūtu mūžīgo dzīvību” (Jņ. 3:14, 15).

Tāpat kā bronzas čūska ieņēma čūsku sakosto israēliešu vietu, tā Jēzus ieņēma mūsu vietu, kas esam grēka satriekti. Viņš uzņēmās sodu, kas bija paredzēts mums, lai mēs iegūtu Viņa dzīvību.

Kristus arī vēlas, lai mums būtu dzīvība un tās pārpilnība (Jņ. 10:10). Tātad, “cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa Vārdam, kas nav dzimuši ne no asinīm, ne no miesas iegribas, ne no vīra gribas, bet no Dieva” (Jņ. 1:12, 13).

Kristus nāca, lai atklātu mums Tēvu, jo “Dievu neviens nekad nav redzējis. Vienpiedzimušais Dēls, kas ir pie Tēva krūts, Tas mums Viņu ir darījis zināmu” (Jņ. 1:18). Redzot Jēzus raksturu, mēs varam ieraudzīt Tēva raksturu.

Ko mēs varam mācīties no Jēzus dzīves par Tēva raksturu? Kāpēc šī atklāsme ir tik laba ziņa? _____

Mūžīgās dzīvības vārdi

Izlasi Jņ. 6:61–68. Kad Jēzus jautāja mācekļiem, vai tie Viņu pametīs, ko īsti nozīmēja Pētera atbilde? _____

Pētera vārdi par “mūžīgo dzīvību” aizskar tēmu, kas vijas cauri Jāņa evaņģēlijam. Koncentrētā veidā frāzes par mūžīgo dzīvību atrodamas Jņ. 6. nodaļā saistībā ar 5000 cilvēku pabarošanu (Jņ. 6:27, 40, 47, 54, 68). Jēzus atklāj, ka Viņš ir dzīvības maize (Jņ. 6:35), kas nozīmē to, ka Viņa dzīvība, Viņa nāve un augšāmcelšanās ir mūžīgās pestīšanas avots.

Frāzi “mūžīgā dzīvība” vai tās ekvivalentus Jāņa evaņģēlijā lasām vismaz 17 reizi. Šis jēdziens neattiecas uz garīgu eksistenci vai kļūšanu par daļu no mūžīgās būtnes, vai kādu citu ēterisku formu. Tas attiecas uz dzīvinošo spēku, kas ienes pestīšanu un jēgu mūsu eksistencei tagad un bezgalīgajā dzīvē, kad mūsu Kungs atgriezīsies. Tāpat kā Jēzus kļuva par miesu, tā augšāmcelšanās, par kuru runā Jēzus, notiek laikā, telpā un fiziskajā ķermenī. Tā ir augšāmcelšanās no mirušajiem, tās dzīves, kas mums kādreiz bija Ēdenē, atjaunošana.

Kā mēs iegūstam mūžīgo dzīvību? Jņ. 3:15, 16; Jņ. 5:24; Jņ. 6:40, 47; Jņ. 8:31; Jņ. 12:46; Jņ. 20:31. _____

Mēs ticam, ka Jēzus Kristus nāca dzīvot un mirt mūsu labā. Šī ticība mums nāk kā dāvana, taču mums ir apzināti jāizvēlas nodoties Jēzum, nožēlot grēkus un pieņemt Viņa asinis grēku piedošanai un šķīstīšanai.

Kad Jēzus jautāja Pēterim, vai arī viņš grasās Viņu pamest, Pēteris atbildēja: “Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi” (Jņ. 6:68). Te ir ietverta pestīšanas būtība un tas, kā mēs to sasniedzam. Tas nenāk no filozofijas, vēstures, zinātnes vai jebkādas citas cilvēku disciplīnas. Tas nāk no Jēzus, kam pašam ir mūžīgā dzīvība un kurš to brīvi piedāvā visiem, kas, atsaucoties Svētajam Garam, to pieņem.

Kā mūžīgās dzīvības apsolījums ietekmē to, kā mēs skatāmies uz mūsu laicīgo dzīvi? Kā tam vajadzētu ietekmēt mūsu skatījumu uz laicīgo dzīvi? _____

Ticēšana un jaunpiedzimšana

Izlasi Jņ. 1:12, 13. Kādi ir šeit aprakstītie soļi, lai kļūtu par kristieti? _____

Jānis uzrakstīja savu evaņģēliju, lai mēs ticētu Jēzum un lai ticot mums būtu mūžīgā dzīvība Viņa vārdā (Jņ. 20:31). Jņ. 1:12, 13 šis process ir aprakstīts divos posmos. Pirmkārt, mēs Viņu uzņemam, tas ir, ticam Viņam. Otrkārt, Viņš dod mums pilnvaras jeb spēku kļūt par Dieva bērniem, kas 13. pantā aprakstīti kā no Dieva dzimuši. Tādējādi, kļūstot par kristieti, pastāv cilvēciskais un dievišķais aspekts. Mums jārikojas ticībā, jāpieņem Jēzus, jābūt atvērtiem gaismai, bet Viņš ir tas, kurš atjauno sirdi.

Ticība pati par sevi ir Dieva dāvana, kas nāk, klausoties Viņa Vārdā (Rm. 10:17). “Lai mums būtu patiesa, pastāvīga ticība Kristum, mums Viņš ir jāiepazīst tā, kā Viņš ir attēlots Vārdā.” (Elena Vaita “Fundamentals of Christian Education”, 433. lpp.) “Gars, kas darbojas un apgaismo cilvēka prātu, rada ticību Dievam.” (Elenas Vaitas komentāri “The Seventh-day Adventist Bible Commentary”, 7. sēj., 940. lpp.)

Tie, kas pieņem Dēlu kā Mesiju jeb tic Viņam, saņem mūžīgo dzīvību. Jānis arī uzsver, ka jāpieņem vai jātic Jēzus teiktajam Vārdam (Jņ. 5:24, 38, 47). Svētā Gara uzdevums ir radīt pārliecību (Jņ. 16:7, 8; salīdzini ar Rm. 8:16).

Izlasi Rm. 8:16. Kāds princips pestīšanai Jēzū šeit ir atrodams? _____

Bībeles ticība, kuras pamatā ir Svētā Gara darbs mūsu sirdīs, ir mūsu ticības pamats. “Ticība ir... lielā svētība – acs, kas redz, auss, kas dzird.” (Elena G. Vaita “Debesu vietās”, 104. lpp.) Cilvēciskā pieeja ticībai nosaka, ka mums jāatrod pamats, ticības kritēriji, un tad jātic. Turpretim Bībeles pieeja apgalvo, ka ticība ir pamats, Dieva dāvana (Ef. 2:8, 1. Kor. 1:17–24, 1. Kor. 2:1–6). Mēs sākam ar ticības pamatu, un tad mēs augam sapratnē un žēlastībā.

Ja kāds jums jautātu, uz ko balstās jūsu ticība, ko jūs atbildētu? _____

Dzīvības avota noraidīšana

Jāņa evaņģēlijā ir atrodami daži no skumjākajiem pantiem visos Svētajos Rakstos. “Gaisma spīd tumsībā, bet tumsība to neuzņēma. [...] [Gaisma] bija pasaulē, un pasaule ir radīta caur Viņu, un pasaule Viņu nepazīna. Viņš nāca pie savējiem, bet tie Viņu neuzņēma” (Jņ. 1:5, 10, 11). “ES ESMU” noraidīja daudzi Viņa paša ļaudis.

Nav brīnums, ka Pāvils vēlāk brīdina: “Neatmetiet savu cerības drosmi” (Ebr. 10:35). Kā mēs lasījām atkal un atkal, Kristus tika noraidīts, jo cilvēki nepieņēma Viņa Vārdu.

“Mūsdienu humānistiskais domāšanas veids sākas ar šaubām. Lai noteiktu, kas ir patiesība, cilvēki apšaubā visu. To, kas pārdzīvo pārpratumu uguni, viņi pieņem kā cietas zināšanas, uz kā balstīt ticību. Daži ar šo pašu metodi pieiet Bībelei, apšaubot visu no zinātniskā, vēsturiskā, psiholoģiskā, filozofiskā, arheoloģiskā vai ģeoloģiskā viedokļa, – lai noteiktu, kas Bībelē ir patiesība. Pati metode sākas ar šaubām par Svēto Rakstu patiesumu un balstās uz to. Kristus jautāja: “Vai tad, kad Cilvēka Dēls nāks, Viņš tiešām atradīs ticību virs zemes?” (Lk. 18:8)” (E. Edward Zinke and Roland Hegstad “The Certainty of the Second Coming” (Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 2000) 96. lpp.)

Izlasi 4. Moz. 13:23–33. Kāda bija atšķirība starp diviem ziņojumiem, ko izlūki atnesa par Kānaānu? _____

Ebreju grēks, kad viņi atradās Kadeš-Barneā, bija šaubas par Dieva Vārdu. Dievs viņus bija lūdzis iet un ieņemt zemi. Divpadsmit izlūki tika nosūtīti uz Kānaānu, lai izpētītu zemi. Viņi atgriezās ar diviem ziņojumiem. Vairākums sniedza negatīvu ziņojumu. Zemē ir milži, pilsētas ar mūriem, ieroči, kādus mēs nekad neesam redzējuši, un labi apmācītas armijas. Turpretim mēs esam izbijušie Ēģiptes vergi arniecīgu militāro pieredzi. Desmit izlūki balsoja pret, pamatojoties uz pārliecinošiem pierādījumiem no cilvēciska viedokļa. Divi izlūki balsoja par, pamatojoties uz viņu ticību Dieva Vārda milzīgajam spēkam.

Kā izvairīties no tādas pašas kļūdas? Un kā tajā pašā laikā mēs varam izvairīties no pārdrošības, uzsākot kaut ko muļķīgu, bet ticot, ka pildām Dieva gribu un tāpēc nevar neizdoties? _____

Nosodījums

“Kas tic Viņam, netiek tiesāts, bet, kas netic, ir jau spriedumu dabūjis, tāpēc ka nav ticējis Dieva vienpiedzimušā Dēla Vārdam. [..] Jo ikviens, kas dara ļaunu, ienīst gaismu un nenāk pie gaismas, lai viņa darbi netiktu atklāti. Bet, kas dara patiesību, nāk pie gaismas, lai būtu redzami viņa darbi, ka tie Dievā darīti” (Jņ. 3:18–21; salīdzini ar Jņ. 1:10).

Kāpēc cilvēki nonāk tiesā? Jņ. 3:18, 36; Jņ. 5:24, 38; Jņ. 8:24; Jņ. 12:47. _____

Jēzus Kristus, pasaules Gaismas, noraidīšana atstāj mūs atvērtus šaubām un velna kārdinājumiem. Tas nozīmē vērsties no gaismas uz tumsu.

Levai tika paskaidrots, kā izturēties pret koku dārza centrā. Sātans viņu kārdināja apšaubīt gaismu. Viņa pārbaudīja Dieva vārdu, domājot, ka mīlestības Dievs neiznīcinās radījumus, ko Viņš radījis. Viņa arī paļāvās uz savu maņu datiem. Čūska ir ēdusi augļus, un tagad tai ir tiesības runāt. Varbūt čūskai ir taisnība. Ja es ēdišu augļus, es varētu kļūt kā Dievs! Pieviltā viņa novērsās no gaismas. Un viņas vīrs izvēlējās to pašu ceļu.

Izlasī Mt. 4:1–4. Kādus principus Kristus izmantoja kārdināšanu tuksnesī, lai cīnītos pret sātana maldiem? _____

Kristus varēja izmantot to pašu humānistisko domāšanas veidu, ko izmantoja Ādams un leva, pirmsplūdu pasaules iedzīvotāji un Israēls Kadeš-Barneā. Viņš varēja jautāt, kāpēc mīlestības Dievs atstāj Savu Dēlu tuksnesī uz 40 dienām un naktīm bez ēdiena un aizsardzības. Viņš arī būtu varējis apņemties pierādīt savu Dēla statusu – es šos akmeņus pārvērtīšu maizē! Tā vietā Viņš atbildēja ar Dieva Vārdu. Viņš darbojās Debesu līmenī, nevis pēc zemes domāšanas modeļiem. Cik viegli Viņš būtu varējis pamatot, kāpēc pieņēmis nepareizu lēmumu, ko bieži dara tik daudzi cilvēki, pat ticīgie!

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, nodaļas “Dievs ar mums” (19.–26. lpp.) un “Strīds” (601.–609. lpp.).

“Pieņemdams cilvēka miesu, Kristus atklāja raksturu, kas ir pretējs sātana raksturam. Tomēr pa pazemošanās ceļu Kungs gāja vēl tālāk, jo, ‘cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei!’ (Filip. 2:8) Kā augstais priesteris noliek savas krāšņās virspriestera drēbes, lai izpildītu kalpošanas darbu parastajā priestera baltajā linu tērpā, tā Kristus kļuva par kalpu un pienesa upuri, pats būdams gan Priesteris, gan Upuris. ‘Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts’ (Jes. 53:5).

Pret Kristu izturējās tā, kā bijām pelnījuši mēs, lai pret mums savukārt varētu izturēties tā, kā ir pelnījis Viņš. Viņš saņēma sodu par mūsu grēkiem, kuru nebija pelnījis, lai mēs saņemtu Viņa taisnību, kuru neesam pelnījuši. Jēzus izcietā mūsu nāvi, lai mēs saņemtu Viņa dzīvību. ‘Caur Viņa brūcēm mēs esam dziedināti.’ (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 25. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Lai glābtu pasauli, Jēzus atdeva tik daudz. Kādi, jūsuprāt, ir labākie veidi, kā palīdzēt citiem ieraudzīt šo apbrīnojamo patiesību un nākt pie Viņa ticībā?

2. Kādas ir galvenās atšķirības lēmumu pieņemšanā cilvēciskā, pasaulīgā līmenī vai arī, balstoties uz dievišķo atklāsmi?

3. Kā tādas lietas kā loģika un saprāts saskan ar Dieva Vārdu? Kādi loģiski un racionāli iemesli mums ir, lai nonāktu pie ticības? Kā tādas lietas kā pravietojuma piepildīšanās vai radītās pasaules pārsteidzošais skaistums un sarežģītība mums loģiski un racionāli norāda uz Dieva esamību un pestīšanas plāna patiesumu?

4. Grupā pārrunājiet savas atbildes uz jautājumu otrdienas tekstā beigās. Uz ko balstās tava ticība? Ja kāds tev jautātu, kāpēc tu tic Jēzum un evaņģēlija apgalvojumiem, kā tu atbildētu?

CEĻŠ, PATIESĪBA UN DZĪVĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ. 13:1–20; Jņ. 14:1–3; Dan. 7:27; Jņ. 14:5–11; Jņ. 1:14; Kol. 1:16, 17; Jņ. 5:38–40.

ATMIŅAS PANTS:

“Dievu neviens nekad nav redzējis. Vienpiedzimušais Dēls, kas ir pie Tēva krūts, Tas mums Viņu ir darījis zināmu” (Jņ. 1:18).

Jāņa evaņģēliju varam iedalīt četrās lielās daļās: prologs (Jņ. 1:1–18), zīmju grāmata (Jņ. 1:19–12:50), godības grāmata (Jņ. 13:1–20:31) un epilogs (Jņ. 21:1–25). Mūsu pētījumi līdz šim bija vērsti galvenokārt uz prologu un zīmju grāmatu, kur brīnumi (zīmes), dialogi un mācības izklāstīja, kas ir Jēzus. Tagad pārcelsimies uz Jāņa evaņģēlija trešo sadaļu – godības grāmatu.

Interesanti, ka slavenie septiņi “ES ESMU” paziņojumi veido tiltu starp zīmju daļu un godības daļu. Tie ir “dzīvības maize” (Jņ. 6:35, 41, 48, 51), “pasaules gaisma” (Jņ. 8:12, Jņ. 9:5), “durvis” (Jņ. 10:7, 9), “labais gans” (Jņ. 10:11, 14), “augšāmcelšanās un dzīvība” (Jņ. 11:25), “ceļš, patiesība un dzīvība” (Jņ. 14:6) un “īstais vīna koks” (Jņ. 15:1, 5).

Šīs nedēļas tēma sāksies ar atvadu runas mērķi un ievadu ar nozīmīgo epizodi, kad Jēzus mazgāja Saviem mācekļiem kājas. Tad tā pievērsīsies “ES ESMU” apgalvojumam 14. nodaļā (“Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība”).

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. decembrī.

Esmu sniedzis jums priekšzīmi

Atvadu runa (Jņ. 13–17) sniedz norādījumus Jēzus mācekļiem par nākotni. Tās literārais modelis ir līdzīgs Mozus atvadām 5. Mozus grāmatā vai Jēkaba svētībai saviem bērniem (1. Moz. 47–49), vai arī Dāvida pamācībai Salamanam (1. Laiku 28–29). Jēzus mierina mācekļus par Savu aiziešanu. Viņš apsola aizvietotāju, kas pārstāvēs Viņu (Svētais Gars; Jņ. 14–16). Viņš paredz, ka nāks bēdas (Jņ. 15–16), un Viņš mudina mācekļus palikt uzticīgiem (Jņ. 15).

Izlasī Jņ. 13:1–20. Kas šeit notika, un kāpēc šis stāsts ir tik svarīgs? Kādas mācības Jēzus centās iemācīt? _____

Tajā pasaules daļā Jēzus laikā cilvēki valkāja sandales vai gāja basām kājām. Pēdas kļuva putekļainas un netīras. Bija ierasts, ka kalps vai vergs mazgāja kājas tiem, kas nāca uz maltīti. Taču neviens kalps nebija klāt šajā pasākumā tajā naktī, kad Jēzus ēda ar mācekļiem pēdējo maltīti pirms apcietināšanas.

Visiem par pārsteigumu Jēzus piecēlās no vakariņām un pats nomazgāja viņiem kājas. Jņ. 13:4, 5 soli pa solim stāsta par Jēzus rīcību. Tas ir aprakstīts tik detalizēti tāpēc, lai uzsvērtu, ka Skolotājs pats paveica šo neticamo pazemības aktu.

Atklājot Pētera reakciju, Jņ. 13:8–11 padziļina mācekļu sašutumu un neizpratni par Jēzus rīcību. Kā Jēzus, Skolotājs un Mesija, varēja veikt tik zemisku uzdevumu? Pēteris atteicās ļaut Jēzum mazgāt savas kājas, bet Jēzus viņam teica, ka, ja viņš nesadarbosies, viņam nebūs nekādas saistības ar Jēzu. Tad Pēteris lūdza, lai Viņš mazgā ne tikai kājas, paužot savu vēlmi būt saistītam ar Jēzu vienmēr.

Jēzus rīcības nozīme ir saistīta ar to, kas Viņš ir. Jņ. 13:13 Viņš norāda, ka ir Skolotājs un Kungs. Tā Viņu sauca, un Viņš apstiprina, ka tas tā ir. Šie apzīmējumi pauž autoritāti un varu.

Tomēr Jēzus māca, ka spēks un vara ir jāizmanto kalpošanai, nevis sevis cildināšanai. Adventistu baznīca ir pieņēmusi šo Jēzus paraugu, uzskatot šo pazemības rituālu kā sagatavošanos Svētā Vakarēdiena dievkalpojuma.

Ko pazemības rituāls māca par sekošanu Jēzus pēdās un to, kā pazemīgi kalpot citiem? _____

Es noteikti nākšu vēlreiz

Izlasi Jņ. 14:1–3. Kādā kontekstā Jēzus teica šos vārdus? _____

Jāņa 13. nodaļas beigās Jēzus teic, ka Viņš iet prom (Jņ. 13:33). Tas izsauc Pēteri jautājumu, kurp tad Viņš dodas (Jņ. 13:36). Mācekļi nesaprot, ka Jēzus runā par Savu nāvi, augšāmcelšanos un debesbraukšanu. Pēteris saka, ka ir gatavs par Viņu atdot savu dzīvību (Jņ. 13:37). Tajā brīdī Jēzus klātesošajiem paredz, ka Pēteris Viņu aizliegs (Jņ. 13:38).

Šajā kontekstā Jēzus Saviem mācekļiem mudina neļaut savām sirdīm izbīties (Jņ. 14:1). Darbības vārds “izbīties” grieķu valodā ir “tarassō”, kas nozīmē “satraukt, satraukties, krist apjukumā”. Nav pārsteidzoši, ka Jēzus vārdi varēja radīt mācekļos apjukumu.

Taču, cīnoties pret viņu bailēm, Viņš runā par Sava Tēva mājām, kur ir daudz istabu (nevis savrupmājas, bet istabiņas kā viesnīcā). Viņš dodas uz turieni, lai sagatavotu viņiem vietu. Viņa vārdi sniedzas tālāk par gaidāmo krusta notikumu vētru; Viņš runā par laiku, kad atgriezīsies, lai atpestītu Savu tautu. Viņš runā par laiku, kad visa šī grēka traģēdija būs beigusies reizi par visām reizēm (sk. Dan. 7:27).

Jēzus saka: “Kad Es būšu nogājis .., tad Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs” (Jņ. 14:3). Tas nepārprotami ir Viņa otrās atnākšanas apsolījums.

Kāds ir pamats uzticēties šim apsolījumam? Daudzi teiktu, ka piepildās Bībeles pravietojumi, un tā noteikti ir taisnība. Bet Jņ. 14:3 pamats ir norādīts citādi. Šajā pantā “es nākšu” grieķu valodā ir tagadnes formā (“Es nāku”). Šis ir tagadnes laika lietojums grieķu valodā, ko sauc par futūristisko tagadni. Tas ir nākotnes notikums, par kuru tiek runāts tik droši, it kā tas jau notiktu. Tāpēc pareizāk būtu šo frāzi tulkot: “Es noteikti nākšu vēlreiz.”

Cerības uz mūsu Kunga atgriešanos pamatā nav tikai Bībeles pravietojuma piepildījums. Tas arī – un it īpaši – ir balstīts uz mūsu uzticību Cilvēkam, kurš deva šo apsolījumu. Viņš teica, ka noteikti atgriezīsies pēc Saviem ļaudīm. Mēs varam paļauties uz šo solījumu, pateicoties tam, kurš to ir devis.

*Ko krusts mums māca par pārlicību, ka Kristus otrā atnākšana noteikti notiks?
Ko Jēzus nāve mums sagādāja pirmajā atnākšanā (nemaz nerunājot par otro atnākšanu)?* _____

Es esmu Ceļš, Patiesība un Dzīvība

Izlasi Jņ. 14:5, 6. Kādu jautājumu Toms uzdeva attiecībā uz to, kurp Jēzus dodas? Kā Jēzus atbildēja? _____

Toma jautājums šķiet pietiekami loģisks. Ja jūs nezināt, uz kuriem cilvēks dodas, kā jūs varat zināt veidu, kā viņam sekot? Jēzus noslēdz jautājumu, norādot, ka Viņš pats ir ceļš. Ceļš uz ko? Ceļš pie Tēva. Prologā (Jņ. 1:1–18) tiek uzsvērti ciešā saikne starp Vārdu (“logos”), Jēzu Kristu un Tēvu.

Jņ. 1:18 teikts, ka vienpiedzimušais (labāk šeit būtu tulkot kā “vienīgais”) Dievs ir Tas, kurš ir darījis zināmu Tēvu. “Darīt zināmu” šajā tekstā ir grieķu darbības vārds “exēgeomai”, kas nozīmē “izskaidrot, interpretēt, izstādīt”. No tā mēs iegūstam vārdu “eksegēze”. Tas nozīmē “izskaidrot nozīmi”. Tādējādi Jēzus Kristus ir saikne ar Tēvu, Tas, kurš izskaidro Tēvu kritušajai pasaulei. Līdz ar to Viņš ir ceļš pie Tēva. Bez Viņa mūsu izpratne ir ierobežota.

Izlasi Jņ. 14:7–11. Kā Jēzus noskaidroja Filipa pārpratumus? _____

Filips lūdza redzēt Tēvu, bet to neviens grēcīgs cilvēks nevar pieredzēt un palikt dzīvs (sal. 2. Moz. 33:17–34:9, Jņ. 1:18). Jēzus aizrāda izpratnes trūkumu un norāda: Ja tu Mani esi redzējis, tu esi redzējis Tēvu (Jņ. 14:9). Līdz ar to top skaidrs, ka Jēzus ir ceļš pie Dieva. Bez Viņa ceļš kļūst tumšs un nenoteikts. Viņš ir gaisma, kas apgaismo ceļu pie Dieva.

Jēzus saista trīs terminus: ceļš, patiesība un dzīvība. Termins “ceļš” ir lietots tikai Jņ. 1:23 – Jānis Kristītājs gatavo ceļu Jēzum, un tas tiek lietots arī šeit (Jņ. 14:6). Taču patiesība un dzīve ir galvenās evaņģēlija tēmas. Mūsu pētījums trešdien un ceturtdien akcentēs patiesības jēdzienu, kas ir ļoti svarīga tēma, īpaši pasaulē, kurā tiek apšaubīta pati “patiesības” ideja.

Kāpēc ir tik mierinoši apzināties, ka Jēzus ir labākā atklāsme, kas mums šeit uz Zemes ir dota par to, kāds ir Dievs Tēvs? _____

ES ESMU Patiesība

Izlasi Jņ. 1:14, 17; Jņ. 8:32, Jņ. 14:6 un Jņ. 15:26. Kā Jānis patiesības jēdzienu tiešā veidā saista ar Jēzu? _____

Jāņa evaņģēlijā atkal un atkal patiesība ir saistīta ar Jēzu, Viņa Tēvu un Svēto Garu. Patiesība ir saistīta ar Jēzu, Vārdu (“logos”) un ar gaismu – pretstatā tumsai (Jņ. 1:1–14, Jņ. 3:19–21). Un arī meli ir saistīti ar velnu un grēku (Jņ. 8:44–46). Līdz ar to patiesība Jāņa evaņģēlijā nav tikai fakts un skaitļu jautājums. Tā ietver arī tos, bet vairāk par to patiesības ideja ietver morālo aspektu – uzticību Dievam un Viņa gribai.

“Daudzi sauc pēc dzīvā Dieva, ilgodamies sajūst dievišķo klātbūtni. Lai arī cik izcilas nebūtu filozofijas teorijas un literārie darbi, tie tomēr nespēj apmierināt sirdi. Cilvēciskiem apgalvojumiem un izgudrojumiem nav vērtības. Ļaujiet, lai uz cilvēkiem runā Dieva Vārds; lai tie, kas ir dzirdējuši tikai tradīcijas, cilvēciskas teorijas un priekšrakstus, ieklausās Tajā, kurš dvēseli spēj atjaunot mūžīgai dzīvībai.” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 40. lpp.)

Padomājiet par to, ko Jēzum nozīmē būt Patiesībai. Jēzus ir “logos”, Vārds, kas bija pie Dieva no sākuma un kurš bija visa radītā Radītājs (Jņ. 1:1–4). Būdams viens ar Tēvu no mūžības uz mūžību, Jēzum piemīt Tēva īpašības, un tādējādi arī Viņš ir “ES ESMU”. Viņa būtne nav pakļauta nevienam un nekam. Nekas, kas pastāv, ieskaitot zināšanas, nepastāv atsevišķi no Viņa. Un viss, kas pastāv, kas ir radīts, ir tikai Jēzus radīts un arī pastāv tikai Viņā. “Viņā radītas visas lietas debesis un virs zemes, redzamās un neredzamās, gan troņi, gan kundzības, gan valdības, gan varas. Viss ir radīts caur Viņu un uz Viņu, bet Viņš pats ir pirms visa, un viss pastāv Viņā.” (Kol. 1:16, 17).

Jēzus nav tikai patiesības iemiesojums. Viņš ir Patiesība. Patiesība nav jēdziens vai konstrukcija. Tā ir Persona!

Patiesību, Jēzu Kristu, var pielīdzināt saulei, kas apgaismo pasauli (Jņ. 8:12). Tas sakrīt ar to, ko K. S. Lūiss (C. S. Lewis) teica par kristietību: “Es ticu kristietībai, jo es ticu, ka Saule ir uzlēkusi, ne tikai tāpēc, ka es to redzu, bet arī tāpēc, ka es redzu visu pārējo.” (“Is Theology Poetry” (n. p.: Samizdat University Press, 2014), 15. lpp., sākotnēji prezentēts 1944. gadā.)

Pateicoties Jēzum, Patiesībai, mēs varam pareizi saprast apkārtējo pasauli.

Svētie Raksti un Patiesība

Visā evaņģēlijā Svētajiem Rakstiem ir svarīga loma, atklājot mums To, kas ir ceļš, patiesība un dzīvība. Evaņģēlijos, tāpat kā Bībelē, Vecajā un Jaunajā Derībā, Svētajiem Rakstiem patiesības atklāšanā ir galvenā loma. Jo īpaši tas attiecas uz gadījumiem, kas māca par to, kas ir Jēzus un ko Viņš ir atnācis darīt.

Izlasi Jņ. 5:38–40. Ko Jēzus šeit saka par Svētajiem Rakstiem? _____

Jēzus un Viņa mācekļi atkal un atkal norādīja uz Rakstiem, lai apstiprinātu Viņu kā Mesiju. Kristus teica: “Jo, ja jūs ticētu Mozum, jūs ticētu arī Man, jo par Mani viņš ir rakstījis. Bet, ja jūs neticat viņa rakstiem, kā jūs ticēsīt Maniem vārdiem?” (Jņ. 5:46, 47)

Izlasi Lk. 24:27. Kāpēc ir svarīgi, ka Jēzus vispirms norādīja uz Svētajiem Rakstiem, lai atklātu savas kalpošanas nozīmi? _____

Citā vietā, citējot no 2. Mozus grāmatas, Kristus sacīja: “Vai tad jūs neesat lasījuši ..., ko Dievs jums ir sacījis?” (Mt. 22:31). Caharija atsaucās uz Dieva apsolījumiem, “kā tas sendienās solījis ar Savu svēto praviešu muti” (Lk. 1:70). Savā uzrunā Vasarsvētku dienā Pēteris teica: “Brāļi, bija jāpiepildās rakstiem, ko Svētais Gars runājis ar Dāvida muti” (Ap. d. 1:16).

Bībele nav zinātnes mācību grāmata. Tajā nav paskaidrots, kā sadalīt atomu vai veikt smadzeņu operāciju. Bet tā dara kaut ko vēl nozīmīgāku. Tā nodrošina kontekstu, kurā mūsu Visumam ir nozīme. Tā ir atslēga, kas atver durvis, gaisma, kas ļauj redzēt. Bez tās mēs būtu neziņā par Dieva esamību, Viņa lomu Visumā, mūsu pašu izcelsmi, dzīves jēgu un nākotni.

Kādas patiesības ir mācītas Bībelē, ko zinātne, pat teorētiski, mums nevar iemācīt?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasiet Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Dzīvības gaisma” (463.–475. lpp.); E. Edwards Zinke “Bībeles autoritāte un otrās atnākšanas pārlicība”, “Otrās atnākšanas pārlicība” (23.–36. lpp.).

Kad Jēzus teica “Es esmu pasaules gaisma”, Viņš “atradās dievnama pagalmā, kas tobrīd bija sagatavots Lieveņu svētku dievkalpojuma. Pagalma vidū pacēlās divi augsti stabi, pie kuriem bija piestiprināti milzīgi lukturu turētāji. Pēc vakara dievkalpojuma visas lampas tiks aizdedzinātas, un tās izlies savu gaismu pār Jeruzalemi. Šī ceremonija bija par piemiņu uguns stabam, kas Israēlu vadīja tuksnesī, un to uzskatīja arī kā norādījumu uz Mesijas nākšanu. Vakārā apgaismotais pagalms kļuva par īstu gaviļu vietu. Sirmgalvji, dievnama priesteri un tautas vadītāji, instrumentālās mūzikas un levītu dziesmu pavadīti, apvienojās svētku dejās.

Liekot atmirdzēt visai pilsētai, ļaudis izteica cerību, ka nāks Mesija, lai izlietu gaismu pār Jeruzalemi. Jēzum šis skats nozīmēja daudz vairāk. Kā starojošie dievnama lukturi darīja apkārtni gaišu, tā Kristus, garīgās gaismas avots, apgaismoja pasaules tumsu. Taču šis simbols bija nepilnīgs. Lielais spīdeklis, kuru Viņa paša rokas bija likušas pie debesīm, bija daudz atbilstošāks Kristus misijas godības attēls.

Bija rīts, saule tikko pacēlās pār Eļļas kalnu, un tās stari ar žilbinošu spožumu izlējās pār marmora pilīm, likdami uzliesmot tempļa sienu zeltam, kad Jēzus, uz to norādīdams, sacīja: ‘Es esmu pasaules gaisma.’” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 463., 464. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pastāstiet savu atbildi uz ceturtdienas pēdējo jautājumu. Kādas būtiskākās patiesības, ko māca Bībele, mēs nekad, pat principu līmenī, nevarētu iemācīties no zinātnes? Piemēram, krusts. Vai augšāmcelšanās. Vai Otrā atnākšana. Kādas citas svarīgas Bībeles patiesības mums ir jāatklāj – pretējā gadījumā mēs tās nekad neuzzinātu?

2. Padomājiet par Lucifera krišanu, kas sākotnēji bija pilnīga būtne ar tik lielām intelektuālām zināšanām par Dievu un to, kāds Dievs ir. Un tomēr, neskatoties uz to, viņš sacēlās pret Dievu. Ko tas mums atklāj par brīvās gribas realitāti, par to pašu brīvo gribu, kas mums ir, un kāpēc mums katru brīdi ir jāizvēlas nodot šo gribu Dievam?

TĒVS, DĒLS UN GARS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ. 14:10, 24; 1. Moz. 3:7–9; Jņ. 16:27–28; Jņ. 16:7–11; Jņ. 17:1–26.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet Aizstāvis, Svētais Gars, ko Tēvs sūtīs Manā Vārdā, Tas jums visu mācīs un atgādinās jums visu, ko Es jums esmu sacījis” (Jņ. 14:26).

Jāņa evaņģēlijs ir tēmu mozaīka. Jānis atsaucas uz zīmēm (brīnumiem), lai parādītu, ka Jēzus ir praviešu apsolītais Mesija. Jānis izmanto virkni liecinieku, lai Jēzu pasludinātu par Kristu. Viņš arī izmanto “ES ESMU” apgalvojumus, lai norādītu uz Savu dievišķumu.

Jāņa evaņģēlija 1. nodaļā ir minētas visas trīs dievības Personas (Jņ. 1:1–4, 14, 18, 32–34). Gadsimtiem ilgi cilvēki ir mēģinājuši pilnībā izprast Dieva būtību, taču, tā kā mēs to nevaram, daudzi šo ideju noraida. Tomēr cik muļķīgi kaut ko noraidīt tikai tāpēc, ka mēs to nevaram pilnībā saprast, vai tāpēc, ka tas neietilpst cilvēka prāta šaurajās robežās.

Jānis saka, ja tu gribi izprast Dievu, tev jāskatās uz Jēzu un uz to, kas ir atklāts Vārdā. Šī pieeja mums paver pilnīgi jaunu attiecību pasauli – starp trim dievības Personām, starp dievības Personām un cilvēkiem un starp pašiem cilvēkiem. Šis nedēļas nodarbībā aplūkosim, kā Jāņa evaņģēlijs parāda Tēvu, Dēlu un Svēto Garu, bet šoreiz atvadu runas kontekstā (Jāņa 13.–17. nod.).

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. decembrī.

Debesu Tēvs

Jāņa evaņģēlijs ir rakstīts no kopējā Bībeles stāstījuma viedokļa, sākot ar mūsu izcelsmi. "Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi" (1. Moz. 1:1). Vai arī: Iesākumā Tēvs, Dēls un Svētais Gars radīja debesis un zemi. Viņi ir visa esošā Avots. Viņi radīja Visumu, ieskaitot būtnes, kas to apdzīvo. Uz mūsu planētas bija īpaša dzīvības radīšana, un visīpašākā no šīs radības bija cilvēce. Dieva nolūks cilvēces radīšanai bija, lai mēs dzīvotu mīlestības pilnā harmonijā ar Viņu un cits ar citu.

Diemžēl Lucifers ienesa grēku šajā pasaulē. Grēks, cita starpā, ir mūsu attiecību ar Dievu izjaukšana. Tas nepareizi parāda, kas ir Dievs. Tādējādi Jēzus uzņēmas mūsu cilvēcisko dabu, lai atjaunotu zināšanas par Dievu un nestu cilvēcei pestīšanu.

Atrodies šeit, Jēzus pakļāva savu dzīvi Tēvam, dzīvodams saskaņā ar Viņa vadību. Viņš teica: "Es un Tēvs, mēs esam viens" (Jņ. 10:30). "Mani ir Tēvs un Es Tēvā" (Jņ. 10:38). "Ja Es nedaru Sava Tēva darbus, neticiet Man" (Jņ. 10:37).

Kādas bija dažas no Tēva lomām, kas aprakstītas turpmākajās Rakstu vietās?

Jņ. 3:16, 17; Jņ. 6:57 _____

Jņ. 5:22, 30 _____

Jņ. 6:32; Jņ. 14:10, 24 _____

Jņ. 6:45 _____

Jņ. 15:16, Jņ. 16:23 _____

Šie panti parāda Tēvu ciešā saistībā ar Jēzu Kristu, Viņa Dēlu. Tēvam ir ciešs kontakts ar mūsu pasauli un dziļš ieguldījums mūsu pestīšanā. Ko šī patiesība mums māca par Dieva mīlestību pret mums? _____

Jēzus un Tēvs

Dievs mūs ir radījis personīgām attiecībām ar Viņu (1. Moz. 1:26, 27). Tomēr grēka dēļ šīs attiecības tika radikāli izjauktas. Šo traucējumu tūlītējo ietekmi varam redzēt stāstā par Ēdenes dārzu.

Izlasi 1. Moz. 3:7–9. Kā tas atklāj grēka radīto pārkāpumu, un ko tas nozīmē, ka Dievs meklēja viņus, nevis otrādi? _____

Dievības nolūks bija piedāvāt dziedināšanu no grēka radītajām sekām visai cilvēcei, pat ja visa cilvēce nepieņemtu Viņa piedāvāto.

Lai atjaunotu šīs attiecības, viena Dievības persona kļuva par cilvēku. Tādējādi Vārds kļuva miesa un mājāja mūsu vidū, parādot Dieva godību (Jņ. 1:14–18). Tā rezultātā cilvēce ir saņēmusi Viņa pilnību un žēlastību. Tieši to Jēzus mums atnesa, lai pasludinātu Dieva godību, lai tiktu atjaunotas grēka salauztās attiecības, vismaz tiem, kas ir gatavi ticībā pieņemt to, kas viņiem piedāvāts Kristū Jēzū.

Kāda brīnišķīga cerība mums ir redzama šajos tekstos? Jņ. 1:1, 2; Jņ. 5:16–18; Jņ. 6:69; Jņ. 10:10, 30; Jņ. 20:28. _____

“Kristū ir dzīvība – sākotnējā, neaizgūtā un neatvasinātā” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 530. lpp). Tomēr, būdams iemiesotais Dēls, kurš “iztukšoja sevi” (Fil. 2:7) un neizmantoja Savas priekšrocības, Kristus, runājot par Savu eksistenci uz zemes kā cilvēks starp cilvēkiem, varēja atsaukties uz Viņā esošo dzīvību kā Dieva dāvanu. “Kristus dievišķība ticīgam cilvēkam ir mūžīgās dzīvības garantija” (“Laikmetu ilgas”, 530. lpp.).

Cilvēce neatzina Dievu (Jņ. 17:25). Tādējādi Viņš sūtīja Savu vienpiedzimušo Dēlu (Jņ. 9:4, Jņ. 16:5), lai Viņš, Tēvs, tiktu atpazīts.

Kosmosa kontekstā kāds ateists rakstījis: “Mūsu tumsā, visā šajā plašumā nav nevienas norādes, ka palīdzība nāks no citurienes, lai glābtu mūs no mums pašiem.” Ko māca Bībele, kas parāda, cik ļoti šis cilvēks kļūdās? _____

Pazīt Dēlu nozīmē pazīt Tēvu

Visā Jāņa evaņģēlijā apustulis apraksta, kā Jēzus, Dēls, veic darbības, kas norāda uz Tēvu. Jēzus paskaidro, kas ir Tēvs, un parāda, kādas ir Viņa attiecības ar mūsu pasauli. Tas viss saskan ar Jņ. 1:18, kurā teikts, ka Viņš dara zināmu Tēvu (grieķu val. “exēgeomai” – “izskaidrot, interpretēt, izklāstīt”). Jēzus to dara atkal un atkal. Vārds Tēvs (“patēr”) parādās 136 reizes Jāņa evaņģēlijā un 18 reizes Jāņa 1.–3. nodaļā, kas ir vairāk nekā viena trešdaļa no šī vārda lietojuma Jaunajā Derībā. Atvadu runa ir viena no galvenajām evaņģēlija vietām, kur Jēzus dara zināmu Tēvu.

Jēzus bija Tēva pārstāvis uz zemes, un Viņš nāca, lai cilvēka miesā īstenotu Tēva gribu. Patiesībā Jēzus teica, ka Viņš visās lietās centās darīt Tēva gribu, nevis Savu (Jņ. 5:30). Sākumā tas var šķist pārsteidzošs apgalvojums, taču tas parāda, cik Jēzus kā cilvēks bija pilnībā nodevies Tēvam.

Jēzus arī teica, ka Tēvs Viņu ir sūtījis, lai pabeigtu Savu darbu – cilvēces glābšanu –, un ka Tēvs pats liecinājis par Savu darbu (Jņ. 5:36–38).

Jēzus pasludināja, ka Tēvs Viņu sūtījis, lai kalpotu kā vienīgais, ar kura starpniecību cilvēce var nākt pie Tēva (Jņ. 6:40, 44). Tēvs vēlas, lai cilvēkiem būtu mūžīgā dzīvība Jēzū, kurš apsola tos augšāmcelt.

Ko šie panti mums māca par Jēzus un Tēva attiecībām? Jņ. 7:16; Jņ. 8:38; Jņ. 14:10, 23; Jņ. 15:1, 9, 10; Jņ. 16:27, 28; Jāņa 17:3. _____

Jēzus apgalvojumi par Viņa attiecībām ar Tēvu ir pārsteidzoši. Viņš apgalvo, ka visas Viņa mācības ir Tēva mācības; ka visu, ko Viņš saka, ir personīgi dzirdējis no Tēva; ka ticība Viņam ir tas pats, kas ticība Tēvam; ka gan Viņa vārdi, gan Viņa darbi ir visi no Tēva; un ka Viņš un Tēvs ir vienoti mīlestībā un darbā cilvēces glābšanas labā. Cik spēcīga liecība par Jēzus tuvumu Viņa Tēvam Debesīs!

Kā jūsu dzīve mainītos, ja jūsu domas un rīcība pilnībā atspoguļotu Dieva gribu jūsu dzīvē? Tas ir, kā mēs varam labāk īstenot to, ko mēs no Jēzus parauga zinām, ka tā ir Dieva griba mūsu dzīvē? _____

Svētais Gars

Svētais Gars Jāņa evaņģēlijā nav tik pamanāms kā Tēvs un Dēls. Tomēr Viņa loma ir ļoti svarīga Jēzus misijas panākumiem.

Izlasi Jņ. 1:10–13. Ko šie panti mums māca par Svētā Gara nozīmi cilvēka atgriešanās?

Pašā Jāņa evaņģēlija pirmajā nodaļā mēs vērojam, cik svarīga ir Svētā Gara loma. Jānis stāsta, ka visi, kas saņēma Vārdu, tas ir, kas ticēja Viņam, kļuva par Dieva bērniem, “kas nav dzimuši ne no asinīm, ne no miesas iegribas, ne no vīra gribas, bet no Dieva” (Jņ. 1:13). Tas nāk tikai no Svētā Gara darba.

Ko par Svētā Gara darbību stāsta šīs Rakstu vietas? Jņ. 3:5–8, Jņ. 6:63, Jņ. 14:26, Jņ. 15:26, Jņ. 16:7–11.

“Aprakstīdams mācekļiem Svētā Gara darbības sfēru, Jēzus centās tiem iedvest prieku un cerību, kas iedvesmoja Viņa paša sirdi. Viņš priecājās par bagātīgo palīdzību, ko bija nodrošinājis Savai draudzei. Svētais Gars bija visaugstākā no visām dāvanām, ko savu ļaužu uzturēšanai Viņš varēja izlūgt no Tēva. Garam bija jānāk kā visu atjaunojošam spēkam, jo bez Tā Kristus upuris būtu veltīgs. Gadsimtu gaitā ļaunuma vara ir nostiprinājusies, un cilvēka padošanās sātāniskajai verdzībai ir kļuvusi pārsteidzoša. Grēku var atvairīt un uzvarēt tikai ar Dievības Trešās Personas spēcīgo līdzdalību, kurai nav jānāk kā pārveidotai enerģijai, bet dievišķā spēka pilnumā” (Elena Vaita “Laikmetu ilgās”, 671. lpp.).

Kāda svētība ir saņemt Svēto Garu, kas apliecina, ka Dievs ir paties (Jņ. 3:33)! Tas ir Gars, kas pārliecina par grēku, taisnību un tiesu (Jņ. 16:8–11). Tādējādi atslēga, lai mēs zinātu, kas ir pareizi, kas ir patiesi un kas ir labi, ir mūsu saprāta un dzīves pieredzes pakļaušana Dieva Vārdam ar pārliecinošā Svētā Gara spēka palīdzību.

Jēzus lūgšana

Jāņa 17. nodaļa dažkārt tiek saukta par Jēzus augstpriesterīgo lūgšanu. Tā noslēdz atvadu diskursu. Jēzus nāca uz šo zemi, lai cilvēce galu galā varētu atjaunot sākotnējās tuvās attiecības ar Dievu. Viņš uzticīgi istenoja brīnumus, ko Dievs Viņam bija uzdevis. Vārdos un darbos Viņš darīja Dievu zināmu cilvēkiem.

Jēzus drīz pametīs šo zemi. Viņš vēlējas vēlreiz dalīties Savā mīlestībā ar mācekļiem. Viņš vēlējas, lai tie saprastu ciešās attiecības starp Viņu pašu, Tēvu un Svēto Garu. Un Viņš gribēja tos ievest tādās personīgās attiecībās ar Dievu Tēvu un Garu, kādas bija Viņam pašam.

Izlasi Jņ.17:1–26. Kādi vārdi vai frāzes šajā nodaļā izsaka Jēzus vēlmi pēc ciešām mīlestības attiecībām starp Sevi, Tēvu un mācekļiem? _____

Daudzi lasa Jāņa 17. nodaļu, domājot, ka vienīgais, kam ir nozīme, ir vienotība un mīlestība. Nav šaubu, Dieva nolūks ir atjaunot mūsu personīgās attiecības ar Viņu un visiem cilvēkiem. Taču rūpīgāka lasīšana liecina par daudz būtiskāku saikni starp mīlestību un patiesību.

“Ši ir mūžīgā dzīvība, lai viņi pazītu Tevi, vienīgo patieso Dievu” (Jņ. 17:3) – nevis kādu vispārīgu Dievu. “Es Tavu Vārdu esmu darījis zināmu cilvēkiem, ko Tu Man no pasaules esi devis. .. viņi ir turējuši Tavu vārdu .. un patiesi atzinuši, ka Es esmu nācis no Tevis” (Jāņa 17:6, 8, NRSV). “Svēti tos patiesībā, Tavi vārdi ir patiesība” (Jņ. 17:17).

Kristus nāca, lai atklātu Tēvu. Šī atklāsmē bija svarīga daudzo nepareizo priekšstatu par Dievu dēļ. Jāņa evaņģēlijs parāda, cik nopietni Jēzus uztvēra šo misiju. Viņš nekļūdiģi pareizi pārstāvēja Dieva Vārdu un rīcību. Ja patiesībai nav nozīmes, kāpēc tik ļoti censties?

Jēzus dzīvoja grūtību pilnu dzīvi, beigās saņemot reliģisko varas iestāžu noraidījumu. Viņš cieta vienaldzību no tautas un pat dažkārt no Saviem mācekļiem. Viens no Viņa mācekļiem Viņu nodeva, cits noliedza Viņu trīs reizes. Viņš piedzīvoja neapraķstāmu pārbaudījumu un nomira pie krusta no to cilvēku rokām, kurus Viņš bija nācis glābt.

Kā jūs varētu labāk savā dzīvē atspoguļot Dieva mīlestību, kāda pastāv starp Jēzu un Tēvu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasiet Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Jūsu sirdis lai neizbīstas” (662.–680. lpp.), “Papildu piezīme [Jāņa] 1. nodaļai”, “The SDA Bible Commentary” (5. sēj., 911.–919. lpp.).

Novērtējot, kas ir Jēzus, Viņa pretinieki vērtēja pēc cilvēka standartiem, “pēc miesas” (Jņ. 8:15, NKJV). Tas, iespējams, ir vēl sliktāk, nekā spriest “pēc ārienes” (Jņ. 7:24). Šeit viņi ķērās pie miesas kritērijiem, vadījās pēc kritušās cilvēces kritušajā pasaulē, neņemot vērā neatvairāmo Gara kontroli (sk. Jņ. 3:3–7). Viņi it kā redzēja Viņa “miesu”, bet nekad neapdomāja iespēju, ka Viņš varētu būt par miesu tapis Vārds (Jņ. 1:14). Uzlūkot Kristu ar tik ierobežotu kritēriju kopumu nozīmē Viņu izvērtēt no pasaulīgā viedokļa (2. Kor. 5:16).

“Iepriecinātājs tiek nosaukts par ‘Patiesības Garu’. Viņa darbs ir apliecināt un uzturēt patiesību. Vispirms Viņš sirdī ienāk kā Patiesības Gars un tad kļūst par iepriecinātāju. Patiesībā ir ieprieca un miers, bet nepatiesībā un maldos īsts miers un prieks nav atrodamī. Tieši ar maldu teorijām un tradīcijām sātans iegūst varu pār prātu. Novirzīdams cilvēkus uz neīstiem standartiem, viņš izkropļo tiem raksturu. Lasot Rakstus, Svētais Gars runā uz cilvēka prātu un iedēsta sirdī patiesību. Tā Viņš atklāj un izdzen no dvēseles maldus. Ar Patiesības Garu, kas darbojas caur Dieva Vārdu, Kristus dara sev paklausīgus izredzētos ļaudis.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 671. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Mūžīgā dzīvība ir Dieva pazīšana (Jņ. 17:3). Ko nozīmē pazīt Dievu pretstatā dažu fakti par Viņu zināšanai, tas ir, ka Viņš ir varens, mīlošs un taisnīgs Dievs? Ja kāds tev jautātu: “Vai tu pazīsti Dievu?” ko tu teiktu? Kā Jēzus iederas tavā atbildē?

2. Ko praktiskajā dzīvē nozīmē Jēzus vārdi: “Tavs vārds ir patiesība” (Jņ. 17:17)?

3. Jēzus lūdza: “Es nelūdzu, lai Tu viņus paņemtu no pasaules, bet lai Tu viņus pasargātu no ļaunā” (Jņ. 17:15). Kā tava izvēle ietekmē to, cik labi uz šo lūgšanu būs iespējams atbildēt?

GODĪBAS STUNDA – KRUSTS UN AUGŠĀMCELŠANĀS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ. 18:33–19:5, Jņ. 19:17–22, Jņ. 19:25–27, Lk. 2:34, 35, Jņ. 20:1–18, 1. Kor. 15:12–20.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad Pilāts Viņam sacīja: ‘Tad Tu tomēr esi Kēniņš?’ Jēzus atbildēja: ‘Tu pareizi saki, Es esmu Kēniņš. Tāpēc Es esmu dzimis un pasaulē nācis, lai apliecinātu patiesību. Ikviens, kas ir no patiesības, dzird Manu balsi!” (Jņ. 18:37).

Jēzus krustā sišana un augšāmcelšanās ir Jāņa evaņģēlija kulminācija. Pirmās desmit nodaļas aptver aptuveni trīsarpus gadus. Savukārt 11.–20. nodaļa aptver apmēram vienu līdz divas nedēļas.

Četri evaņģēliji atspoguļo Jēzus nāvi dažādos veidos. Lai gan šie četri stāsti ir saderīgi, katrs autors uzsvēris tās detaļas, kas īpaši sasaucas ar izvēlētajām tēmām. Matejs uzsver Svēto Rakstu piepildījumu, Marks uzsver paralēli starp Jēzus kristībām un krustu, bet Lūka pievēršas krustam kā dziedināšanai un pestīšanai (zaglis pie krusta).

Savukārt Jānis runā par krustu kā par Jēzus kāpšanu tronī, īpaši sasaistot ar stundas ideju, kas daudzviet pieminēta šajā evaņģēlijā (Jņ. 7:30, Jņ. 8:20, Jņ. 12:27). Šī ideja par kāpšanu tronī ir savā ziņā ironiska, jo krustā sišana tolaik bija vispazemojošākais un apkaunojošākais nāves veids, ko praktizēja romieši. Šis pretstats norāda uz Jāņa dziļi paradoksālo ainojumu: Jēzus mirst apkaunojošā nāvē, bet vienlaikus tā ir Viņa kā Glābēja godības pilnā kāpšana tronī.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. decembrī.

Kas ir patiesība?

Jēzus tiesa Jņ. 18:28–32 nav sīki aprakstīta. Galvenā uzmanība tiek pievērsta Jēzum, kas tika atvests Poncija Pilāta priekšā.

Izlasi Jņ. 18:33–38. Par ko runāja Pilāts un Jēzus? _____

Pārvaldnieks jautā Jēzum, vai Viņš ir jūdu ķēniņš (Jņ. 18:33). Tā ir pirmā atsauce uz šo nosaukumu, taču tā nebūs pēdējā. Jēzus jautā Pilātam, vai viņš to jautā pats, vai arī citi tā teikuši. Jēzus pretjautājums maina pārvaldnieka pozīciju – tagad viņam jāatbild, vai viņš saprot, ar ko viņš runā. Lasītājs jau zina, ka Jēzus ir Ķēniņš. Bet vai pārvaldnieks?

Pilāts atbild ar jautājumu: “Vai tad es esmu jūds? Tava tauta un augstie priesteri man Tevi ir nodevuši. Ko Tu esi darījis?” (Jāņa 18:35) Tā bija izvairīšanās, kas sakņojas aizkaitinājumā par Jēzus nepārprotamo jautājumu. Tas bija pirmais pārvaldnieka solis prom no patiesības, ļaujot aizspriedumiem bloķēt viņa uztveri.

Jēzus atbild, ka Viņa valstība nav no šīs pasaules (Jņ. 18:36). Pēc tam Pilāts izsecina, ka Jēzus apgalvo, ka ir ķēniņš (Jņ. 18:37). Tas noved pie Jēzus svarīgā skaidrojuma, ka Viņš ir dzimis, lai liecinātu par patiesību un ka katrs cilvēks, kas ir “no patiesības”, dzird Viņa balsi (Jņ. 18:37).

Tad Pilāts jautā: “Kas ir patiesība?” (Jņ. 18:38) Bet viņš negaida atbildi. Tā vietā viņš iziet ārā, lai mēģinātu glābt Jēzu no pūļa.

Patiesība ir Jāņa evaņģēlija tēma. Kā mūžīgais Vārds (“logos”, Jņ. 1:1–5) Jēzus ir Gaisma un Patiesība. Tas viss ir pretstatā tumsai un kļūdām. Viņš ir pilns žēlastības un patiesības (Jņ. 1:14). Žēlastība un patiesība nāca caur Viņu (Jņ. 1:17). Jānis Kristītājs liecināja par patiesību (Jņ. 5:33). Jēzus apstiprināja, ka Viņa Tēvs ir “paties” (Jāņa 7:28). Pats Jēzus dzirdēja patiesību no Sava Tēva (Jņ. 8:40). Jēzus ir “ceļš, patiesība un dzīvība” (Jņ. 14:6). Dieva Vārds ir “patiesība” (Jņ. 17:17). Neskatoties uz savu jautājumu, Pilāts palaida garām iespēju uzzināt patiesību – savu aizspriedumu, agrāko lēmumu un uz viņu izdarītā spiediena dēļ.

Kā jūs saprotat ideju par Jēzu kā Patiesību? _____

Redziet, kāds cilvēks!

Izlasi Jņ. 18:38–19:5. Kā Pilāts mēģināja pārliecināt cilvēkus lūgt Jēzus atbrīvošanu?

Pilāts negaidīja no Jēzus atbildi, kas ir patiesība. Tā vietā viņš devās atpakaļ, lai mēģinātu pārliecināt tautu. Sarunājoties ar viņiem, nevis vienkārši atbrīvojot Jēzu, Pilāts nostādīja sevi nelabvēlīgā situācijā. Reliģiskie vadītāji atzina, ka viņi ar pārvaldnieku var manipulēt ar pūļa palīdzību.

Pilāts atsauca uz paražu atbrīvojot vienu ieslodzīto Pashā svētku laikā un jautā, vai cilvēki vēlas, lai viņš atbrīvotu "jūdu ķēniņu". Pārsteidzoši un diezgan ironiski, ka tauta lūdza atbrīvot Barabu, nevis nevainīgo Jēzu.

Tad sākās Jēzus izsmiešana un kaunināšana. Romiešu karavīri pina ērkšķu vainagu, uzvilka Viņam purpursarkanu tērpu, turpināja izsmiet Viņu kā jūdu ķēniņu. Kareivju sasveicināšanās veids bija līdzīgs tam, kā viņi sveica imperatoru, taču šeit tas tika darīts ņirgājoties.

Spēlējot uz cilvēku žēlumu, Pilāts, šķiet, meklē veidu, kā atbrīvot Jēzu. Viņš izved Jēzu ērkšķu kronī un purpursarkanā tērpā. Ainā, ko Jānis nekomentē, Jēzus attēlots izsmietā ķēniņa tērpā, un pārvaldnieks uzrunā ļaudis: "Redziet, kāds cilvēks!" (Jņ. 19:5) Tas lasītājam atgādina Jāņa Kristītāja vārdus Jņ. 1:29: "Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku!" Ironiski, ka pagānu pārvaldnieks iepazīstina Israēlu ar Mesiju šajā ķēniņā tērpā.

Tomēr, kā liecina Jņ. 19:6–16, pūlis aicina sist Jēzu krustā, pamatojoties uz Viņa apgalvojumu, ka viņš ir Dieva Dēls. Tas biedē Pilātu, kurš vēl jo vairāk cenšas panākt Jēzus atbrīvošanu. Taču vadītāji apzīmogo Jēzus likteni, apgalvojot, ka Viņu atbrīvot nozīmē pretoties ķeizaram. Viņi zina, ka Pilāta lojalitāte Cēzaram nozīmētu, ka viņš nedrīkst atbrīvot kādu, kas pretendē uz to pašu lomu. Vadītāji saka, ka viņiem nav karaļa, izņemot Cēzaru. Tādējādi viņu dziļais naids pret Jēzu bija lielāks nekā viņu nacionālie centieni. Lai atbrīvotos no šī Jēzus, viņi bija gatavi upurēt savu nostāju attiecībā uz valsts autonomiju.

Cik biedējoši – pagānu valdnieks vēlas atbrīvot Jēzu, kamēr tautas garīgie vadītāji, kuriem vajadzēja Viņu atpazīt, gribēja, lai Viņu sit krustā! Kādu mācību mēs varam no tā gūt?

“Viss piepildīts!”

Kā liecina Jņ. 19:17–22, Pilāts izgatavoja uzrakstu latīņu, grieķu un ebreju valodā, kurā bija teikts: “Jēzus no Nācetes, jūdu ķēniņš” (Jņ. 19:19). Reliģiskie vadītāji vēlējās to mainīt. Pilātam nebija intereses, un uzraksts palika kā kluss liecinieks patiesībai par Jēzu un kā viena no zīmēm, ka Jēzus ir kronēts pie krusta kā ķēniņš. Šeit bija Jēzus, patiesi, viņu ķēniņš, jūdu ķēniņš, kas karājās pie krusta kā parasts noziedznieks.

“Augstāks spēks nekā Pilāts vai ebreji bija pavēlējuši novietot šo uzrakstu virs Jēzus galvas. Dieva aizgādībā tam bija jāpamodina domas un Svēto Rakstu izpēte.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 745. lpp.)

Izlasi Jņ. 19:25–27. Kāda aizkustinoša aina pie krusta bija ar Jēzus māti? _____

Starp tiem, kas tajā dienā stāvēja krusta pakājē, bija arī Jānis, mīļotais mācekļis, Marija, Jēzus māte un citi. Daudzus gadus iepriekš Simeons bija paredzējis tieši šos notikumus, kad Jāzeps un Marija atveda Jēzu uz templi, lai Viņu svētītu (sal. ar Lk. 2:34, 35). Tagad pirms nāves Jēzus runā ar Savu māti. “Sieviete, redzi tavs dēls!”, un Jānim Viņš saka: “Redzi, tava māte!” (Jņ. 19:26, 27)

Izlasi Jņ. 19:28–30. Kāda nozīme ir Jēzus vārdiem mirstot: “Viss piepildīts”? _____

Grieķu darbības vārds “teleō” (pabeigt, veikt) 28. pantā (“viss tagad bija pabeigts”, ESV) ir tas pats vārds, kas lietots 30. pantā (“Ir pabeigts”). Turklāt radniecīgs vārds “teleioō” (pabeigt, padarīt pilnīgu) parādās arī 28. pantā, atsaucoties uz Svēto Rakstu piepildīšanos (“piepildīt Rakstus”, ESV). Lai cik šausminoša bija aina, viss bija izpildīts, paveikts, pabeigts.

Sakot “Viss piepildīts!”, Jēzus ir visu pabeidzis, izpildījis darbu, ko Tēvs Viņam bija uzdevis.

Ko katram no mums nozīmē Jēzus vārdi “Viss piepildīts”? Kas tika pabeigts, un kā tas attiecas uz manu un tavu dzīvi? _____

Tukšais kaps

Izlasi Jņ. 20:1–7. Kas svarīgs mums ir tajā, kas šeit attēlots? _____

Jēzus nomira vēlā piektdienas pēcpusdienā un svētdien agri augšāmcēlās. Tā kā sabats bija tuvu, kad Viņš tika ielikts kapā (Jņ. 19:42), apbedīšanas process tika veikts steidzīgi un netika pabeigts. Lai cik ļoti viņi mīlēja Jēzu, Viņa sekotāji ievēroja sabata dienu un negāja pie kapa (sal. ar Mk. 16:1, Lk. 23:56). Pēc sabata vairākas sievietes nopirka smaržvielas, ko svētdienas rītā nest uz kapu. Viņām par pārsteigumu akmens bija novelts un kaps bija tukšs.

Marija Magdalēna bija viena no sievietēm, kas rīta agrumā bija ieradusies pie kapa. Viņa skrēja, lai pastāstītu Pēterim un Jānim, ko bija redzējusi. Abi vīrieši skrēja turp. Jānis apsteidza Pēteri un ieradās pirmais. Noliecies, viņš ielūkojās iekšā un ieraudzīja tur lina audumu, kurā Jēzus bija ietīts. Bet viņš iekšā neiegāja.

Taču Pēteris iegāja iekšā un arī ieraudzīja lina audumu. Viņš redzēja arī sejas drānu, kas bija bijusi uz Jēzus galvas, bet tā nestāvēja kopā ar pārējām drānām. Tā bija salocīta un nolikta atsevišķi.

Izlasi Jņ. 20:8–10. Ko nozīmēja salocīta sejas drāna? _____

Kad Pēteris iegāja kapā, Jānis viņam sekoja. Jņ. 20:8 teikts, ka viņš iegāja, redzēja un ticēja. Kāpēc, ieraugot šos apbedīšanas audumus un atsevišķi salocītu sejas drānu, Jānis noticēja, ka Jēzus ir augšāmcēlies no miroņiem?

Lai atbildētu uz šo jautājumu, ir jāpārdomā, kāpēc kaps vispār bija tukšs. Visparastākā atbilde būtu – kaps ir aplaupīts. Taču šis skaidrojums neder trīs iemeslu dēļ. Pirmkārt, Matejs stāsta, ka kaps tika apsargāts (Mt. 27:62–66), tāpēc kapa aplaupīšana ir maz ticama. Otrkārt, kapu aplaupītāji parasti zog vērtīgas lietas, nevis trūdošus ķermeņus. Treškārt, kapu aplaupītāji steigžas un neloka drānas. Tāpēc nav brīnums, ka Jānis, redzot salocītu sejas drānu, ticēja, ka Jēzus ir augšāmcēlies no mirušajiem.

Jēzus un Marija

Izlasi Jņ. 20:11–13. Kas šeit notika, kas parāda, kāpēc Marija Magdalēna joprojām nesaprata tukšā kapa nozīmi? _____

Pēdējā atsauce uz Mariju iepriekšējā pantā ir viņas liecība Pēterim un Jānim par tukšo kapu (Jņ. 20:2). Viņi skrēja pie kapa, un Marija tur nonāca nedaudz vēlāk. Kad Pēteris un Jānis bija apskatījuši kapu, viņi to atstāja. Bet Marija atgriezās un raudādama tur uzkavējās. Nav šaubu, ka pēdējo dienu laikā viņa bija daudz raudājusi. Un tagad – arī šis? Noliekusies viņa paskatījās iekšā.

Viņai par pārsteigumu kapā atradās divi eņģeļi baltā apģērbā un sēdēja vietā, kur iepriekš bija noguldīts Jēzus ķermenis. Eņģeļi tai jautāja: “Sieva, kāpēc tu raudi?” (Jņ. 20:13) Viņas sāpīgā atbilde bija, ka kādi cilvēki ir atņēmuši viņai Kungu, un viņa nezina, kur Viņš tagad nolikts.

Izlasi Jņ. 20:14–18. Kas Marijai visu mainīja? _____

Ar asarām aizmiglotām acīm Marija pagriezās un ieraudzīja kādu stāvam aiz viņas. Ar vārdiem, kas līdzīgi eņģeļu vārdiem, Svešinieks jautāja: “Sieva, kāpēc tu raudi? Ko tu meklē?” (Jņ. 20:15) Viņa padomāja, ka runā ar dārznieku, un lūdza viņa palīdzību, lai atrastu Jēzus ķermeni.

Svešinieks saka vienu vārdu: “Marija!” Tā bija viena vārda atklāsme, kas mainīja pasauli. Pēkšņi pārsteigtā Marija atpazīst, ka tas ir augšāmcēlies Jēzus, kas runā ar viņu! Jēzus uzstāja, lai Viņu neaiztiek, jo Viņam ir jāiet pie Sava Tēva. Tikmēr viņas uzdevums ir iet un pastāstīt mācekļiem, ka Viņš paceļas “pie Sava Tēva un jūsu Tēva, pie Sava Dieva un jūsu Dieva” (Jņ. 20:17). Marija izpildīja savu misiju. Viņa pastāstīja mācekļiem, ka ir redzējusi Kungu, kā arī pastāstīja visas pārējās detaļas, kuras Viņš bija atklājis (Jņ. 20:18).

Izlasi 1. Kor. 15:12–20. Kāds labums, pēc Pāvila domām, būtu no mūsu kristīgās ticības, ja Kristus nebūtu augšāmcēlies no mironiņiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasiet Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Ir piepildīts” (758.–764. lpp.), “Kungs ir augšāmcēlies” (779.–787. lpp.) un “Kāpēc tu raudi?” (788.–794. lpp.). Lasiet arī Kliforda Goldšteina grāmatu “Risen: Finding Hope in the Empty Tomb” (Nampa, ID: Pacific Press, 2020).

“Pilāts vēlējās Jēzu atbrīvot, bet Viņš labi saprata, ka to nevar izdarīt, saglabājot savu godu un stāvokli. Lai nezaudētu laicīgo varu, viņš labāk izvēlējās upurēt nevainīgu dzīvību. Cik daudzi, gribēdami izvairīties no zaudējumiem vai ciešanām, tādā pašā veidā upurē savus principus! Sirdsapziņa un pienākums norāda vienu ceļu, bet tieksme pēc sava labuma velk uz citu pusi. Straume spēcīgi rauj pretējā virzienā, un tas, kas ielaižas kompromisā ar ļauno, tiek aiznests noziegumu biežajā tumsā.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 738. lpp.)

“Kristus nenodeva Savu dzīvību, iekams nepabeidza darbu, kura dēļ bija nācis. Līdz ar pēdējo elpas vilcienu Viņš izsaucās: ‘Viss piepildīts!’ (Jāņa 19:30) Cīņa bija izcīnīta. Viņa labā roka un svētais elkonis bija guvuši uzvaru. Kā Uzvarētājs Viņš mūžīgajos augstumos pacēla Savu karogu. Kā lai par to nepriecājas eņģeļi! Visas Debesis gavilēja līdz Pestītāja uzvarai. Sātans bija sakauts un saprata, ka savu valstību ir zaudējis.

Eņģeļiem un nekritušajām pasaulēm saucienam ‘Viss piepildīts!’ bija dziļa nozīme. Lielais pestīšanas darbs tika veikts gan viņu, gan mūsu dēļ. Tie līdz ar mums dalās Kristus uzvaras augļos.” (Turpat, 758. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādi lēmumu pieņemšanas procesi var palīdzēt jums izvairīties no kļūdas, kuru pielāva Pilāts?

2. Kāpēc Jēzum bija jāmirst mūsu vietā? Kāpēc Viņam bija jābūt mūsu vietniekam? Kāpēc bija vajadzīga Viņa nāve, lai mēs saņemtu pestīšanu? Kuras Rakstu vietas apstiprina jūsu atbildi?

3. Kāda ir saistība starp Svēto Rakstu liecībām un vēsturiskiem pierādījumiem, kad runa ir par ticību Jēzus augšāmcelšanai? Tas ir, kādi vēsturiskie pierādījumi pārliecinoši apstiprina Jēzus augšāmcelšanos?

4. Padomājiet par 1. Kor. 15:12–20. Kā būtu iespējams saprast domu, ka bez Kristus augšāmcelšanās “arī tie ir pazuduši, kas Kristū aizmiguši” (1. Kor. 15:18), ja tie, kas ir “aizmiguši Kristū”, nekavējoties būtu nonākuši debesīs? Kā Pāvila vārdi apstiprina patiesību, ka mirušie guļ līdz augšāmcelšanās brīdim, kad Kristus atgriezīsies?

EPILOGS: PAZĪT JĒZU UN VIŅA VĀRDU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ. 21; Jņ. 11:9, 10; Jņ. 8:42–44; Jņ. 4:46–54; 2. Tim. 3:16; Jņ. 15:1–11.

ATMIŅAS PANTS:

“Jūs pētījat rakstus, jo jums šķiet, ka tajos jums ir mūžīgā dzīvība, un tie ir, kas dod liecību par Mani!” (Jņ. 5:39)

Jāņa evaņģēlijs, tāpat kā Marka stāsts, beidzas ar tikšanos Galilejā. Jāņa evaņģēlija pēdējā tēma būs par šo tikšanos, vienlaikus savienojot ar tēmu, kā mēs pazīstam Jēzu un Dieva Vārdu – koncepciju, kas caurvij ceturto evaņģēliju.

Lai gan mācekļi kopā ar Jēzu pavadīja vairāk nekā trīs gadus, viņi joprojām bija ļoti nesagatavoti krustā sišanai un augšāmcelšanai, lai gan Jēzus bija viņiem atkal un atkal stāstījis, kas drīzumā notiks.

Diemžēl viņi nepieņēma Viņa vārdus.

Tas pats apdraud ticīgos mūsdienās: dzirdēt vai pat lasīt Dieva Vārdu, bet neieklausīties tajā, nepalikt tajā un nepakļauties tam. Tas ir, nepieņemt to kā gaismu, kurai vajadzētu vadīt mūsu domas un darbības. Diemžēl šāda attieksme, iespējams, neapzināti piemīt pārāk daudziem kristiešiem.

Šajā pēdējā Jāņa evaņģēlija tēmā mēs apskatīsim dažus šī evaņģēlija galvenos punktus, kas var palīdzēt mums pāriet no pamatzināšanām par Jēzu uz labāku Viņa iepazīšanu un mājošānu Viņā un Viņa Vārdā.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. decembrī.

Tikšanās Galilejā

Izlasi Jāņa 21:1–19. Kādas būtiskas patiesības šeit tiek atklātas, īpaši par Dieva žēlastību un cilvēka pazemību?

Jāņa evaņģēlija 20. nodaļa beidzas ar grāmatas mērķi, kas būtu loģiskā noslēguma vieta, taču ir vēl viena nodaļa. 21. nodaļa sākas ar to, ka daži mācekļi ir Galilejā un Pēteris ierosina palikt pa nakti uz ezera. Šķiet, ka vecie laiki ir atgriezušies, un mācekļi atkal ķērušies pie vecā amata – zvejošanas. Taču viņi tajā naktī neko nenozvejoja.

No rīta kāds noslēpumains svešinieks krastā liek izmest tīklu laivas labajā pusē. Pateicoties tam, viņi noķer tik daudz zivju, ka nevar ievilkt tīklu laivā. Tas bija kā sākums viņu kalpošanai kopā ar Jēzu (sk. Lk. 5:1–11). Jānis uzreiz atpazīst Jēzu un pastāsta Pēterim, kurš tūlīt lec ūdenī un peld uz krastu.

Jēzus uzdod Pēterim trīs jautājumus, kas visi attiecas uz mīlestību pret Skolotāju. Pirms krustā sišanas Pēteris uzstāja, ka atdos savu dzīvību par Jēzu (Jņ. 13:37). Tieši tad Jēzus paredzēja, ka viņš trīs reizes Viņu noliegs (Jņ. 13:38). Šajā tikšanās reizē Galilejā Pēteris neuzliek sevi par atskaites punktu, bet gan Jēzu: “Kungs, tu visu zini; tu zini, ka es tevi mīlu” (Jņ. 21:17, ESV).

Daži atzīmē, ka Jēzus izmanto darbības vārdu “agapaō”, kas nozīmē mīlēt, iztaujājot Pēteri (izņemot pēdējo reizi), un ka Pēteris vienmēr atbild ar “phileō”, kas nozīmē mīlēt kā draugu. Tas nozīmē, ka Pēteris nav sasniedzis augstāko mīlestības veidu.

Pētera atbilde raksturo pazemību. Tā kā Pēteris nesen piedzīvoja neveiksmi, tieši tāpēc viņš, visticamāk, pazemīgi lieto “zemāku terminu”, neuzdrošinoties būt par sevi pārāk augstās domās. Un Jēzus pieņem šo pazemību, kas ir izšķiroša, lai Pēteri atgrieztu kalpošanā. Nav šaubu, pazemība ir viena no augstākajām kalpošanas prasībām, jo tad uzmanības centrā ir Jēzus Kristus, nevis cilvēks pats.

Pētera atjaunošana un vadītāja loma agrīnajā baznīcā ir viens no spēcīgākajiem pierādījumiem tam, ka Jēzus augšāmcēlās no miroņiem. Būtu grūti izskaidrot Pētera kā draudzes vadītāja lomu, ja Jēzus citu mācekļu klātbūtnē nebūtu viņu atgriezis kalpošanā.

Kāpēc pazemība ir tik svarīga ikvienam, kas vēlas iepazīt Kungu? Ar ko ikvienam no mums, ņemot vērā krustu, ir jālepojas?

Raugoties uz Jēzu

Izlasi Jņ. 21:20–22. Kāds jautājums noveda Pēteri uz nepareiza ceļa? Kā Jēzus iztaisoja viņa ceļu? _____

Jēzus tikko bija atjaunojis Pēteri kalpošanā un sacīja viņam: “Seko man!” (Jņ. 21:19) Iespējams, tā bija burtiska sekošana Jēzum pludmalē. Jo Pēteris pagriezās un ieraudzīja, ka arī Jānis seko Jēzum, un viņš jautāja par Jāni: “Bet kas būs ar šo, Kungs?” (Jņ. 21:21)

Atgriežot Pēteri kalpošanā, Jēzus paredzēja arī Pētera nāves veidu (Jņ. 21:18). Šķiet, ka Pēteris bija ziņkārīgs arī par Jāņa nāvi. Tā vietā Jēzus novirzīja Pētera uzmanību uz jautājumu par sekošanu Viņam, neuztraucoties par to, kas notiks ar citiem.

Izlasi Jņ. 21:23–25. Kā Jēzus izteikums tika pārprasts? Kā apustulis Jānis izlaboja šo pārpratumu? _____

Ļaudis nepareizi saprata, ko Jēzus domāja, sakot: “Ja Es gribu, lai šis paliek, tiekams Es nāku, kāda tev daļa? Tu seko Man!” (Jņ. 21:22) Viņuprāt, tas nozīmēja – Jēzus atgriezīsies pirms Jāņa nāves. Laikam ejot un Jānim novecojot, tā būtu krīze, ja viņš nomirtu (viņš, protams, arī nomira) un Jēzus nebūtu atgriezies. Jānis labo šo maldīgo priekšstatu, norādot, ka tas bija Jēzus gribas jautājums, nevis pravietojums par to, kas notiks.

Ieteikums koncentrēties uz Jēzu, nevis uz citiem cilvēkiem, ir spēcīgs ieteikums atlikušajā nedēļas tēmā. Jēzus un tikai Jēzus ir mūsu Glābējs. Cilvēki neizbēgami jūs pievils un, iespējams, pat sāpinās.

No otrdienas līdz ceturtdienai aplūkotās patiesības tiks veltītas tēmai par Dieva Vārda izpratni, lai iepazītu Jēzu un sekotu Viņam, kam vienīgajam vajadzētu būt mūsu Skolotājam un Vadītājam neatkarīgi no palīdzības, padomiem un norādījumiem, ko varētu sniegt citi.

Cik bieži citi, uz kuriem jūs, iespējams, raudzījāties, ir likuši jums vilties?

Kādas mācības, lai arī cik smagas, jūs gūvāt no šīs pieredzes? _____

Gaisma un tumsa

Izlasi Jņ. 1:4–10, Jņ. 3:19–21, Jņ. 5:35; Jņ. 8:12; Jņ. 9:5; Jņ. 11:9, 10 un Jņ. 12:35. Kāds liels kontrasts šeit ir redzams, un kāpēc šis kontrasts ir tik fundamentāls patiesības izpratnei? _____

Pasaule ir tumsā; tā izvairās no gaismas un pati nevar atrast ceļu pie patiesā un personīgā Dieva – pie radīšanas, atklāsmes un glābšanas Dieva.

“Tās ir tik augstas kā debesis, – ko tu tur sasniegsi? Dziļākas nekā elle, cik tālu tur sniedzas tavas zināšanas?” (Jņ. 11:8) Tikai pieņemot tās, mums var atklāties Dieva dziļumi: ‘Ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi, un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis (..), mums Dievs to ir atklājis ar savu Garu, jo Gars izdibina visas lietas, arī Dieva dziļumus’ (1. Kor. 2:9, 10).” (Elena Vaita “Laikmetu ilgās”, 412. lpp.)

Tikai Jēzus Kristus “ir Viņu pasludinājis”, tas ir, Tēvu (Jņ. 1:18). Grieķu darbības vārds ir “exēgeomai”, kas nozīmē “interpretēt”, “skaidrot”, “izpaust”. Jānis atklāja Jēzu kā Debesu sūtni – To, kurš izskaidro, ko nozīmē pazīt Dievu. Tikai ar Jēzus starpniecību mēs varam patiesi iepazīt Dievu.

Izlasi Jņ. 8:42–44. Kā Jēzus apraksta viltus pamatu, uz kuru Israēla reliģiskie vadītāji bija balstījuši savu ticību? _____

Tie, kas nestāv patiesībā, runā no sevis. Viņi “redz” teksta nozīmi tikai no cilvēka perspektīvas. Turpretim mums ir jāpieņem, ka Kristus ir pasaules gaisma, un jāseko Viņam saskaņā ar mūsu Vārda interpretāciju. Turpretim velns runā no “saviem resursiem” (Jņ. 8:44). Ja mēs neesam piesardzīgi un nepadodamies ticībā un paklausībā Dievam, mēs riskējam darīt to pašu: lasīt Bībeli, balstoties tikai uz mūsu pašu ilgām, vēlmēm un perspektīvām, kas ir daudz vieglāk izdarāms, nekā mēs varētu aptvert.

Kā jūs reaģējat uz patiesībām, kas “kāpj uz kājām”, un kā jums vajadzētu reaģēt uz šīm patiesībām? _____

Teoloģija “no augšas” vai “no apakšas”

Izlasi Jņ. 4:46–54. Kāda problēma atveda amatpersonu pie Jēzus, un kāda bija šī problēma pēc būtības? _____

Šis cilvēks nāca pie Jēzus, pasaules Gaismas, bet viņš bija apņēmis ticēt tikai tad, ja Jēzus izdziedinās viņa bērnu. Mēs varētu teikt, ka šī cilvēka teoloģija bija “teoloģija no apakšas”. Tāda teoloģija Dievam un Viņa Vārdam izvirza noteikumus un standartus. Cilvēka idejas, lai arī cik kļūdainas, ierobežotas un subjektīvas tās mēdz būt, kļūst par galīgo autoritāti tam, kā interpretēt Dieva Vārdu. Cik bīstamās lamatās šādi var iekrist!

Turpretim teoloģija “no augšas” atbild ar ticību, vispirms ticot Dievam un Viņa Vārdam (Jņ. 4:48; Jņ. 6:14, 15; 2. Tim. 3:16). Kad Bībele tiek pieņemta ticībā, tā sāk skaidrot sevi pati. Svēto Rakstu pasaules uzskats, nevis attiecīgā laikmeta filozofija, ir Svēto Rakstu izpratnes un interpretācijas ceļvedis. Cilvēku uzskati ir jāpakļauj Dieva Vārdam, nevis otrādi.

Mums ir jātic Svēto Rakstu vārdiem, ja gribam ticēt Jēzus vārdiem (Jņ. 5:46, 47). “Ja jūs paliekat manos vārdos, jūs patiesi esat Mani mācekļi” (Jņ. 8:31). Ja mēs šaubāmies par Dieva Vārdu, Viņa Vārds nevar palikt mūsos (Jņ. 5:38). “Kas Mani nievā un nepieņem Manus vārdus, tam jau ir savs tiesas spriedējs: Mans vārds, ko esmu runājis, spriedīs par viņu tiesu pastarā dienā. Jo Es nerunāju no Sevis, bet Tēvs, kas Mani sūtījis, Tas Man ir pavēlējis, ko lai saku un ko lai runāju” (Jņ. 12:48, 49).

Dzirdēt Dieva Vārdu ir vairāk nekā pasīva informācijas uzņemšana. Tas nozīmē arī pildīt Dieva gribu. Un tā ir aktīva atbilde uz Vārda dzirdēšanu. “Ja kāds grib darīt Viņa prātu, tas sapratīs, vai Mana mācība ir no Dieva vai Es runāju pats no Sevis” (Jņ. 7:17).

Un Dieva Vārda klausīšanās un darišana ir mīlestības pret Viņu izpausme. “Kas Mani mīl, tas Manus vārdus turēs, un Mans Tēvs to mīlēs, un mēs nāksim pie Viņa un nemsim pie Viņa mājas vietu” (Jņ. 14:23).

Kāda ir saistība starp mūsu mīlestību pret Jēzu un paklausību? Kāpēc jebkāda veida “paklausība”, kas nav balstīta uz mīlestību, var kļūt par burta kalpību? _____

Paliekot Jēzū

Izlasi Jņ. 12:32. Kā šis pārsteidzošais apgalvojums raksturo Jēzus Kristus autoritāti?

Kā mēs redzējām šī ceturkšņa tēmās, Jāņa evaņģēlijs mūs vada pie Jēzus, bet tikai tad, ja mēs vēlamies iepazīt Dievu un pildīt Viņa gribu. Visā Jāņa evaņģēlijā cilvēki, kas sastopas ar Jēzu, vai nu pieņem gaismu un aug, vai noraida gaismu un kļūst akli. Nikodēms, sieviete pie akas, karaļa galminieks, vīrietis pie Betzatas dīķa, 5000 ar maizi un zivīm pabarotie, Jēzus brāļi, reliģiskie vadītāji, no dzimšanas aklais vīrietis, Marija un Marta, Pilāts – visi satikās ar Jēzu un izdarīja izvēli par vai pret patiesību un gaismu, ko Viņš atnesa.

Teoloģija no apakšas sākas ar cilvēka argumentāciju, lai noteiktu un pārbaudītu Dieva esamību un būtību. Cilvēka perspektīva – kļūdaina, kritusi, aizspriedumaina – paceļ sevi pāri dievišķajam, svētajam, pilnīgajam, viszinošajam. Teoloģija no apakšas noteikti novedīs cilvēkus no ceļa, kā tas ir noticis pagātnē un notiks arī turpmāk (sk. Atkl. 14:1–12), kad cilvēku gudrība, cenšoties aizstāt dievišķo, mēģinās uzspiest pasaulei viltus pielūgsmi.

Izlasi Jņ. 15:1–11. Kāds ir garīgās izaugsmes un veselības noslēpums? _____

Noslēpums ir saglabāt saikni ar Jēzu. Viņš ir Dieva Vārds, Dzīvības Maize, Pasaules Gaisma, Durvis, Labais Gans, Augšāmcelšanās un Dzīvība, Ceļš, Patiesība un Dzīvība, un īstais Vīnakoks.

Dievības Personas un viņu Vārds, Bībele, ir kā magnēti. Ja mēs nepretosimies, tie mūs vilks pie sevis. “Dieva balss runā uz mums caur Viņa Vārdu, un ir daudz balsu, ko mēs dzirdēsim. Bet Kristus ir teicis, ka mums jāuzmanās no tiem, kas sacīs: Šeit ir Kristus vai tur ir Kristus. Tad kā mēs varam zināt, ka tiem nav patiesības, ja vien mēs visu nepārbaudām Svētajos Rakstos?” (Elena Vaita “The Advent Review and Sabbath Herald”, 1888. gada 3. aprīlis) Un tad mums ir jāpakļauj savi uzskati tam, kas atklāts Dieva Vārdā.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Dieva skatījums ievērojami atšķiras no cilvēku perspektīvas. Dievs caur Savu Vārdu, Bibli, Svētā Gara spēkā dalās ar mums Savā skatījumā. Tā ir mūsu izvēle, vai mēs vēlamies staigāt tumsā vai pieņemt gaismu, kas nāk no Jēzus Kristus, kā tas ir atklāts Vārdā.

Šīs izvēles sastāvdaļa ir mūsu personīgā nodošanās Jēzum Kristum, Dieva Dēlam un cilvēces Pestītājam. Ar Svētā Gara spēku Dievs Tēvs mums ir atklājis – Jēzus dzīvē, nāvē un augšāmcelšanās – Savu mīlestības dziļumu. Un mēs zinām par Jēzu, jo Viņa dzīve, nāve un augšāmcelšanās ir ierakstīta Dieva Vārdā.

“Dieva eņģeļi nemitīgi steidzas no zemes uz debesīm un no debesīm uz zemi. Kristus brīnumdarbi apbēdināto cietēju labā tika veikti Dieva spēkā, šajā kalpošanā iesaistot arī eņģeļus. Tikai pateicoties Kristum, Debesu sūtņi darbojas mūsu labā, nesdami mums Dieva svētības. Pieņemdam cilvēka dabu, mūsu Pestītājs savas intereses savieno ar Ādama kritušo dēlu un meitu interesēm, bet tajā pašā laikā Viņš ar savu dievišķo dabu satvēra Mūžīgā troni. Kristus ir kā Starpnieks cilvēku savienībai ar Dievu, un Dieva savienībai ar cilvēkiem.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 143. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kurš no visiem Jāņa evaņģēlija stāstiem jums visvairāk atklāj Dieva mīlestību un raksturu? Pastāstiet savai grupai, kāpēc attiecīgais stāsts jums šķiet tik saistošs.

2. Kā praktiski būtu jāmeklē patiesība?

3. Kāpēc parasti ir grūti nolikt malā sevi kā patiesības šķirējtiesnesi? Vai mēs kādreiz varam to pilnībā paveikt, vai arī mūsu cilvēcība zināmā mērā vienmēr ietekmēs to, kā mēs skatāmies uz Svētajiem Rakstiem? Kāpēc mums ir jāatzīst šis fakts, un kā pazemība mums palīdz pakļaut savus aizspriedumus Dieva Vārdam?

4. Rietumu kristietības vēsture ir pilna ar šausminošiem piemēriem par to, kas notiek, kad Dieva Vārds tiek pakļauts cilvēku politikai un aizspriedumiem. Kādi ir daži no šiem piemēriem, un kādu mācību mēs no tiem mūsdienās varam gūt, cik bīstami ir, ja cilvēka skatījums kļūst par dominējošo filtru Bibeles “interpretēšanai”?

5. Saviem vārdiem apkopojiet Jāņa evaņģēlija kopīgo domu. Kāds ir tā galvenais vēstījums mums šodien?

SATURS

Zīmes, kas rāda ceļu _____	5
Dievišķuma pazīmes _____	12
Aizkulises: prologs _____	19
Kristus kā Mesijas liecinieki _____	26
Samariešu liecība _____	33
Vairāk liecību par Jēzu _____	40
Svētīgi tie, kas tic _____	47
Vecās Derības pravietojumu piepildīšanās _____	54
Dzīvības avots _____	61
Ceļš, patiesība un dzīvība _____	68
Tēvs, Dēls un Gars _____	75
Godības stunda – krusts un augšāmcelšanās _____	82
Epilogs: pazīt Jēzu un Viņa Vārdu _____	89